XXIX. EVFOLYAM, 30. SZÁM. **Ára: 1,80 Ft** 1973. JÚLIUS 26.

Ludas Matyi

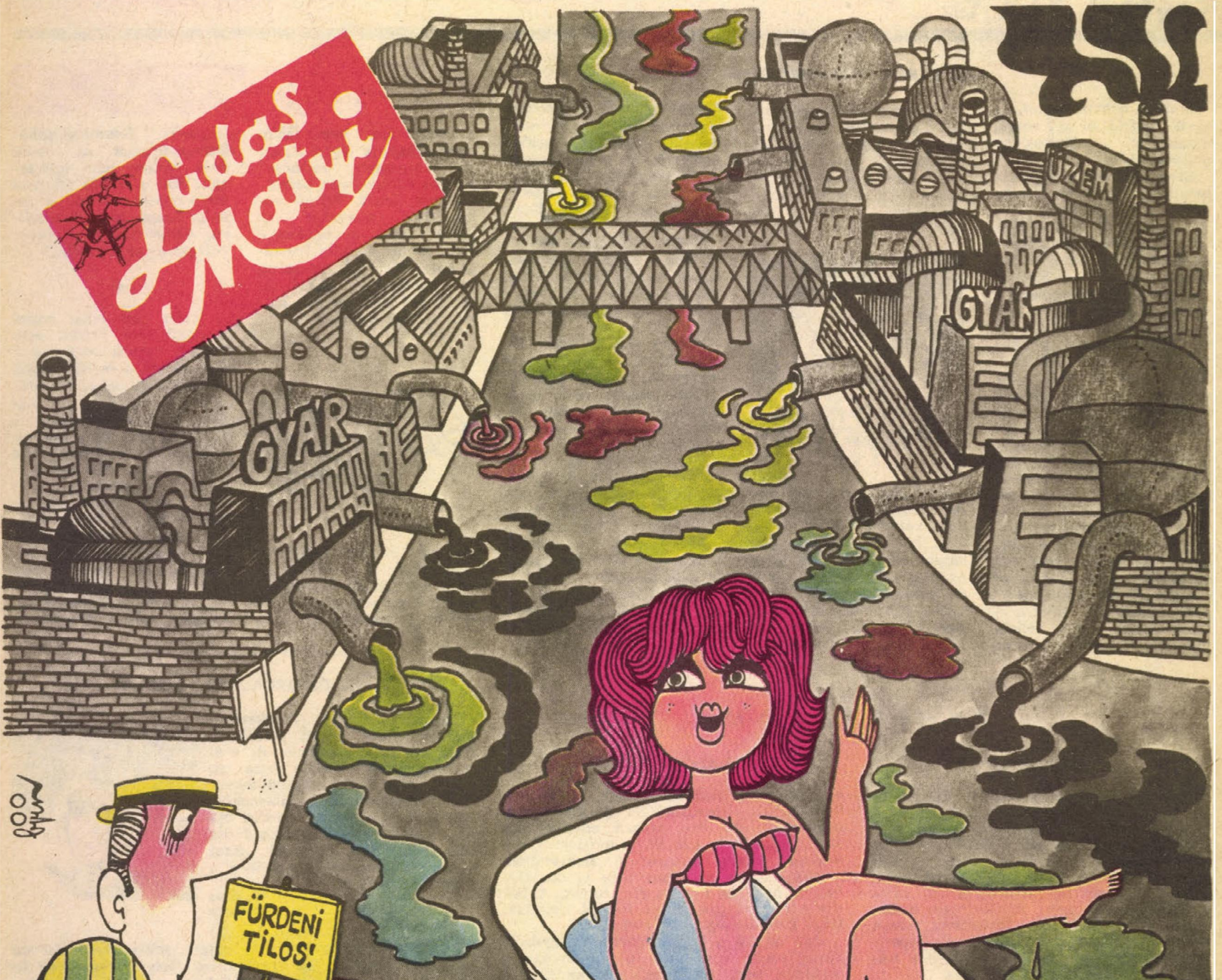
GYÁR
ÜZEM
GYÁR
FÜRDENI TILOS!
FÜRDENI TILOS!
FÜRDENI TILOS!

Balázs-Piri Balázs rajza

— Min csodálkozik? Elhatároztam, hogy csak azért is megfürdöm a Dunában!

KEDVES LUDAS!

KÉT SÁRGA VILLAMOSJEGY

Bontom a napi postát, az egyik borítékból két sárga, kezeletlen villamosjegy pottyan ki.

Olvasónk, aki a jegyeket beküldte, megírta, hogy július 8-án, vasárnap, 14 óra tájban, utasi minőségben, résztvett a tömegközlekedésben. A hatos villamoson utazott, a 3395-ös motorkocsin. Fegyelmezett tömegközlekedő lévén, első útja a kocsi közepén levő jegylyukasztó géphez vezetett. A kocsi meglehetősen zsúfolt volt, utasunknak nem volt könnyű a jegykezelő gépezetig eljutnia. Ám hiába illesztette be a sárga jegyet a lyukasztóba, a gépnek, úgy látszik, nem volt gusztusa hozzá, nem harapott rá. Nem ritka jelenség ez, utasunk is többször találkozott már hasonlóval, füstölgött egy kicsit magában, majd némi erőgyűjtés után nekivágott az embersűrűnek: megpróbált eljutni a kocsi végébe, ahol másik lyukasztógépet vélt találni.

Az expedíció félsikerrel járt: gépezetet ugyan talált, de az sem lyukasztott. Úgy látszik, vasárnap lévén, annak sem volt kedve dolgozni. (Pedig az utas a feleségével utazott, két jegyről volt szó!)

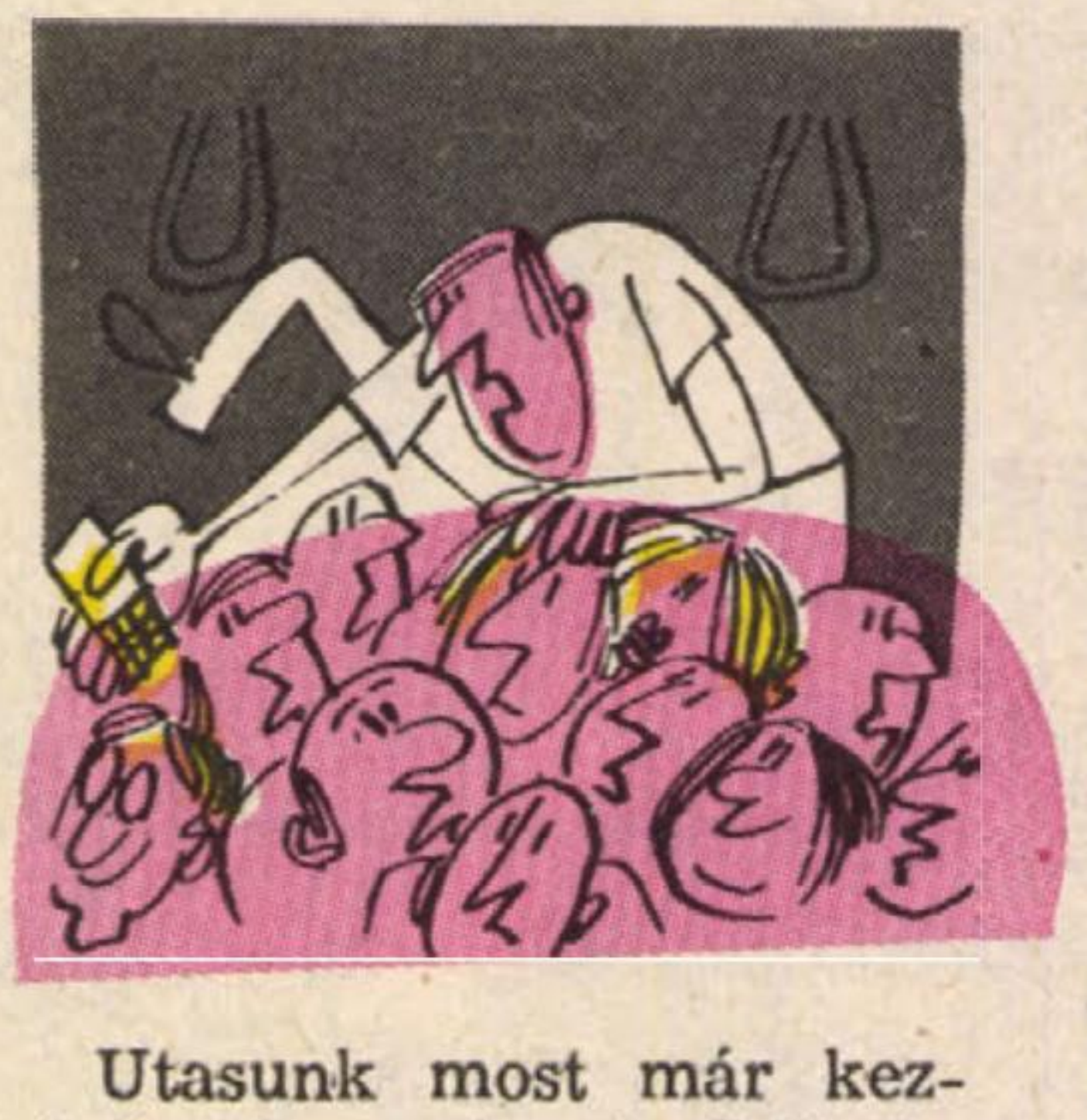

Utasunk most már kezdett ideges lenni. Sejtette, hogy valahol a kocsi elején még kell lennie egy lyukasztónak, s érezte, hogy ha még egy kísérletet tenne jegyének kezelése érdekében, az minden bizonnyal sikerrel járna, elvégre három a magyar lyukasztás, akarom mondani: igazság. Ám végignézett a reménytelenül egymásra préselődő embertömegen és csüggedten lemondott ama szándékáról, hogy a kocsi végéből átverekedje magát a kocsi legelejére.

Dacos kihívással fordult szembe a sorssal, s elhatározta: nem lyukaszt. És ha jön az ellenőr? Hát csak jöjjön! Majd megmondja neki a magáét!

Ám az ellenőr nem jött. Utasunk leszállt, a jegyet borítékba rakta, s elküldte nekünk, lássuk: nem akart potyázni. Most pedig velünk és általunk kérdezteti, tisztelettel:

Vajon megbüntette volna őt az ellenőr, ha ott találja, kezében két kezeletlen jeggyel? S ha igen: jogos lett volna-e a büntetés?

Miért olyan sok a hibás lyukasztó a villamosokon és autóbuszokon?

Mikor vezeti be már a BKV a régen ígért újfajta jegykezelő automatákat?

(r)

Az olvasó megkérdezi...

... miért nincs negyedkilós vaniliáskifli (a Győri Keksz és Ostyagyár terméke) a pesti üzletekben? Esztergomban lehet kapni negyedkilós dobozban is. Ruccanjon le ez ügyben a pesti ember mindig Esztergomba? Nem túl bonyolult és költséges szórakozás lenne az? Nem lehetne jobban teríteni az árut?

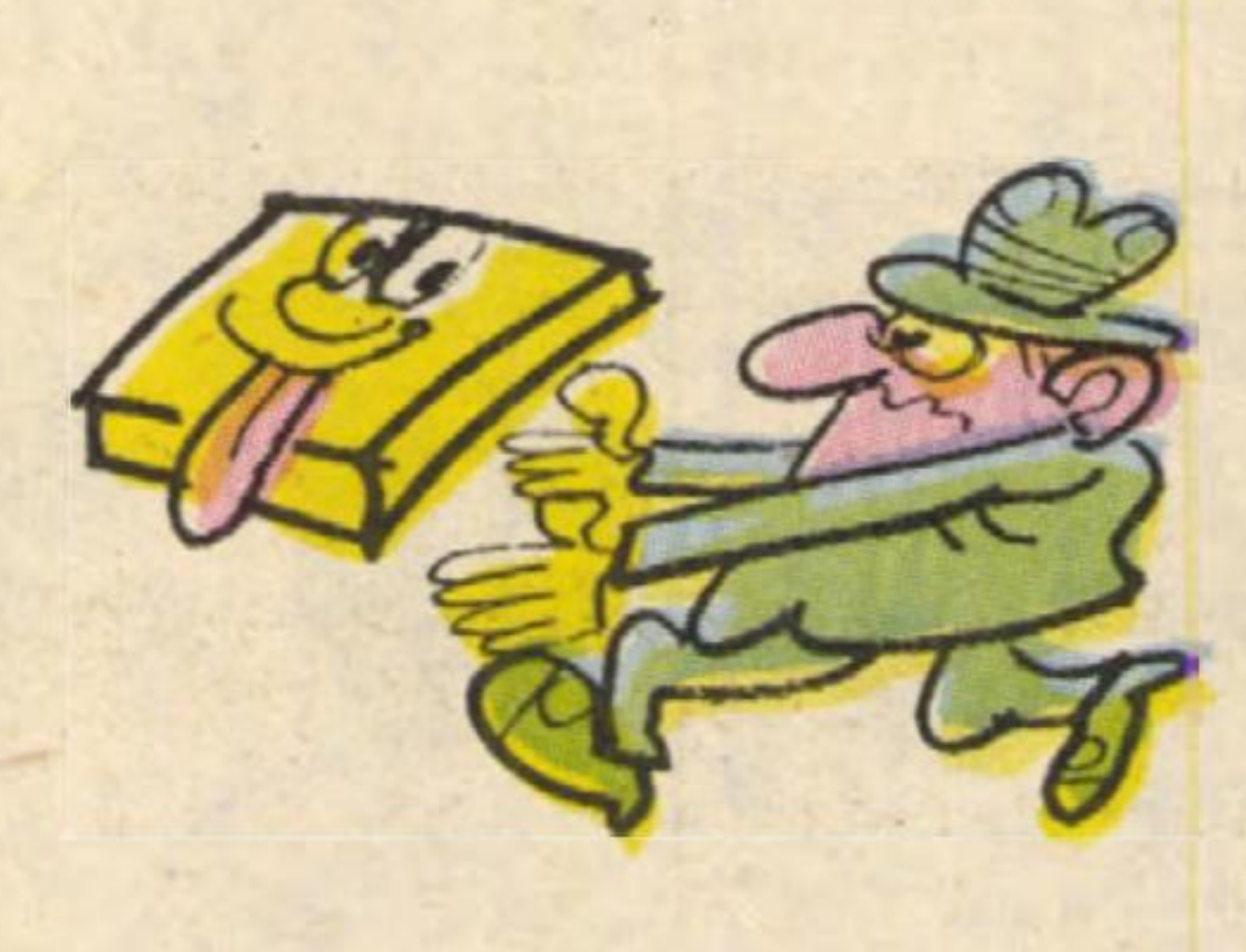

... miért emelték Balatonszepezden a strandfürdő napi belépődíját a tavalyinak a négyszeresére? A heti bérlet árát pedig az ötszörösére?! Semmi új, többletszolgáltatást az emelt árak mellett nem nyújtanak! Sőt: a strand állapota kifejezetten romlott, a tavalyi helyzethez viszonyítva. Akkor hát mivel indokolható ez az áremelés?

◆

... miért nem lehet kapni hónapok óta raffiát sem Pécsett, sem a környéken? Egy időben a raffia helyett műanyagból készült kötözőszálat ajánlgattak. Azt nem nagyon szerették a szőlősgazdák, mert kötözés közben mindig kicsúszott a kézből és a szőlőt sem tartotta meg rendesen. Most már, jobb híján, azt is megvennék, de azt sem lehet kapni? Hova tűnt? Még a kenderből készített, meglehetősen drága kötöző zsinórt sem lehet kapni már a boltokban. Mivel kötözzünk hát a szőlőben?

ZAJÁRTALOM

MOZDONYSÍP

A környezetvédelem nagyot lépne előre, ha az indokolatlan zajokat legalább a felére tudnánk csökkenteni.

Bizonyára tudják ezt a MÁV-nál is, és valószínűnek tartom, hogy papíron már ott is eltörölték Budapest határán belül a kürt és fütty használatát. A rút valóság azonban az, hogy Pestlőrincen, a Lakatos utcai lakótelep környékén, olyan bömbölést csapnak a villany- és Dieselmozdonyok, hogy dobhártya legyen a talpán, amely repedés nélkül állja.

Ilyenkor telefonálni, tárgyalni, de egymással szót érteni is lehetetlen. Ha én mozdonyvezető lennék, azt hoznám fel indokul, hogy életveszélynél lehet dudálni, s a lőrinci állomás utáni sorompónál — az átbujkálók miatt — valóban gyakran életveszélyes a helyzet.

De ha én mozdonyvezető lennék, s valóban úgy ítélném meg, hogy csak a dudálás segíthet, akkor legfeljebb csak egy vagy két kis füttyentéssel riasztanám el az átsurranni akarókat, ahelyett, hogy perceken át bömböltetném óriás-kürtömet.

Ha a vasutasok is ezt tennék, mi nagyon boldogok lennénk. A zajoktól elgyötört lakók nevében:

Tokodi Mihály
Bp. XVIII. Jegenyefasor u. 15.

NEM VALÓ BOKRÉTA...

A Bokréta utcában lakunk, a Bokréta vendéglővel szemben. A csendrendelet értelmében tíz óra tájban elhallgatnak környékünkön a rádiók, televíziók. De a kocsma bezzeg hangos! A Bokrétában, s főként előtte az utcán, még 11 óra tájban is nagy és hangos élet folyik. A beszeszelt vendégek olyan lármát csapnak, hogy képtelenség tőlük elaludni.

Úgy látszik, a bokréta nemcsak gyűrött süveg mellé nem való, de sűrűn lakott területre sem, mert nem tudnak miatta pihenni az éjszakai csendre, nyugalomra vágyó emberek.

Ideje volna végre hathatósan csendre inteni az éjszakai lármázókat!

P. A.
Budapest

AZ ÚJ MENETREND ÓTA...

Örményesről és Törökszentmiklósról elég sokan járnak át Kisújszállásra dolgozni. A régi menetrendben volt egy vonat, az 5 óra 45-ös, amellyel munkakezdésre beérhettünk az üzemekbe. Az új menetrend bevezetése óta ez a vonat megszünt, csak 7 óra 05 perckor van vonatunk, azzal viszont nem érünk be időben a munkahelyünkre!

V. Ilona
Örményes

Az autóbuszok menetrendjében 2372 szám alatt szerepel egy új járat Szigetszentmiklós gyártelep — Dunavarsány vasútállomás között. Bár a menetrend már június 3-án életbe lépett, ezt az új járatot még senki sem látta. Vajon a valóságban is létezik ez az új járat — vagy csak papiron van?

Tóth Sándor
Bp. III., Koltói Anna u. 13.

PATIKA

A XI. kerületről szóló riportban sok jogos panaszunk szóba került. Szeretnénk azonban még eggyel kiegészíteni:

A kelenföldi lakótelepen élőknek nagyon fontos volna a környéken egy gyógyszertár. Sok itt is az idős, beteg ember, és bizony nagyon messzire kell mennünk, ha receptjeinket ki akarjuk váltani.

Gyergyói Gyuláné
Bp. XI., Szakasits Á. u. 58/A.

NAPTEJ

Mielőtt nyaralni indultam, vásároltam Pesten egy flakon Nivea naptejet, 29 forintért. A Balatonon hamar elfogyott a naptejem, elindultam újat vásárolni. Széplak-felsőn a 307-es ABC-áruházban találtam is, de nagy meglepetésemre 36 forintos árcédula volt mellette. Szóltam az üzletvezetőnek, aki előbb határozottan állította, hogy a 36 forint a helyes ár, majd kérésemre mégis megnézte a számlát, s elismerte, hogy valóban nekem van igazam, a naptej ára 29 forint.

Minden rendben is lett volna, de a történethez hozzá tartozik még valami. Délután, más ügyben, ismét bementem ugyanabba az ABC-áruházba, s meglepetten láttam, hogy a naptejet továbbra is 36 forintért árusitották...

Kállai László
Budapest

A CÍMZETT VÁLASZOL

A Ludasban megjelent „19—40 058" című írásra válaszolva közöljük, hogy az említett vasúti kocsi kulturálatlan állapotáért a MÁV budapesti és debreceni igazgatósága közösen felelős. Magunk részéről az intézkedést megtettük: a fejtámvédő huzat hiányáért, illetve a vízhiányért felelős dolgozókat felelősségre vontuk.

Vermes László
ov. h.
MÁV Budapesti Igazgatóság

A Ludas Matyi július 5-i számában „Észak és dél" címmel megjelent közleménnyel kapcsolatban észrevételünk a következő:

A cikkíró jogosan kifogásolta a Mignon cukrászda dolgozóinak magatartását. Nemcsak munkaköri kötelezettségüket szegték meg, hanem a vásárlókat megillető udvariassági szabályokat sem tartották be. Ebben az üzletben a fagylalt árusítása pénzbedobós rendszerrel történik, de ez nem jelenti azt, hogy a 10 adag fagylaltot vásárolni szándékozó vendég kiszolgálását megtagadhatják, mert az illető 50 forintos bankjeggyel kíván fizetni.

Felszólítottuk a vállalat igazgatóját: tegyen hathatós intézkedést, hogy ilyen eset többé ne fordulhasson elő.

Kövér Vilmos
osztályvezető
Fővárosi Tanács VB

„Min nevettek a legjobban?”

— kérdeztük olvasóinktól lapunk 27-ik számában, abban a feltevésben, hogy pompás, mai történetekkel fognak kérdésünkre felelni. Csalódtunk. Kétszáznál alig néhánnyal több olvasónk ragadott tollat, s a beküldött pályázatok jó része régi, ismert vicceket tartalmazott. Sajnos, a többiek se váltották be reményeinket: mulatságosak lehettek akkor és azzal, ahol és akivel megtörténtek, de visszaidézve már nem állhatták volna ki a nyilvánosság próbáját. Mi egyebet tehetnénk: ezt az ötletünket hamvába holtnak nyilvánítjuk és sietve fátylat borítunk rá.

VÍZI ÉLET

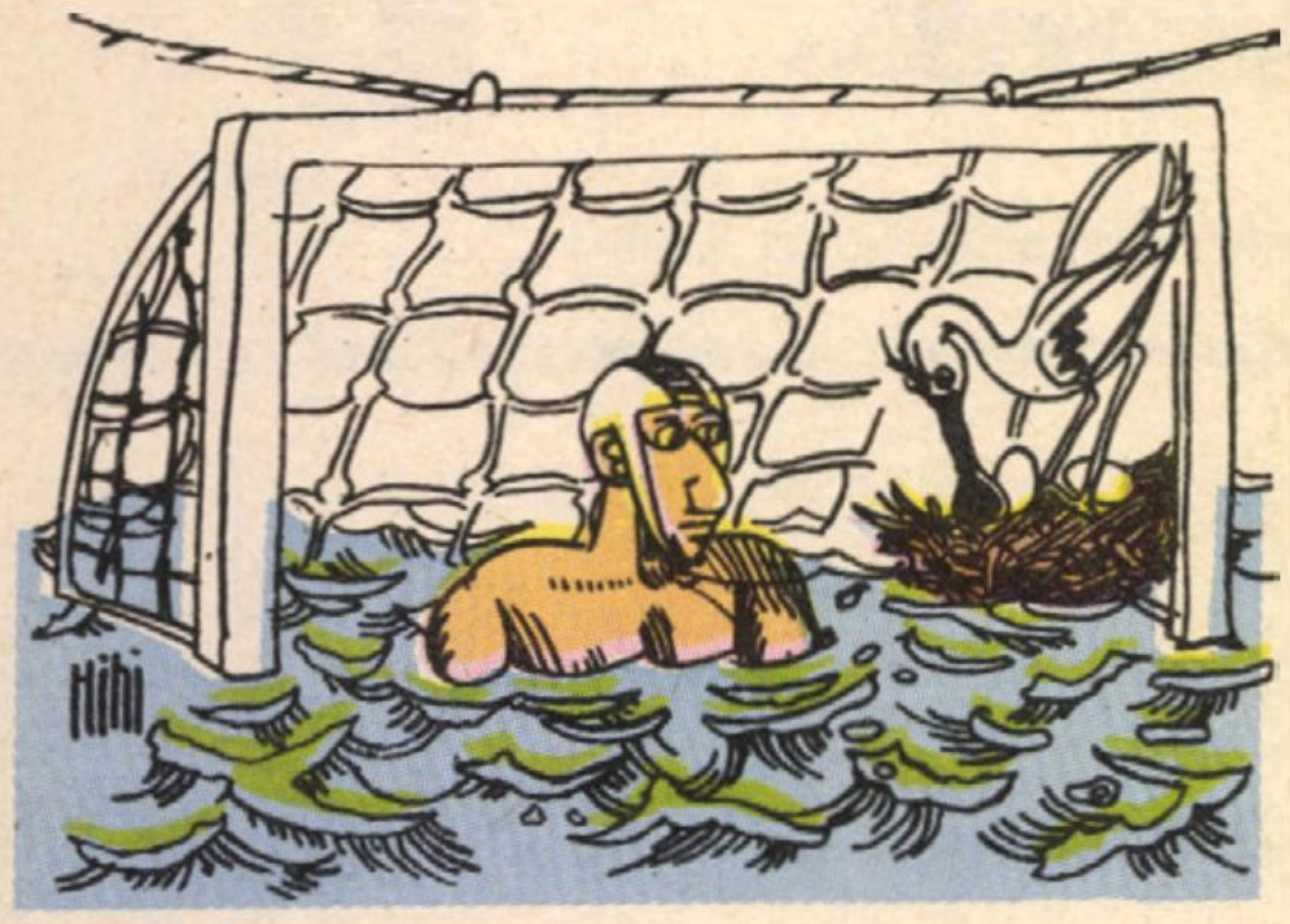

VÁRATLAN FORDULAT

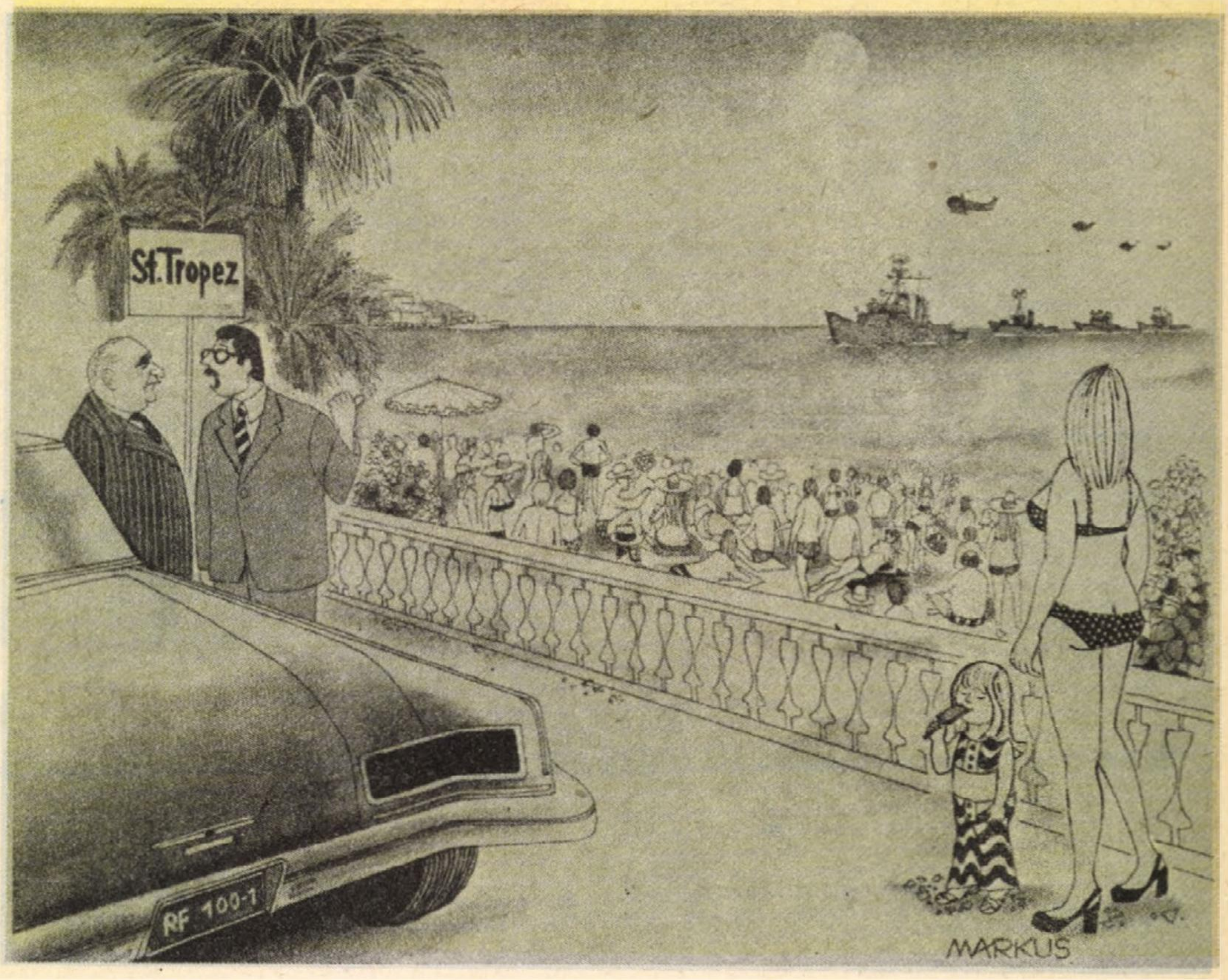

– Monsieur Pompidou, az ausztrálok éppen most közölték, hogy az első atombombájukat a francia partok előtt fogják kipróbálni!
(„Stern”, NSZK)

A CSÁBITÁS TRÜKKJE

A kezem éppen Piroska kezén pihent, midőn egy férfi viharzott be az eszpresszóba és lihegve megállt az asztalunk mellett. A feldúlt férfi doktor Eszetokkai Jenő volt, a Kénkő-Művek igazgató-főmérnöke. Egyébként Piroska férje.

— Hát így állunk! — mondta hátborzongatóan és Piroska elhalványulva húzta ki kezét a kezem alól.

— Így ülünk! — javítottam ki derűsen és hellyel kínáltam a zilált Eszetokkait. — Viselkedjünk diplomás emberekhez illően — jegyeztem meg —, előbb-utóbb úgyis sor került volna erre a beszélgetésre.

— Tehát tudja, hogy ez a hölgy itt, maga mellett, a feleségem?! — csapott le szavaimra az izgatott férj. Szelíden mosolyogtam:

— Nemhogy tudom, de többet mondok: ha önök nem házasok, én sosem ismerkedtem volna össze Piroskával! Ha önök nem házasok, akkor Piroska szeme az elmúlt hét csütörtökén nem ázott volna könnyben, amelyre fel kellett, hogy figyeljek. Itt, ebben az eszpresszóban történt mindez, este nyolc órakor.

— Egy szót sem értek az egészből! — mondta dühösen, de már tétován a férfi. Piroska erre, fel sem emelve a szemét, így szólt:

— Még most sem tudod, mi volt csütörtökön?

— Mi volt csütörtökön? — kiabált Eszetokkai.

— A tízéves házassági évfordulójuk! — világosítottam fel —, amely, lám, még ma sem jutott volna az eszébe! Ön ilyen figyelmetlen?

— Magánügy! — hördült fel a férj és egészen kivörösödött a méregtől. — Milyen jogon szól bele?...

— Az ön felesége magánügyben könnyezett, de egy nyilvános helyen. Ez adta az indítékot, hogy megszólítsam, s ő elmesélte, miként él ön mellett éppen tíz éve, mint egy beosztott. Egy törzsgárda-jelvényre jogosult dolgozó, hűségjutalom nélkül, egy szál virág nélkül, egy pár szavas köszöntő nélkül.

— Maga pedig megvigasztalta, óh, be megható! — szólt maró gúnnyal Eszetokkai. — Szeretem a hajnalt!

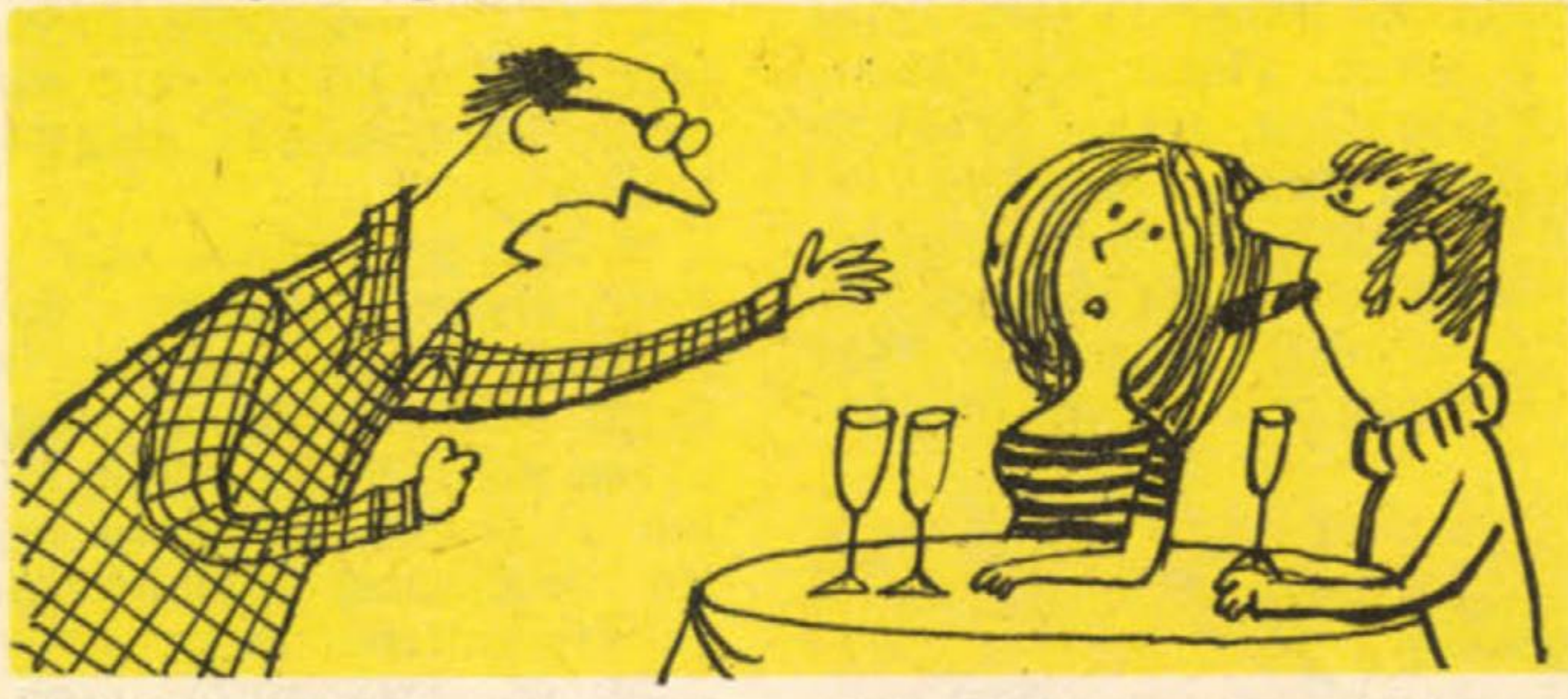

— Nem vigasztaltam Piroskát — emeltem fel erre én is a hangomat —, hanem felajánlottam, hogy hagyja ott önt és jöjjön el hozzám! Én jobb körülményeket biztosítok Piroskának, ha elfogadja a javaslatomat! Éppen ön nem értené ezt, aki egy nagy gyár vezetője?

Az igazgató-férjnek leesett az álla és zavarában leült mellénk. Piroska halkan megszólalt:

— Ez az igazság, Jenő. Elmegyek tőled.

— Ön meg fogja érteni a feleségét — vettem át a szót, nagyon barátságosan. — Ön heti hatszáz forint kosztpénzt adott Piroskának. Én heti nyolcszázat biztosítok, és állandó szabadszombatot, amikor étteremben fogunk ebédelni-vacsorázni. Ezt önnél nem kapta meg. Biztosítok évente egy hónap tanulmányi szabadságot, illetve egy külföldi kiküldetést, tanulmányutat. Kérem, ne szakítson félbe — intettem le Eszetokkait. — Még nem fejeztem be. Munkaruhát kap tőlem, negyedévenként, délutáni és esti alkalmakra is. A munkakörülményeiről nem is szólva! Önnél Piroska tíz év alatt egy porszívót is alig tudott kiharcolni. Nálam az olasz edénymosótól kezdve minden gép megtalálható.

— És a gyerekkel mi lesz? — nyögdécselt riadtan a férfi.

— Jó dolga lesz — mondta Piroska. — Nem kell majd hajnalban óvodába járnia. Ez az úr — mutatott rám Piroska — egy nagymamát tud biztosítani mellé.

— Nem teheted ezt velem! — kiáltotta elcsukló hangon a sarokba szorított férj és a felesége keze után kapkodott. — És a hűség? A jóban-rosszban eltöltött évek? A hitvesi öntudat?

— Előbb kellett volna, hogy eszedbe jusson — jegyezte meg csendesen Piroska. — Engedj el!

— Nem engedlek! — kiáltott fel a férfi.

— Akkor majd önkényesen fog távozni — mondtam könnyedén. — Én úgyis elfogadom, szívesörömest.

— Erkölcstelenség — csuklott el Eszetokkai hangja.

— Szó sincs róla — magyaráztam mosolyogva. — Új családjogi mechanizmus. Vesszenek a vezetésre alkalmatlan családfők!

Somogyi Pál

PECHES KISLÁNY

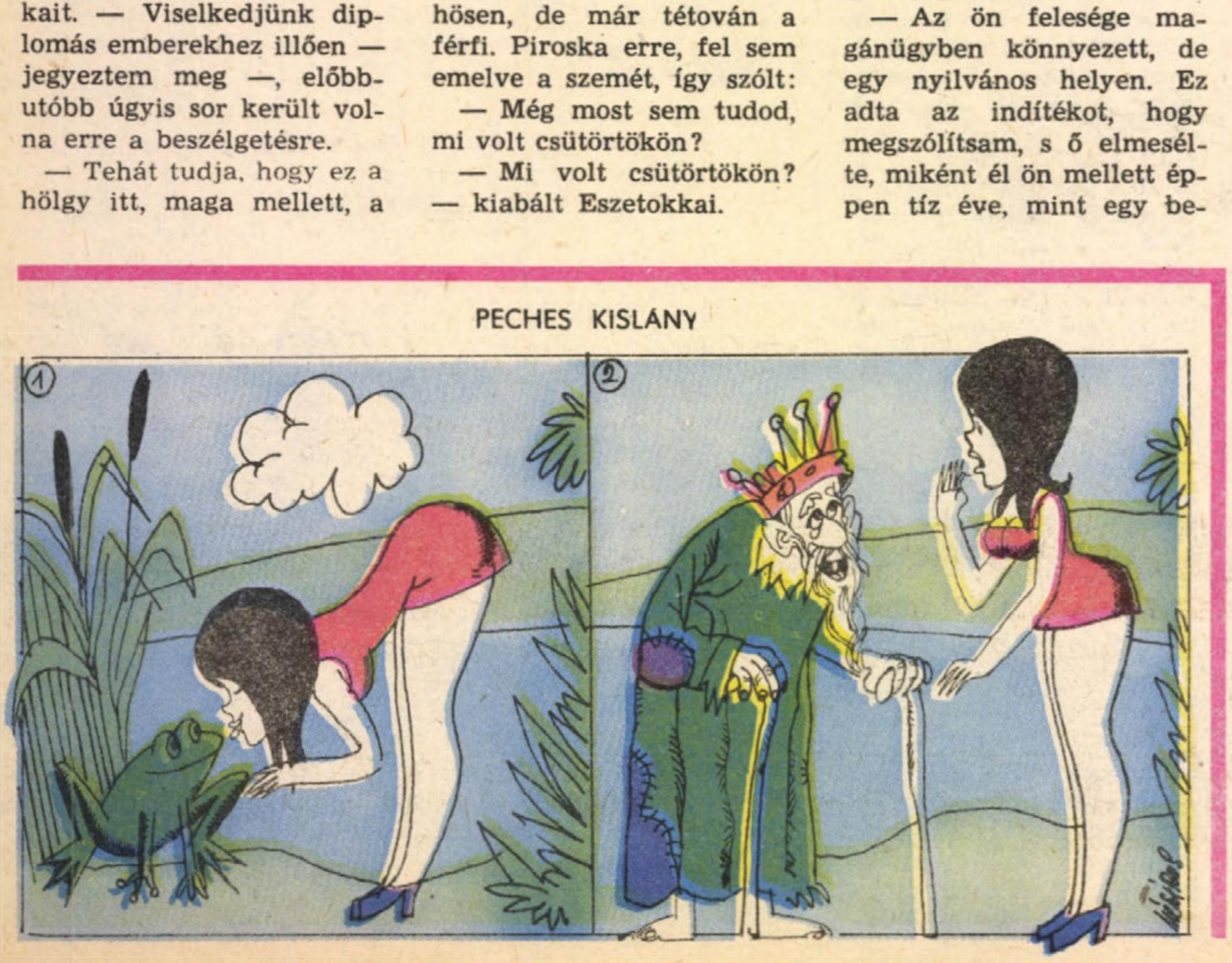

RUTINOS SZÜLŐ

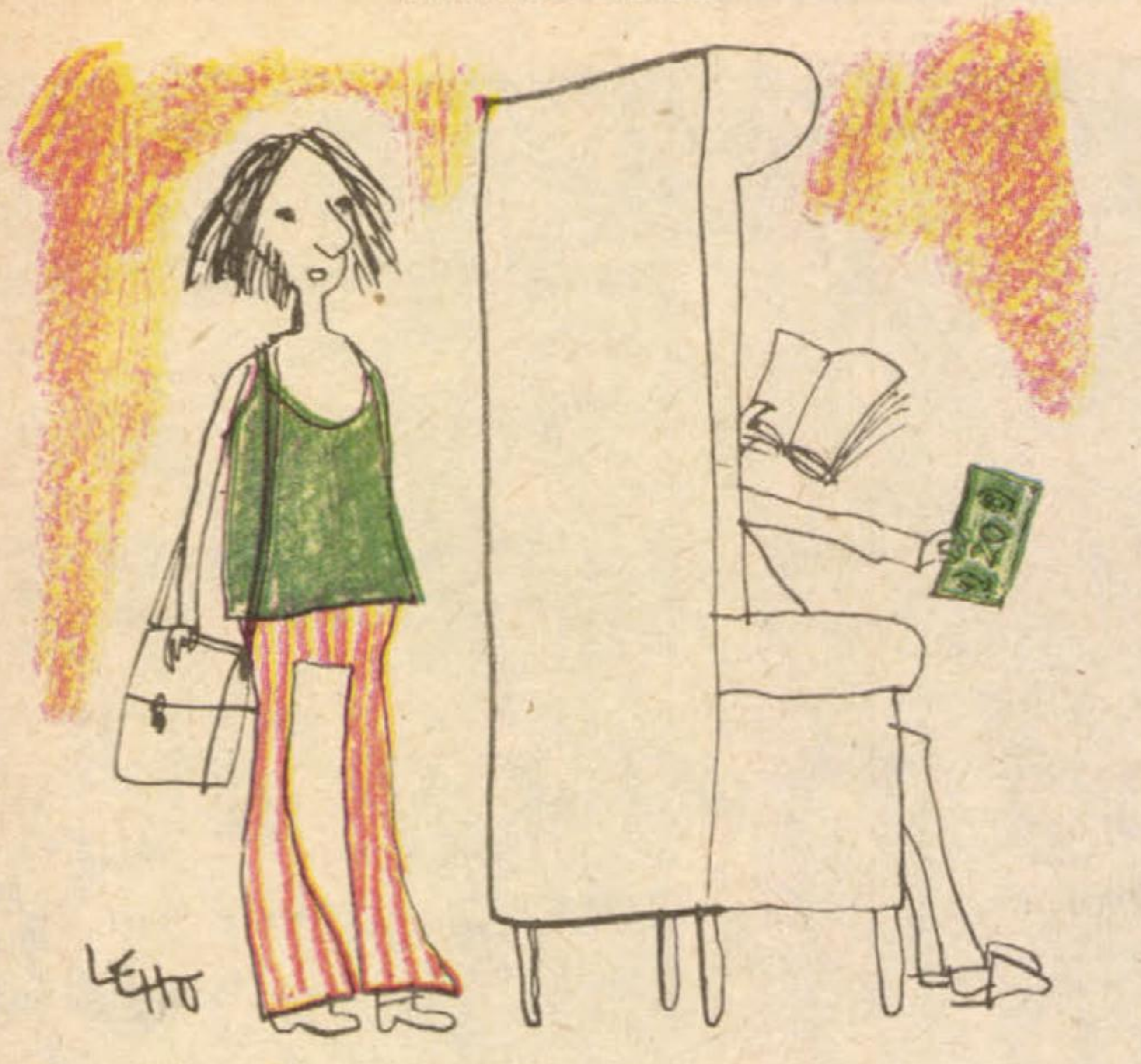

– Papa, szeretnék . . .

SOK ÉVES GYAKORLAT

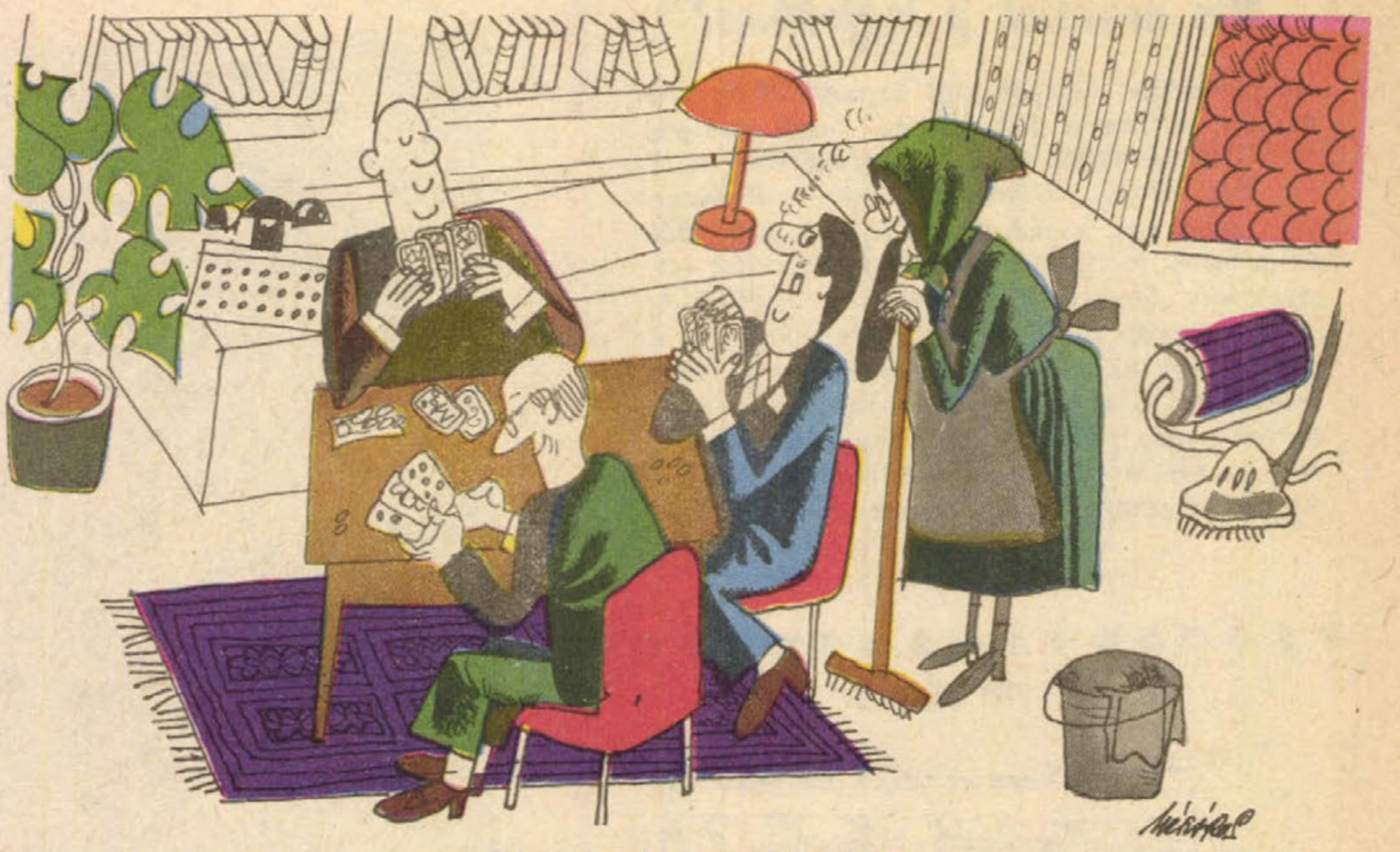

– Főnök kartárs, így elfogják az ultiját!

LEVÉLVÁLTÁS A KERMI-VEL

A Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézet vezetőjének, Cserny Ferenc elvtársnak,
Budapest

Tisztelt Cserny elvtárs!

Ön az alábbi közlemény (helyreigazítás) közzétételét kérte lapunktól:

„A Ludas Matyi 26. számában »Levélváltás a felemás cipőről« címmel cikket és egy olvasónk levelét közöltük. A levélben az állt, hogy a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézet előadója olyan véleményt adott, hogy két cipősarok magasságánál 6 mm-es eltérés megengedhető. Ezzel szemben a valóság az, hogy a KERMI a vevő reklamációjára a Szivárvány Áruház, Mártírok útjai boltvezetőjével írásban azt közölte, hogy a „vizsgált szandál sarokmagasságának páron belüli eltérése 2 mm. Az I. osztályban megengedett.” A KERMI az MSZ 14277—69 számú minősítő szabvány 8. táblázata alapján helyesen adta ezt a szakvéleményt.”

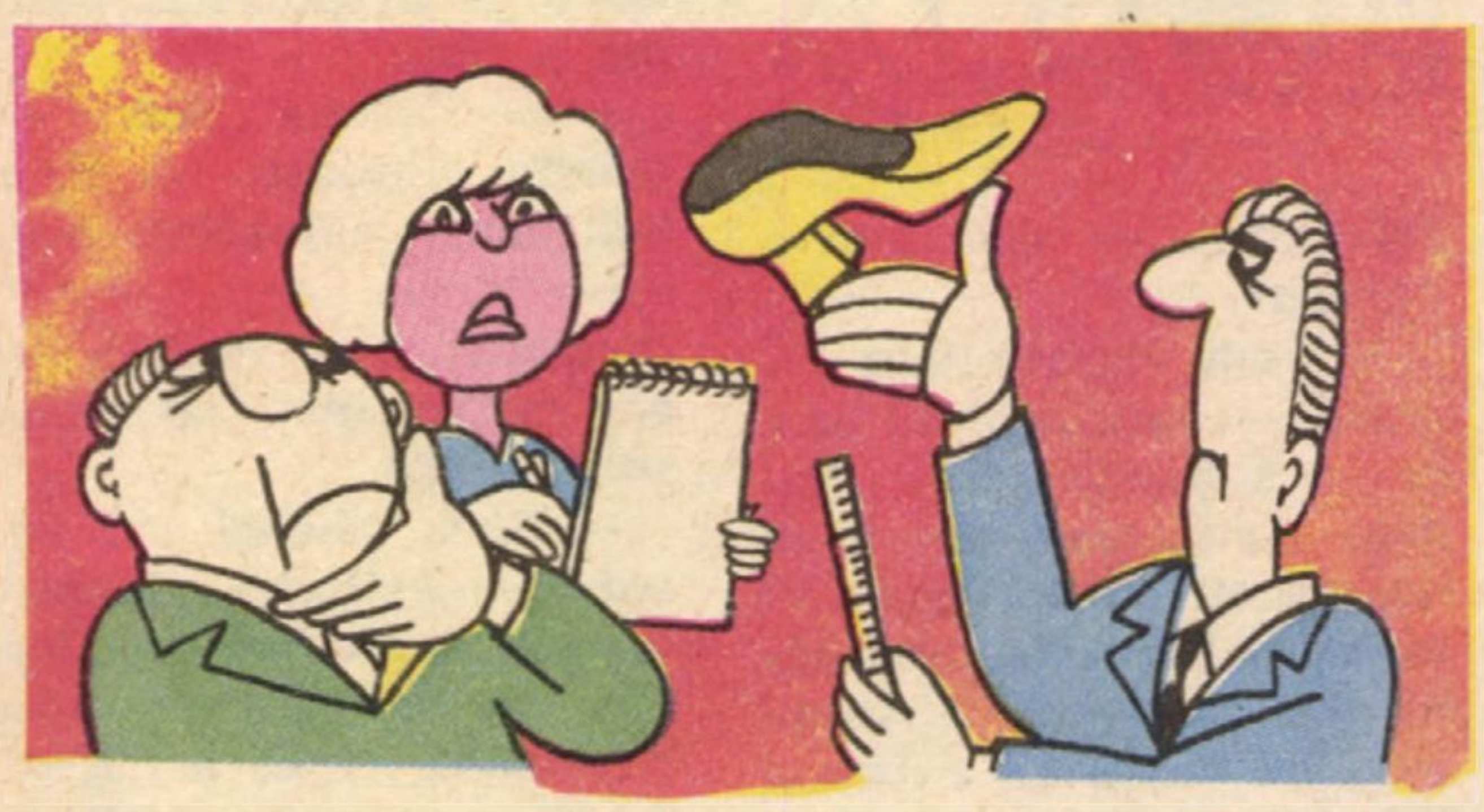

Amint látja, kívánságának eleget teszünk, de arra kérem, ne tekintse helyreigazításnak, mert én — aki az ön által kifogásolt cikket írtam — a KERMI ellenőrző vizsgálatával nem értek egyet.

Az ön által kifogásolt cikkem megjelenése után Bérci Márton főosztályvezető és a KERMI-nek még két szakembere (tehát összesen hárman) felkerestek a szerkesztőségben. A három KERMI-szakértőből az egyik (nyilván ez ügyben specialista-szakember) kezében egy mérőléccel alaposan megvizsgálta a cipőt. Ezután kijelentette, hogy a cipő hibás, és nem azért hibás, mert az egyik sarka magasabb, mint a másik, hanem azért, mert *a sarok feletti rész magasabbra van építve az egyik cipőn, mint a másikon.*

Ígéretet kaptam, hogy az ügyet el fogják intézni. Arra a megjegyzésemre, hogy ezek szerint holnap már kicserélik a kisfizetésű panaszos által vásárolt selejtcipőt, a főosztályvezető-vendégem megjegyezte, hogy azért az nem megy olyan gyorsan, az elintézéshez még néhány napra van szükség. Hozzátette: „A KERMI egy piramishoz hasonlítható”, s ezt én úgy értelmeztem, hogy ha nem is egy-két nap alatt, de nyolc napon belül a hibás cipőt kicserélik. A bürokráciára gondolva pedig megjegyeztem, hogy esetleg nem ártana abból a piramisból néhány kockát elverni.

Nos, ha nekem egy KERMI főosztályvezető, egy vele érkezett szimpatikus ellenőrnő és egy minőséget ellenőrző szakember kijelenti, hogy a panasz jogos, akkor még az ön kérésére sem adhatok helyreigazítást. Számomra rendkívül különösnek hangzik, hogy ön a helyreigazítási kérelmét levélben így indokolta: *„Elsősorban a KERMI, mint állami intézmény iránt, a vásárlók részéről fennálló bizalom megóvása miatt vagyok kénytelen helyreigazítást kérni, határozott meggyőződésem, hogy a cikk közlésére a valótlan tájékoztatás alapján került sor”.*

Nem sok eltérés van a felfogásunk között. Én, tisztelt Cserny elvtárs, a sajtó iránti bizalom megóvása miatt vagyok kénytelen az üggyel érdemén felül ismételten foglalkozni, és kijelenteni, hogy *„nem valótlan tájékoztatás alapján”* került sor cikkem közlésére. Nincs tehát okom a helyreigazító közlemény közzétételére. Készséggel megállapítom azonban, hogy a KERMI közérdekű és nehéz munkáját nemcsak a sajtó ismeri el, hanem a vásárló tömegek is, és ezt a véleményemet a KERMI nálam járt tisztviselőinek nem mulasztottam el kellőképpen hangsúlyozni. A cipő azonban, amiről vitatkozunk, használhatatlan. Ha ez a cipő önök szerint jó, akkor a KERMI szabványa rossz. A KERMI tehát hiába vizsgálja meg többször is a cipőt, és hiába minősíti használhatónak: az a tény, hogy a cipő selejt, tény marad.

Leveléből úgy tűnik, mintha a KERMI tévedhetetlen lenne. Szerintem éppen a vásárlók részéről fennálló bizalom megóvása miatt kellene a KERMI-nek ez ügyben elkövetett tévedését elismernie. Nem pedig a tényekkel szemben is védeni a KERMI tekintélyét.

Földes György

TENGERPARTI EMLÉK

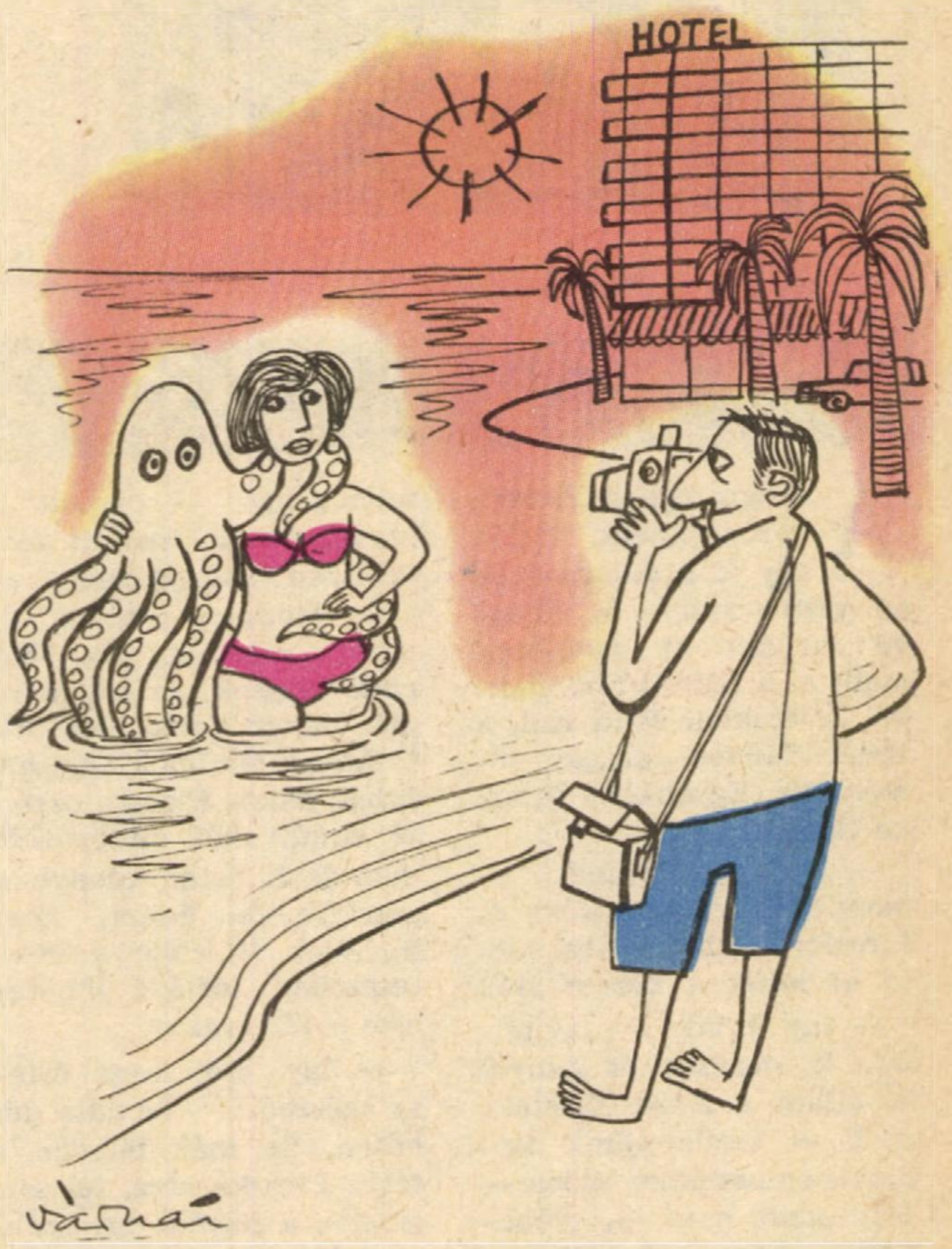

KI A TERMÉSZETBE!

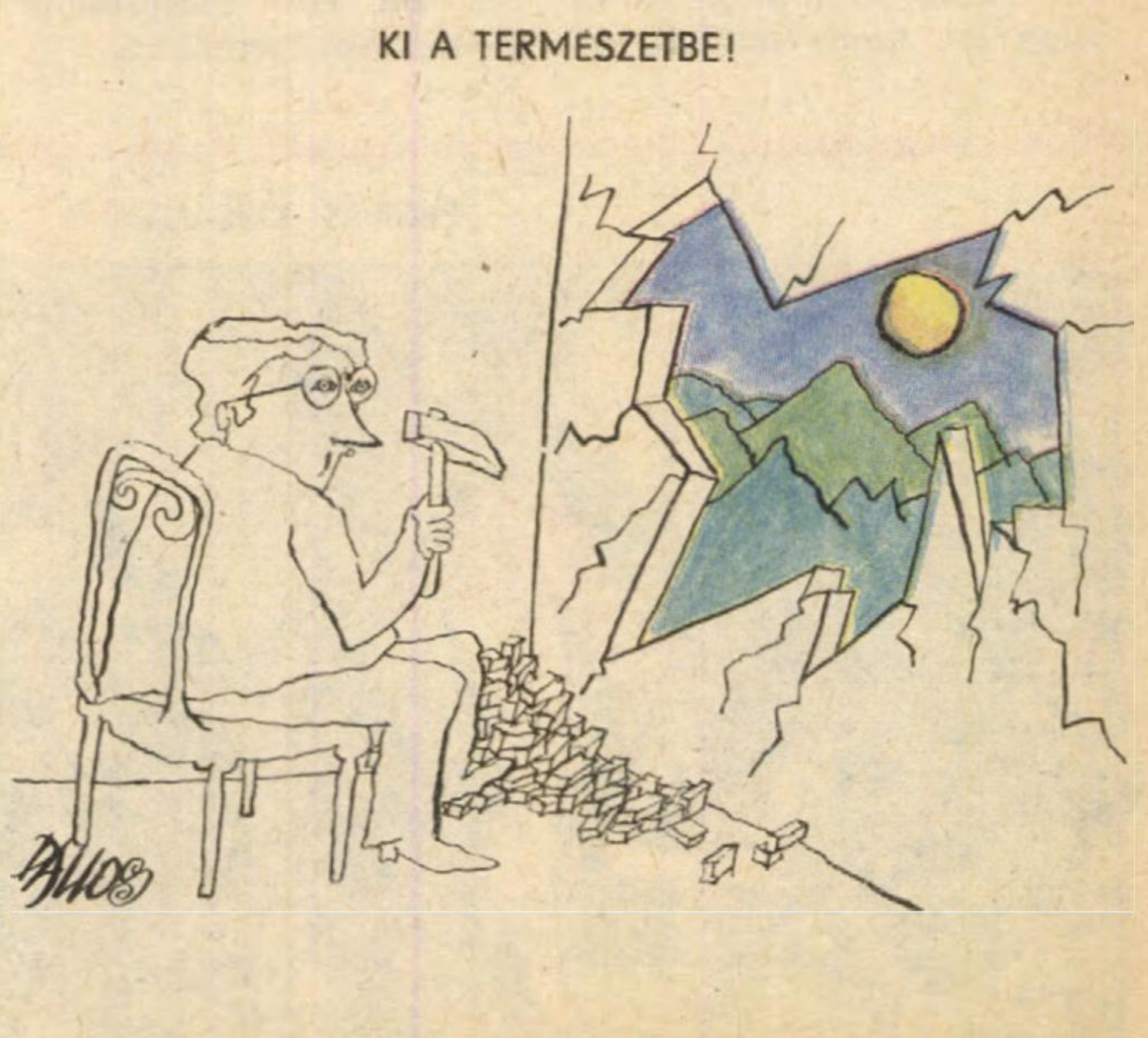

4 VERSIKE

LICENTIA POETICA

Mit jelent a költői szabadság?
Hogy a költő úgy ír, ahogy bír? Mi?
Vagy azt, hogy ír hogyha hagyják?
Vagy azt, hogy szabad — rossz verset írni?

* * *

A BORISSZA

I.

— Ember! Térjen hát észre egy kicsit!
Meghal hamarost, ha tovább iszik!
— De biz' iszok én, doktor! Mán mért ne?
Nem szebb, ha meghalok tüle, mint érte?

II.

— Nem iszom, bátyám. Nem bizony!
Köszönöm. Én elvből nem iszom.
— Hát akkor pohárbul igyál,
hogyha a dolog mán igy áll.

* * *

BALSZERENCSÉS KÖZMONDÁS

Ha kéz kezet mos, kimondom én itt most:
Ez azt jelenti, hogy mindkét kéz piszkos.

György Ferenc

KÖZLEKEDÉSI DUGÓ

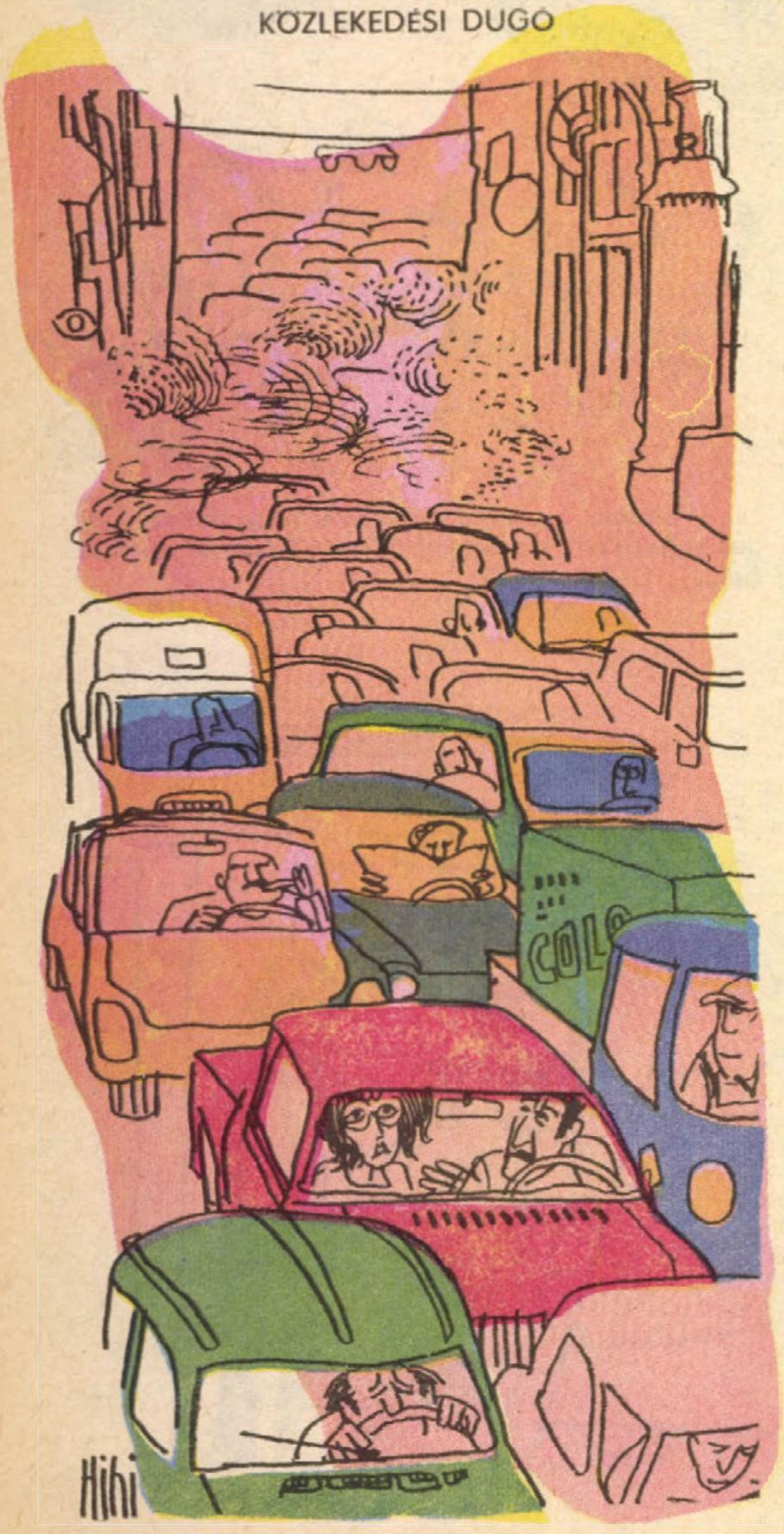

– Miért türelmetlenkedsz? A kocsira két évet vártunk, most már igazán nem számít ez az egy-két óra...

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

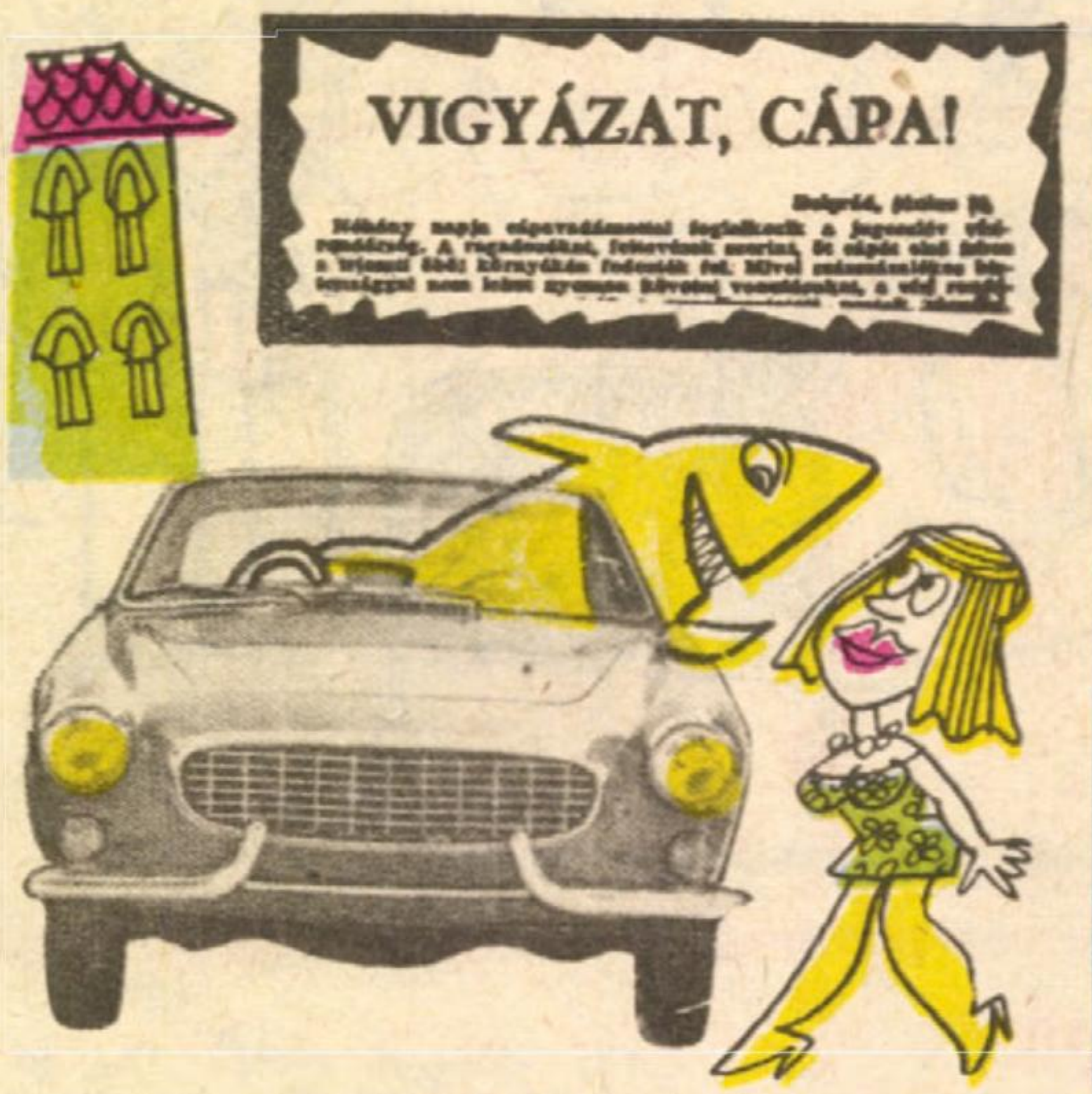
VIGYÁZAT, CÁPA!

Belgrád, július ...

– Szálljon be, kislány!

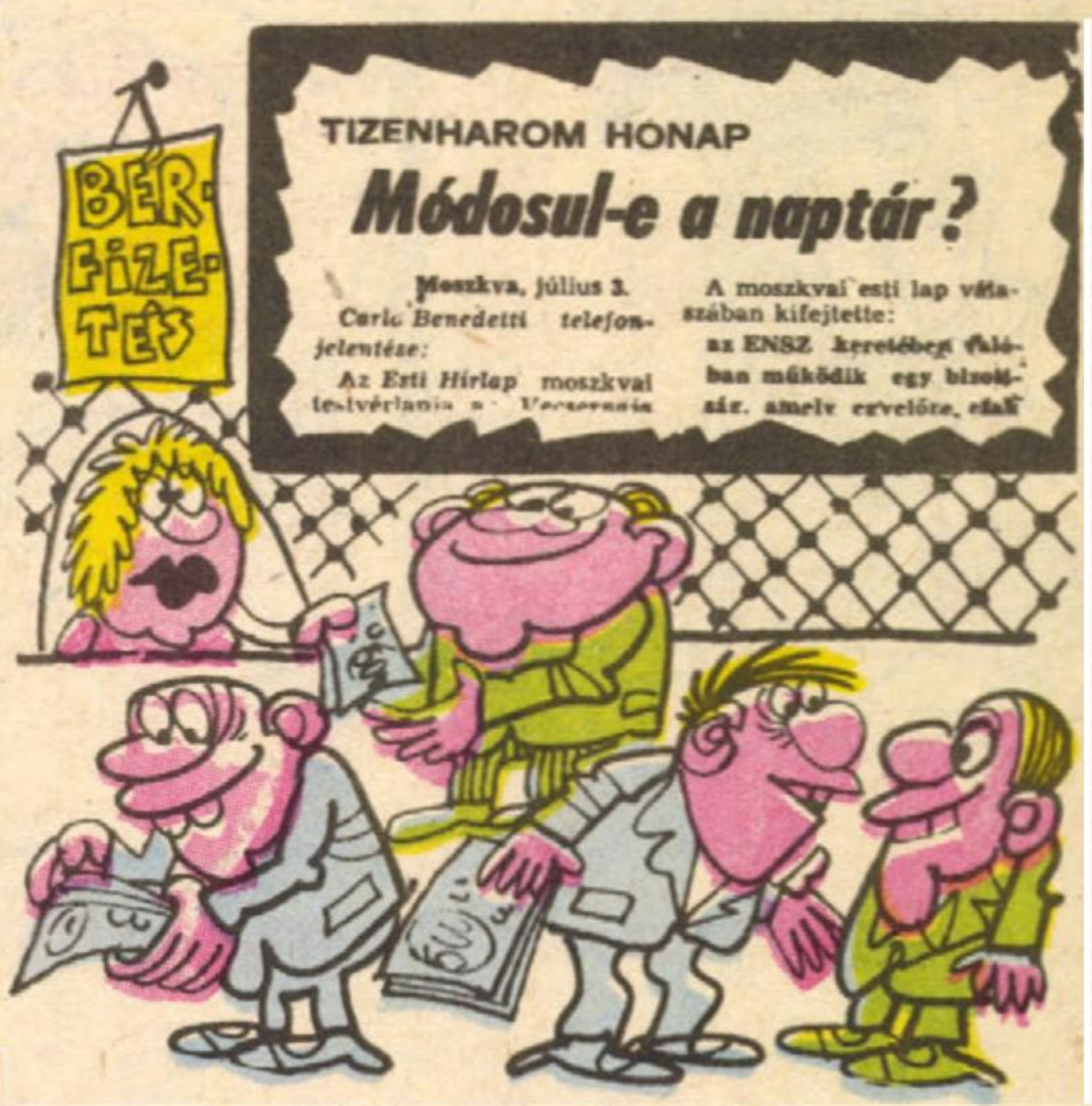

TIZENHÁROM HÓNAP

Módosul-e a naptár?

Moszkva, július 3. Carlo Benedetti telefonjelentése: Az Esti Hírlap moszkvai testvérlapja a Vecsernaja ... A moszkvai esti lap vezércikkében kifejtette: az ENSZ keretében ... működik egy bizottság, amely ...

– Legalább több elseje lenne...

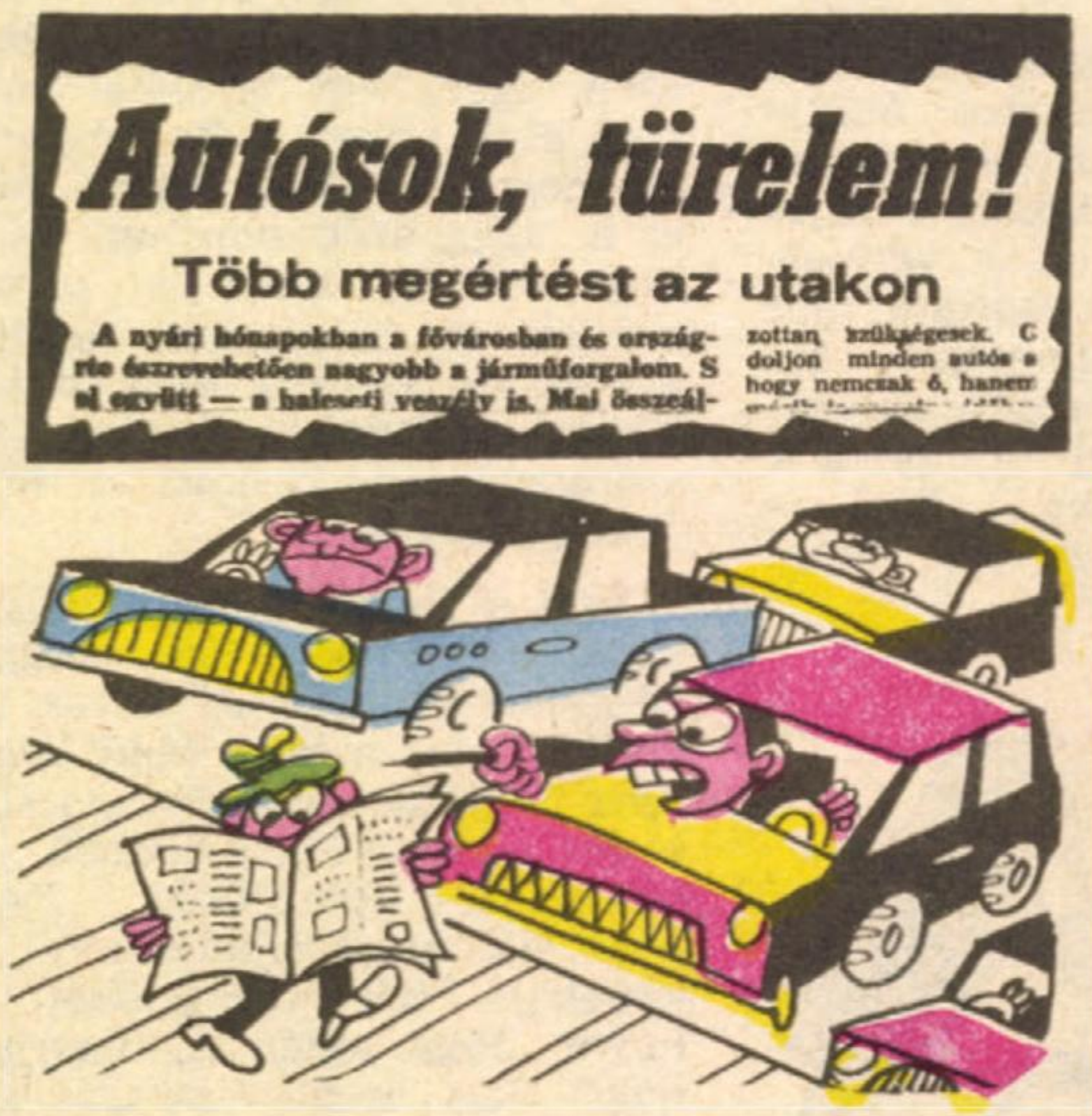
Autósok, türelem!

Több megértést az utakon

A nyári hónapokban a fővárosban és országszerte észrevehetően nagyobb a járműforgalom. S ezzel együtt — a baleseti veszély is. Mai összeál- ... zottan szükségesek. ... doljon minden autós a ... hogy nemcsak ő, hanem ...

– Itt egy ceruza, apuskám, fejtse meg a keresztrejtvényt is!

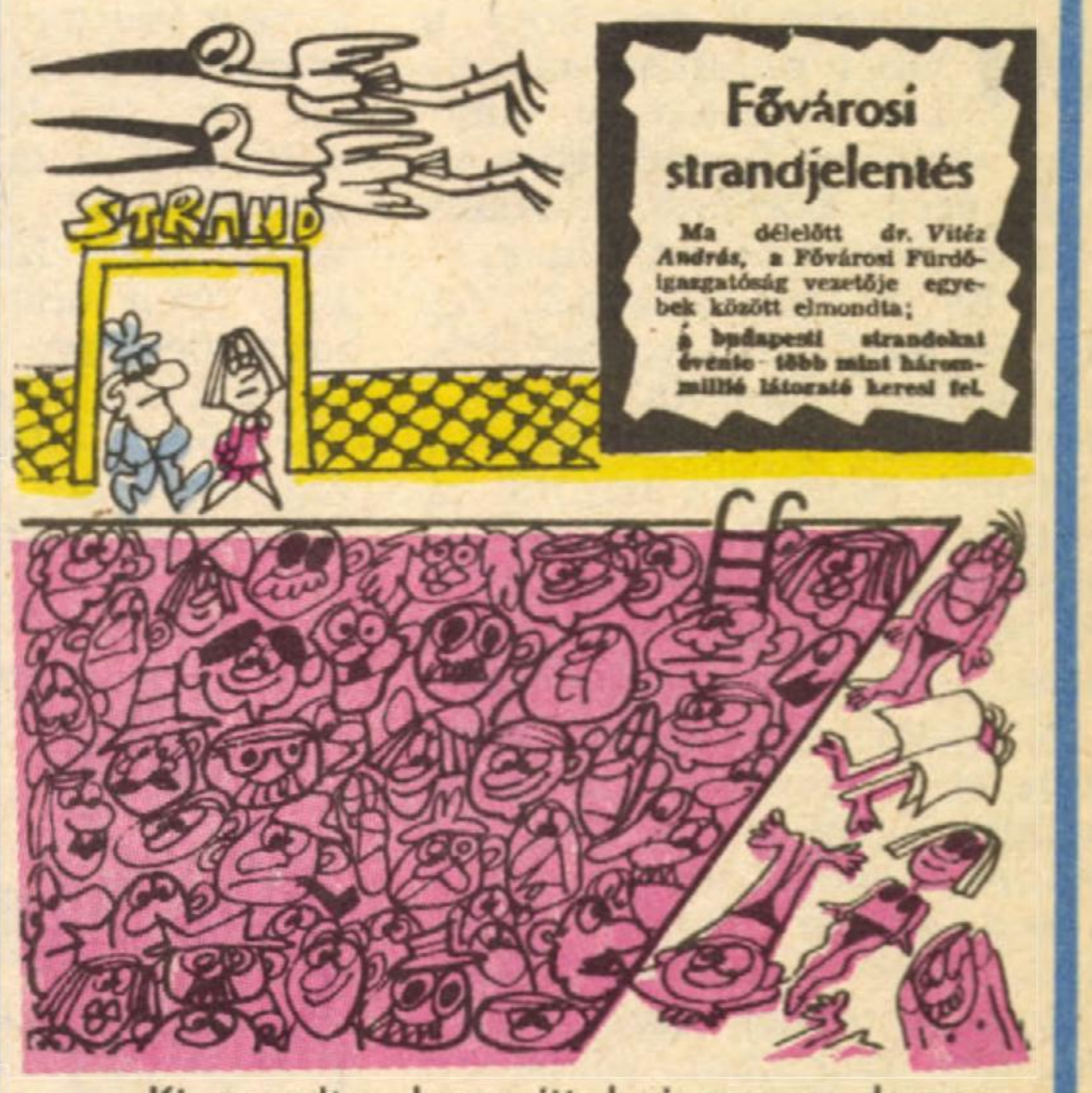

Fővárosi strandjelentés

Ma délelőtt dr. Vitéz András, a Fővárosi Fürdőigazgatóság vezetője egyebek között elmondta; a budapesti strandokat évente több mint hárommillió látogató keresi fel.

– Ki mondta, hogy itt baj van a demográfiával?

Ketten beszélnek

— Gratulálok! Gratulálok!

— Ugyan, hagyjon már! Nincs valami jó kedvem.

— Hát nem uraságod az a Kőgrúber Gedeon, akit Nobel-díjjal tüntettek ki a napokban?

— Én vagyok.

— Ezek szerint ön dolgozta ki először a koncentrikus körök delovált interferenciájának prekapitális maximáit, nemde?

— Bizony én.

— De hiszen önt lángelmének nevezi a világsajtó!

— Na és? A világsajtó nem tévedhet? Hátha a feleségemnek van igaza. Látom, csodálkozik. Nos, ide figyeljen... Amikor ma egy hete hazamentem a Tudományos Akadémiáról, ahol leleplezték a szobromat, a sarki gyümölcsárusnál vettem egy kiló őszibarackot. Meglátja a barackot otthon a hitvesem, és így kiált fel: „Te mafla! Már megint hagytad magadat becsapni?" Előbb meghökkentem, aztán tűnődni kezdtem. A világsajtó lángelmének nevez, igaz. De a feleségem mégiscsak közelebbről ismer. Ha ő maflának mond, kell, hogy legyen valami a dologban. De nem szóltam egy szót sem, gondoltam, majd csak kiderül előbb-utóbb, hogy mi vagyok. Másnap este volt a díszlakoma, melyen a világ legnagyobb tudósai önfeledten ünnepeltek. Még az ENSZ főtitkára is dísztáviratot küldött, gratulált a Nobel-díjhoz és az emberiség zseniális jótevőjének nevezett. Így aztán visszatért az önbizalmam. Ennyi ember csak nem téved? — gondoltam magamban.

— De utána hazament?

— Természetesen. És mivel fogad a feleségem? „Már megint leetted magad, te ügyefogyott szamár!"

— Hm.

— Én is ezt mondtam. A feleségem negyven éve ismer. Nem rosszindulatú asszony. Ha szerinte én ügyefogyott szamár vagyok, el kell gondolkoznom rajta. Már-már úgy határoztam, hogy visszaküldöm a Nobel-díjat, de végül is győzött a hiúságom, és vártam még egy napot. Másnap adták át ugyanis a Pantheon kulcsát, melyet kizárólag nekem építtetett a Fővárosi Tanács, hogy ott majd illő keretek között zavartalanul pihenhessek, ha eljő az ideje. Az ünnepi szónok „minden idők legnagyobb koponyájának" nevezett, s a kulccsal együtt átadta a Kossuth-díj osztályon felüli fokozatát, továbbá a József Attila-díjat, a Pro Urbe emlékérmet, a SZOT-díjat, a Szocialista Kultúráért kitüntetést és a hatnapos pótszabadságról intézkedő leiratot. Az elismerésnek ez az áradata elsöpört bennem minden kétséget, és vidáman fütyörészve siettem haza.

— Aholis?

— Aholis a hitvesem zokogva fogadott: „Hol maradtál ennyi ideig?" „Anyukám" — feleltem — „rengeteg kitüntetést kaptam, elhúzódott a dolog." Mire ő: „És nem tudtál volna hazatelefonálni, te idióta!?" Ennek már két napja. És azóta megint kétségek között vergődöm. Hiszen engem senki jobban nem ismer, mint az asszony. Lehetetlen nem törődnöm a rólam vallott véleményével! Maga mit tenne a helyemben?

— Én, uram? Én azt hinném el, ami nekem kényelmesebb.

— Alighanem igaza van. Ezek szerint maradok a feleségem véleménye mellett.

(t.)

FILMGYÁRI PLETYKA

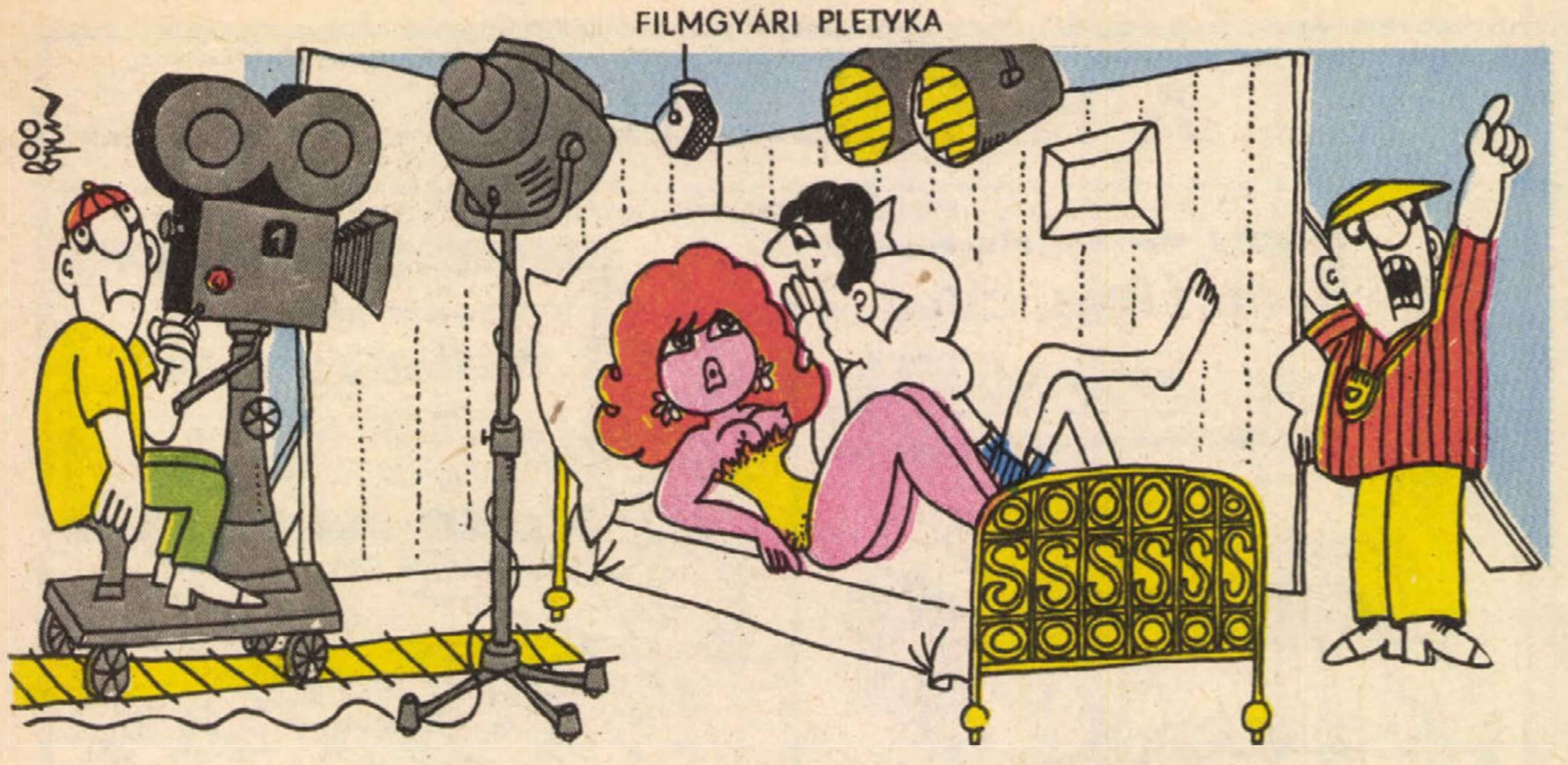

– Hallottad? A szexfilm nyugaton már kezd kimenni a divatból...

Négy bőrönd története

Most már látom, hogy a hibát mindjárt kezdetben követtem el. Amikor ugyanis kiselejteztük a négy ócska bőröndöt, felajánlottam őket a szomszédnak.

— És én mit kezdjek vele?! — kérdezte sértődött felkiáltójellel. Éreztem, hogy a következőkben bőgeti majd a rádióját, csapkodja az ajtót és cifrákat mesél rólam a közértben. De nem ez volt a fő baj, hanem az, hogy tudomást szerzett a bőröndökről.

A szemetes szintén. Nem vitte el a bőröndöket, de tudhattam, hogy tudja, hogy én tettem ki őket. Persze szabadnapot kellett volna kivennem, hogy borravalót adhassak neki, akkor elvitte volna. Bár megtettem volna, de így már késő volt, ha egyszer nem vitte el, most elvi álláspontot alakított ki, azt csak gyanúsan magas borravalóval lehetett volna semlegesíteni.

Így hát este felkaptam két üres bőröndöt, néhány átszállással megközelítettem a Nyugatit, betettem őket a szekrényes megőrzőbe, a kulcsot zsebrevágtam és indultam a másik két bőröndért. Ekkor jutott először eszembe: hogy aztán mi lesz? Ha nem megyek a bőröndökért. Kinyitják a szekrényt és lelnek benne két üres ócska bőröndöt. Gyanús, nagyon gyanús. Jelentik a rendőrségnek. A rendőrség hiányolja majd belőlük a hullát, de mindenesetre átadja a laboratóriumnak a „vizsgálati anyagot”. Vannak-e rajta vérnyomok? Biztosan vannak. Egy ilyen ócska bőrönd már többször volt agresszív, hol itt, hol ott felsértette az ember kezét. Hogy a nyomok régiek? Nos, akad elég kinyomozatlan, régi ügy, majd

egyeztetik az időpontokat. És ha felmerül a kérdés: *kié* a négy bőrönd, elég egyszer bemutatni őket a Kék fényben és máris együtt nyomoz a szomszéd a szemetes, sőt felismernek alkalmi útitársaim az autóbuszon.

Nem, a bőröndöket nem hagyhatom ott. Visszafordultam hát és reszkető kezekkel kinyitottam szekrényt, kivettem a bőröndöket. Ekkor támadt egy ötletem: hátha valaki ellopja őket? De jó is lenne! Bevittem a váróterembe, leraktam egy sötét sarokba és elmentem sétálni. Amikor visszatértem, először óvatosan belestem a váróba. Igen, igen, egy gyanús külsejű alak éppen akkor ragadta meg őket. Van Isten! Ám ez a meggyőződésem nem tartott sokáig, mert a pasas nyilván túl könnyűnek találta a bőröndöket, alig vitte odébb három méterrel, lerakta és szórakozottan kisétált a féldeci-osztályra.

Ami a Duna-partot illeti, sikerült találnom egy eléggé néptelen szakaszt és kövek is voltak, de aztán rádöbbentem, hogy ha a vízállás alacsonyabb lesz, kibukkannak a bőröndök. Rendőrség, Kék fény stb. Most cipeljem fel a kövekkel telt bőröndöket a hídra, hogy aztán csobbanjanak? Nem, nem! Visszarámoltam a köveket a partra és a két üres bőröndöt hazaszállítottam a másik kettő mellé.

Reggel aztán felaprítottam őket, mind a négyet, maradványaikat beletettem egy ötödik bőröndbe. felkutyagoltam a János-hegyre. tábortûzön elegettem a roncsokat, hamvaikat beleszórtam a szélbe, az éghetetlen zárszerkezeteket pedig a kék Dunába. Aztán elmentem az orvoshoz, mert nyolc napon túl gyógyuló súlyos testi sértést követtem el magamon.

Gombó Pál

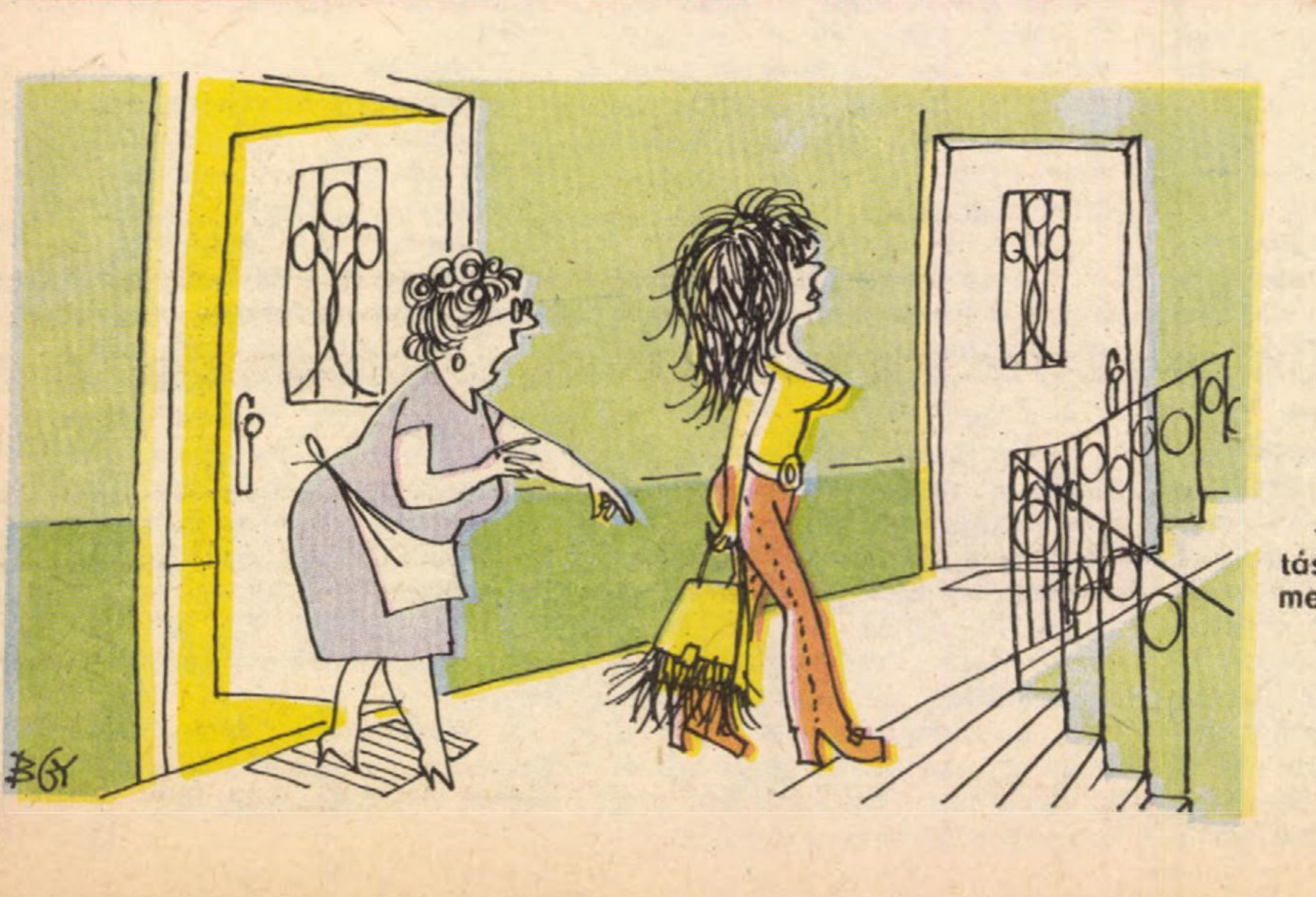

INTELEM

– Legalább a táskádat fésülnéd meg!

FŐ AZ IDEGENFORGALOM

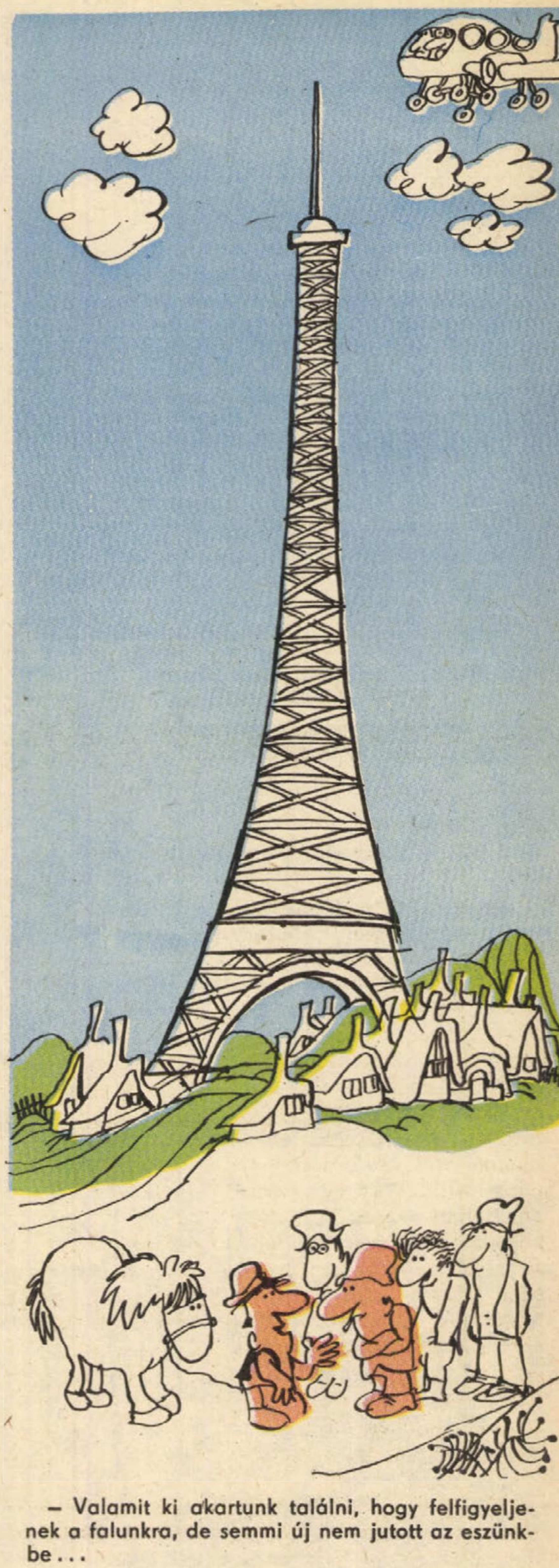

– Valamit ki akartunk találni, hogy felfigyeljenek a falunkra, de semmi új nem jutott az eszünkbe...

SÁMSON AZ ALULJÁRÓBAN

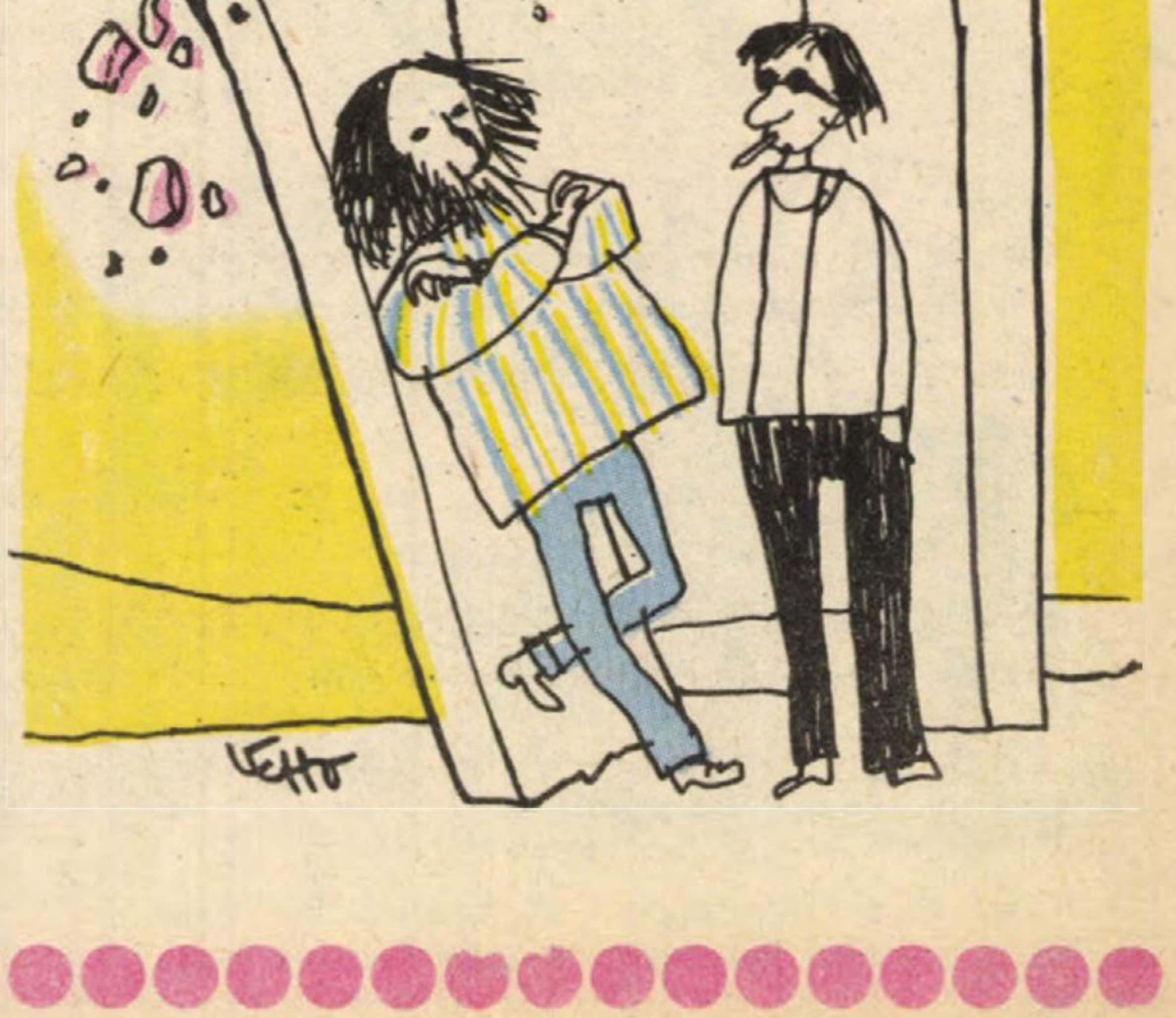

ÖSSZECSUKHATÓ ERNYŐ

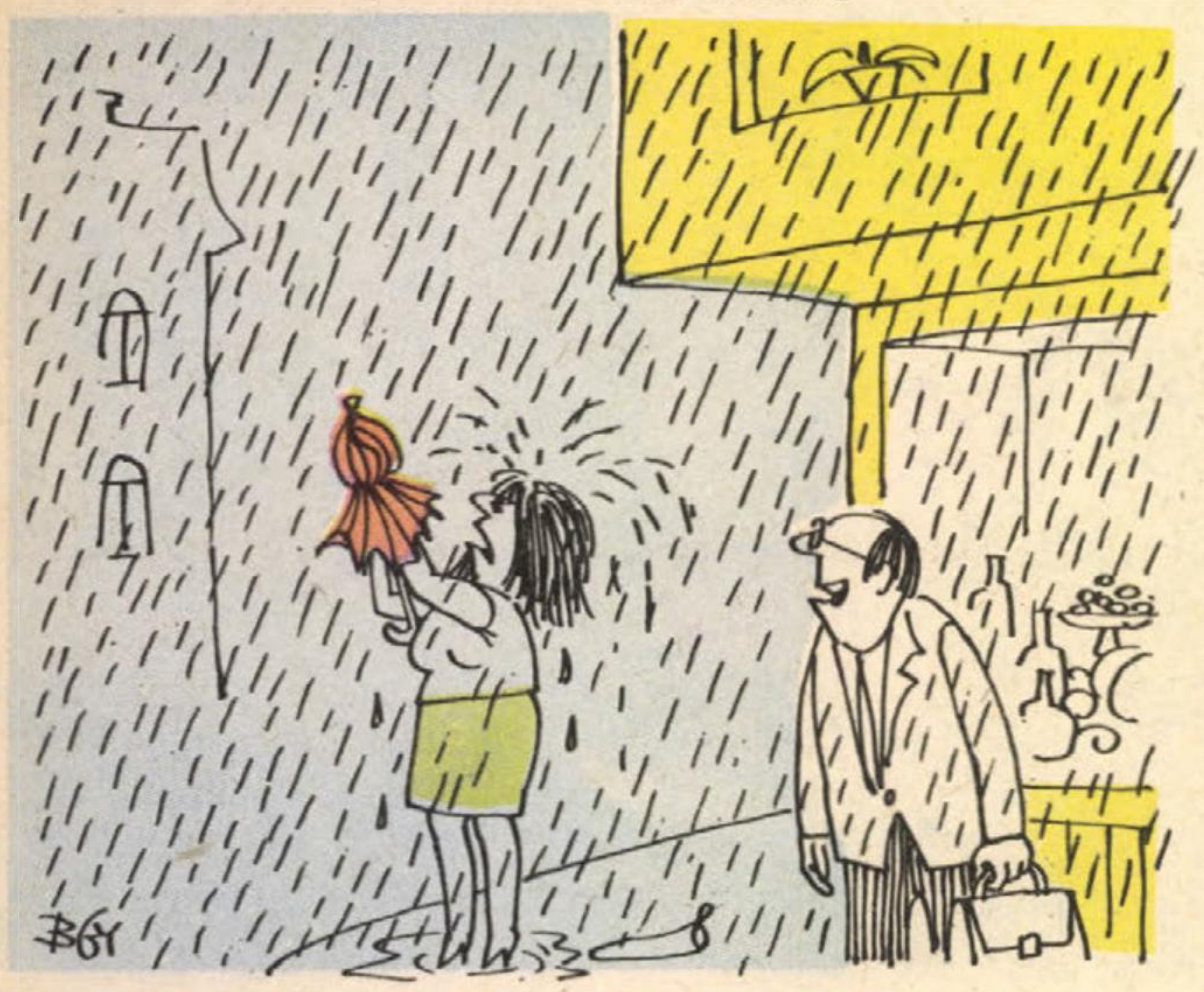

– Hagyj, most már juszt is kinyitom!

MINDENT A KÜLFÖLDIEKÉRT!

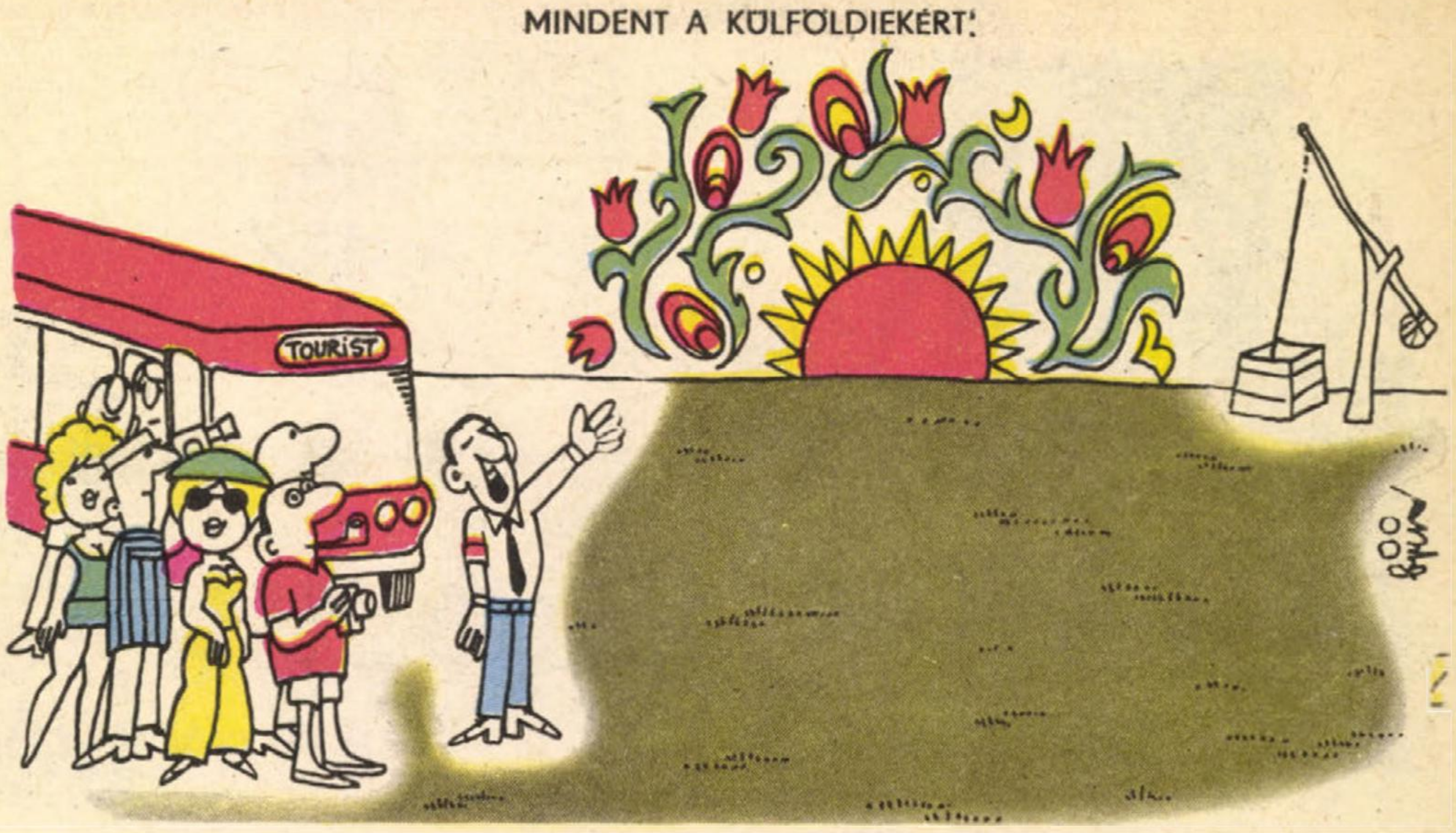

– Íme, meine Damen und Herren, egy originál naplemente a magyar pusztán…

NÁSZI DAL

A terem áhítattal figyelt. Az ornitológus az egészen nagy emberek bágyadt mosolyát erőltette vonásaira.

— És sikerült szalagra rögzítenem a cserregő csicsörke, vagy ismertebb nevén serinus scirpaceus nászi dalát. Ez a munka rendkívüli türelmet igényelt, kérem, napokig lapultam a zsombékosban s minden társam csak ez a magnó volt, valamint néhány billió szúnyog. Fáradozásomat azonban siker koronázta és szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy ez a felvétel korszakos jelentőségű. E helyről üzenem a tudomány tévelygőinek, hogy ha a fejük tetejére állnak, a cserregő csicsörke hímjének nászi dala akkor sem teri-teri-teri-tir-tir-tir, hanem igenis tiri-tiri-tiri-ter-ter-ter. A tojó válasza pedig értelemszerűen nem lehet más, mint kara-kara-ki-ki. Íme…

Megnyomta a gombot, a szalag futni kezdett. Recsegő férfihang hallatszott:

— Rózsi, ezt nem teheted velem. Most mit játszod meg magad? Esküszöm, nem lesz semmi baj. Legfeljebb elveszlek, na.

A teremben mozgolódás támadt. Többen pogány módon vihogni kezdtek, mások buzgón tovább jegyzeteltek. Egy jól megtermett szőke tanársegéd a fejéhez kapott és a zűrzavart felhasználva kislisszolt a teremből.

Pityu, a tudós tizenéves fiacskája az íróasztal üveglapján gombfocizott. Amikor meglátta a tanársegédet, szépívű robinzonáddal próbált az ágy alá vetődni, de az erős ember a röppálya csúcspontján elkapta.

— Na, ki vele — kiáltotta. — Mi volt ez a disznóság a magnótekerccsel?

A srác röhögött.

— Nagy botrány volt?

— Oltári.

— Zutty. Jelzem, a rádió tehet róla. A Belzebúb együttes játszott és a flúgos Kaltenekker egyszerrecsak elkezdte énekelni a „Pigle-di-é, pigle-di-ó"-t. Emberek vagyunk, egyszerűen fel kellett vennem. Mit csináljak, éppen a papa egyik tekercse került a kezembe. Aztán mire felvettem Kaltenekkert, letörlődött a csicsörke. Hát istenem, nincs kultúra áldozatok nélkül.

— Tovább!

— Tudtam, hogy zűr lesz, hát bedobtam a Watergate-figurát. Fogtam a mikrofont, bedugtam Rózsi ágya alá. Tudja, van neki egy stiglice, a Ferdinánd. Gondoltam, majdcsak csiripel valamit a papa szalagjára.

A markos tanársegédben feltámadt a tudós.

— Pityu — mondta szörnyűlködve — neked mindegy, hogy stiglic vagy csicsörke?

— Tökmindegy — mondta a srác. — Madár-madár. Ferdinánd különben sem jutott szóhoz, mert akkor jött maga és elkezdett csiripelni Rózsinak. Aztán berobbant a papa, elmarta a tekercset és bezárta a táskájába. Na, nem kell begyulladni, maga olyan rekedten szövegelt, hogy a kutya sem ismer a hangjára. Szóval csak nyugi.

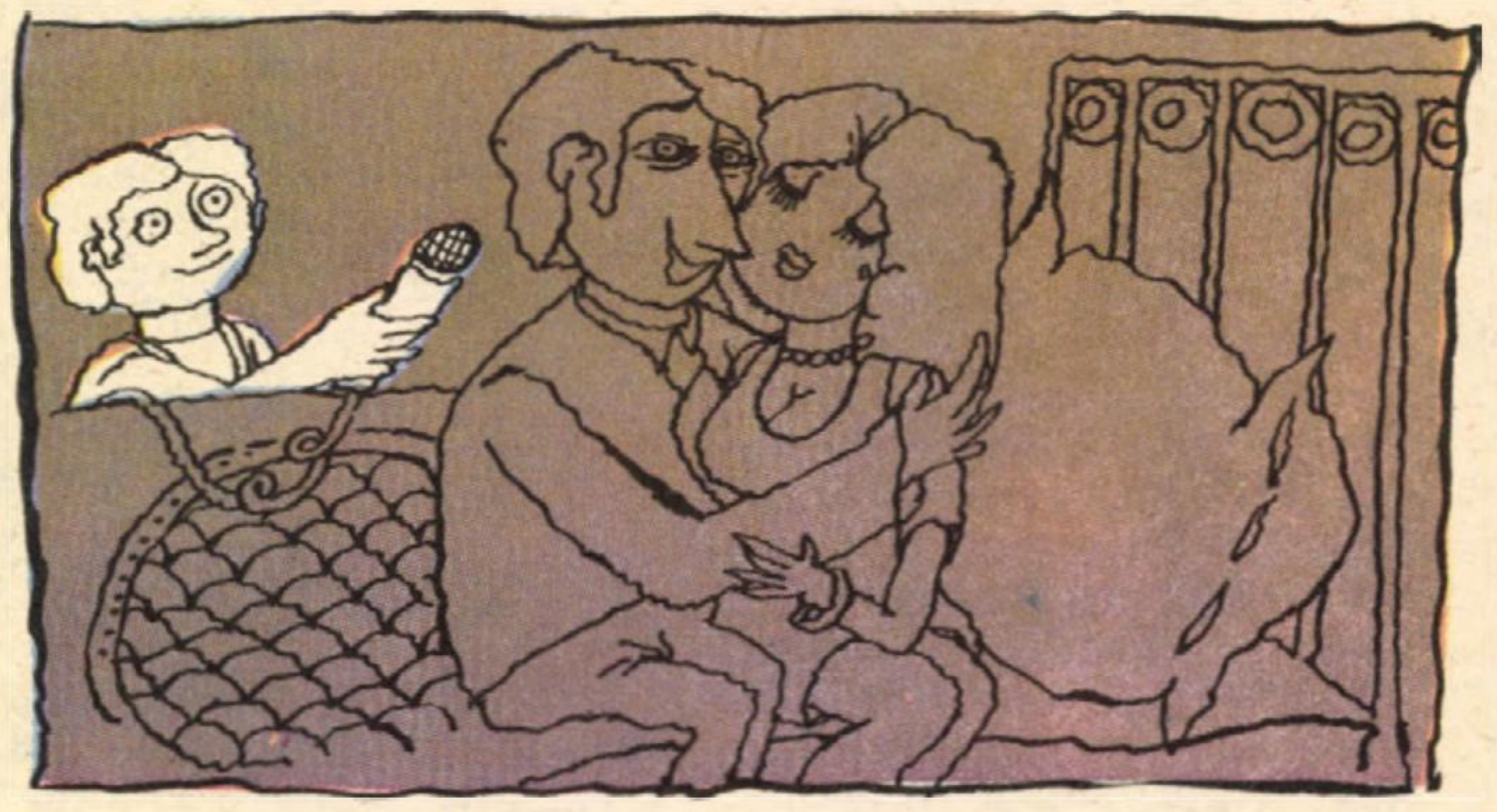

A jóképű tanársegéd a fogát csikorgatta.

— És ha olyan laposra pofozlak, hogy az ajtó alatt közlekedhetsz?

— Akkor megmondom a papának, hogy maga járt Rózsinál.

— És ha szólok Zernolák Frédinek, hogy húzzon el a pótvizsgán?

— Akkor elmesélem Rózsinak, hogy maga oda akarta adni Ferdinándot a macskának vacsorára.

— Dehát ez nem igaz!

— Akkor is. Emberek vagyunk.

Felismerték, hogy közös az érdekük. Hallgatást fogadtak tehát és kezet szorítottak. Férfiak voltak.

A jóképű tanársegéd később beóvakodott Rózsihoz. Rózsi pálma volt a szélben, piskóta tejszínhabbal és napkelte a Mont-Blanc felett. A jóképű tanársegédben szép szavak gyülekeztek. Elhatározta, hogy kiönti a szívét. Az utolsó pillanatban aztán eszébe jutott a Watergate-ügy meg a flúgos Kaltenekker. Hát mély érzéssel csak ennyit mondott:

— Tiri-tiri-tiri-ter-ter-ter.

A professzor lánya mosolygott, mint egy déltengeri laguna és kapásból válaszolt:

— Kara-kara-ki-ki…

Rózsi is ornitológusnak készült.

Peterdi Pál

A BALATONBAN

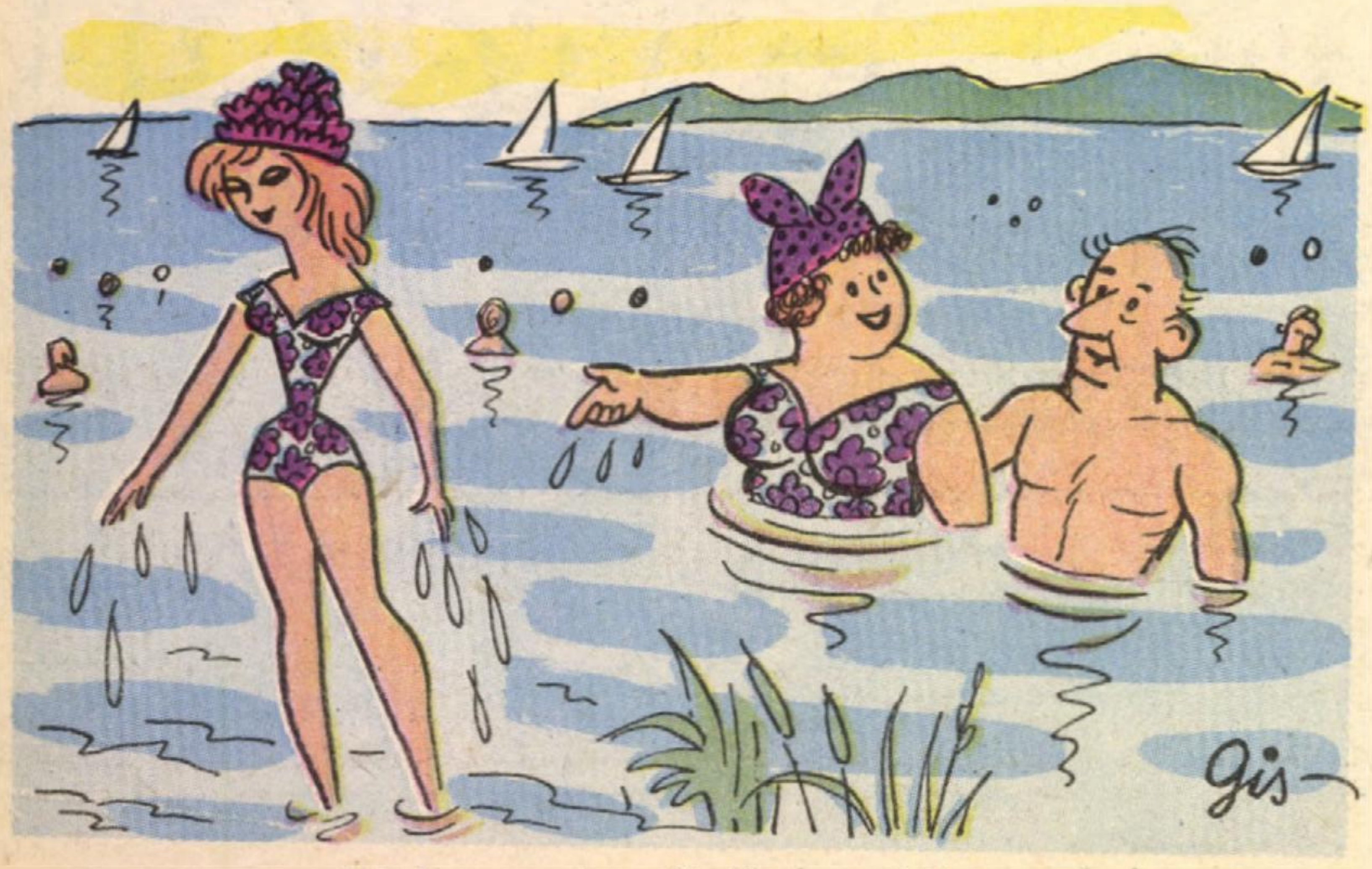

– Nézd, ugyanolyan fürdőruha, mint az enyém!
– Igen! Csak 12 virággal kevesebb van rajta.

HASZNÁLHATÓ MUNKAERŐ

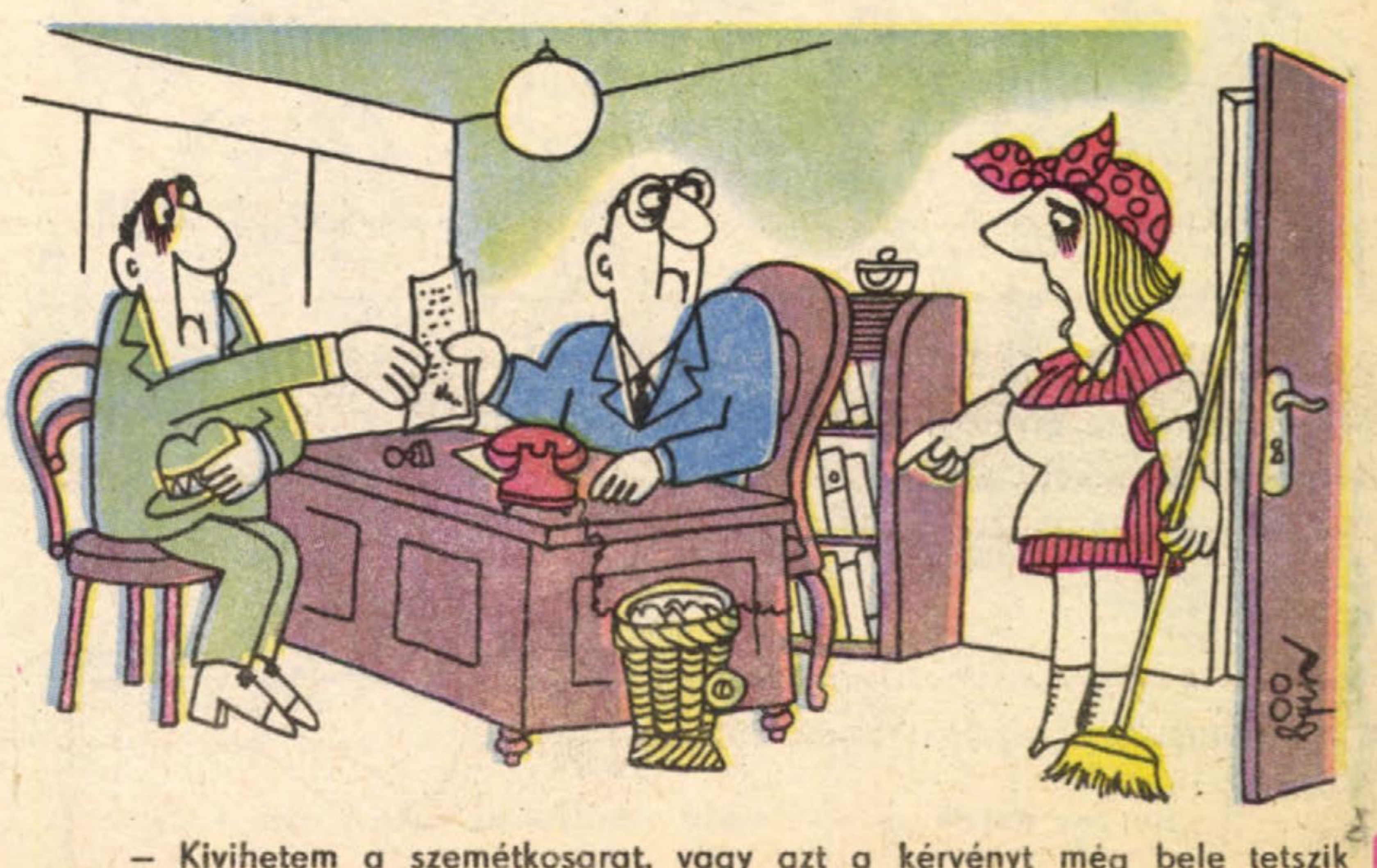

– Kivihetem a szemétkosarat, vagy azt a kérvényt még bele tetszik dobni?…

UDVARIAS FELESÉG

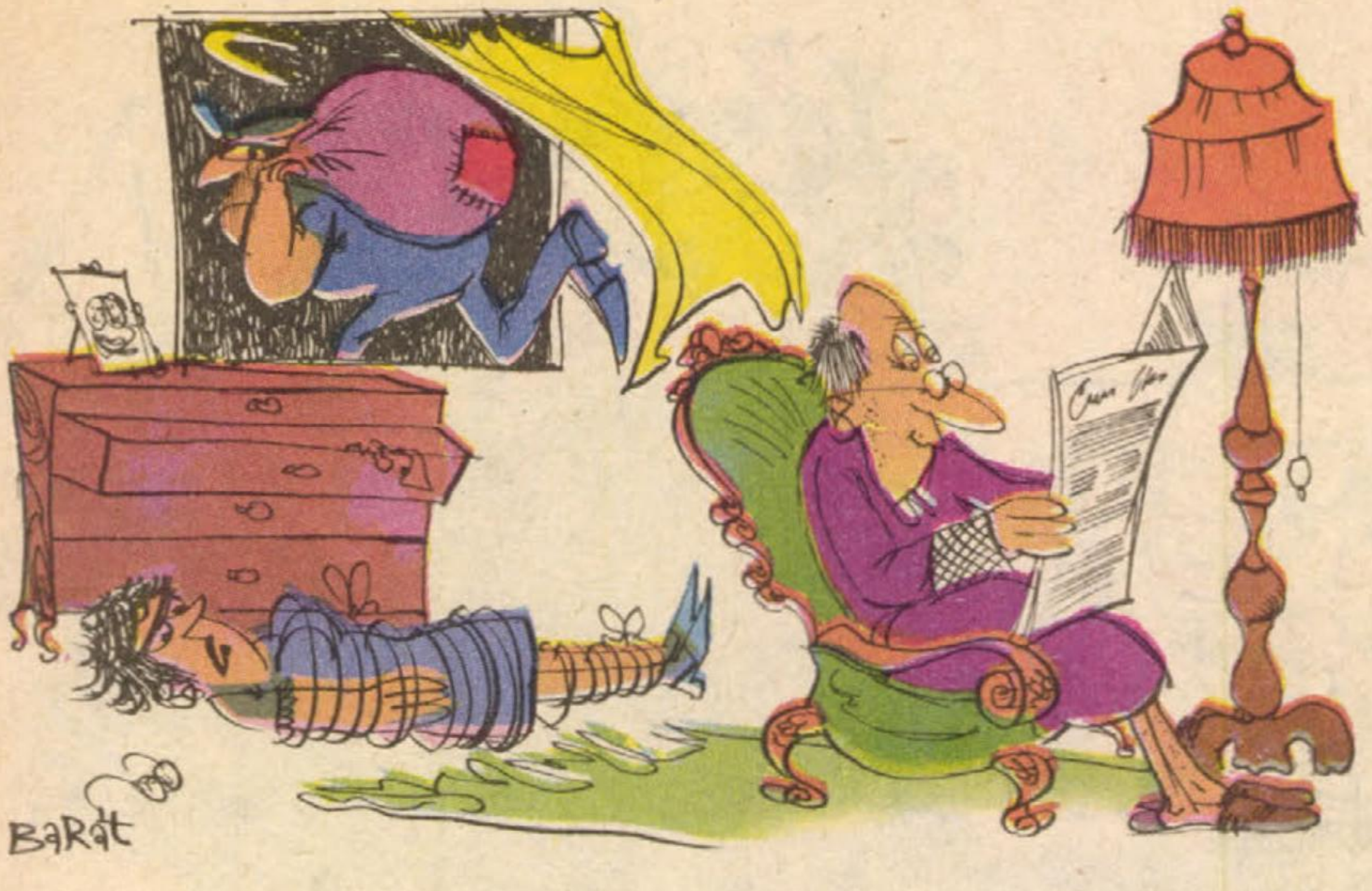

– Lenne számomra egy perced, Lajos?

UNALMAS ESTÉK

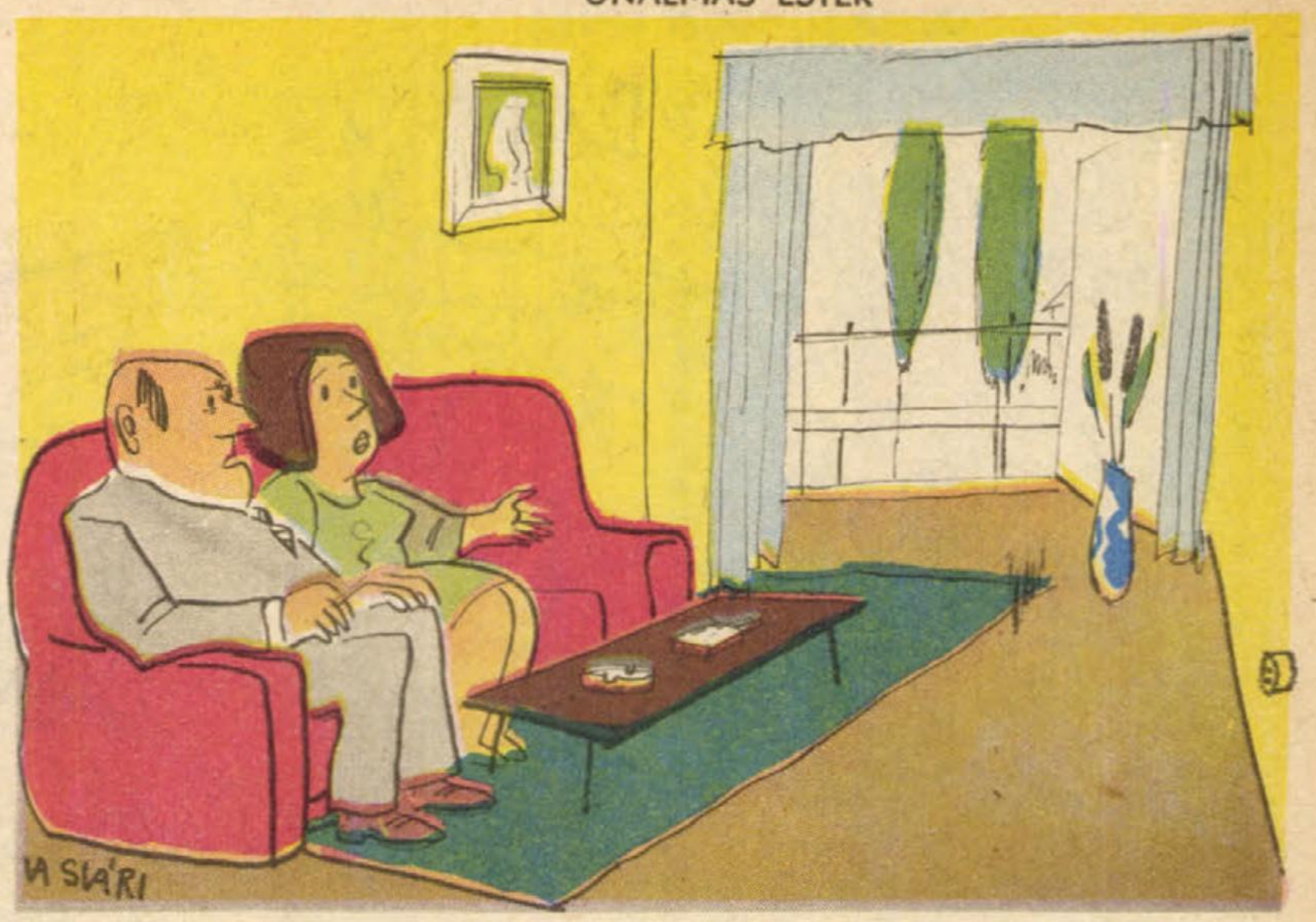

– Eszre sem vettük, hogy a tévé a szervizben van...

Bendegúz

Lehet, hogy nem így hívják, de én így nevezem. Egy szörnyeteget mégsem hívhatnak Vajda Z. Emilnek. Drakulának esetleg, vagy Frankensteinnek, de Vajda Z. Emilnek nem.

Bendegúz jónevű pesti szörny. Két feje van és hat lába. De az is lehet, nyolc. Főfoglalkozása: az ijesztgetés. Tapadókorongjaival felmászik a pesti házak falán és bekukucskál a lakásokba. S hogy még félelmetesebb legyen: nevet. Eszelősen nevet. Ilyenkor kilátszanak a fogai. Hetvenkét darab van belőlük. Felül. S ugyanannyi van alul.

Gyakran találkozom vele. Amikor először láttam, bevallom férfiasan, frászt kaptam, de azóta nagyon összebarátkoztunk.

Amikor legutoljára láttam — egy szombat estén — alig ismertem rá. Egy üres telken kucorgott, fogvacogva és vinnyogott.

— Mi történt önnel?

— Ha nem árulja el senkinek, megmondom. Félek. Rettenetesen megijedtem.

— Mitől?

— Ma este megnéztem a tévéhíradót. Ön nem látta?

— Láttam. Na és?

— Néhány perccel nyolc óra előtt robogó autókat lehetett látni a képernyőn és egy kísérteties hang azt mondta: „Szombat. Hétvége. Ezer és ezer autó az országutakon. Mindenki siet, rohan. Vajon mindenkivel találkozunk-e hétfő reggel?”

— És ettől megijedt?

— Persze, hogy megijedtem. Nekem rosszak az idegeim, de ez maradjon köztünk. Még nyugtatókat is szedek. Mondja, miért ijesztgetik az embereket?

— Szerintem helyes, hogy a televízió foglalkozik a közlekedés problémáival. Rengeteg a baleset. Valamit tenni kell. A felelőtlenség, a száguldás, hétről hétre emberáldozatokat követel...

De Bendegúznak hiába beszéltem.

— Félelmetes volt — mondta hideglelősen, a szívét masszírozva. — Félelmetes volt, amikor az a hang elmondta, hogy ezen a héten kilenc embert hiába vártak vissza... És az a zene! Majdnem szívszélhűdést kaptam!

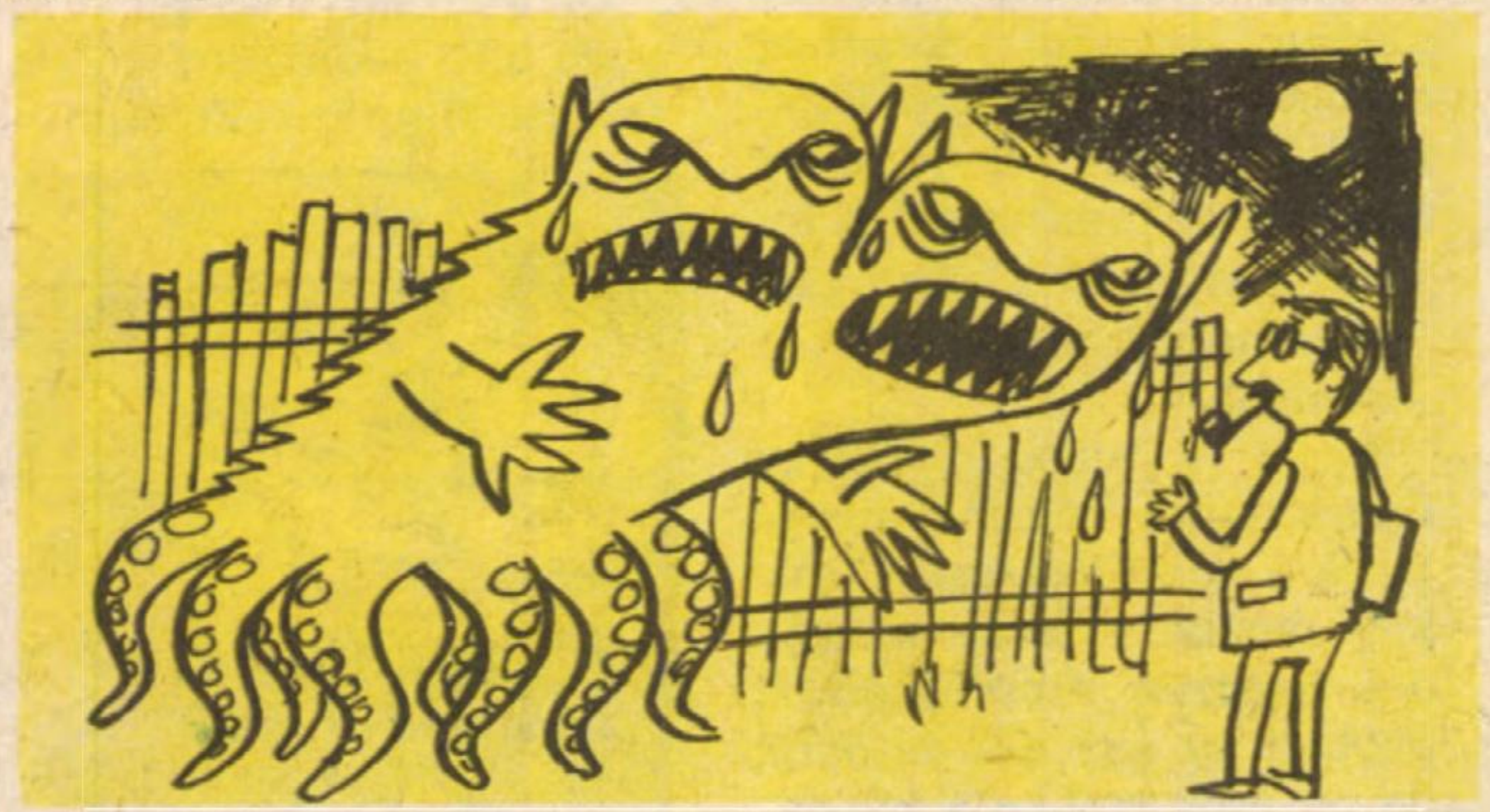

Bendegúz, a jónevű pesti szörny, aki nagy élvezettel ijesztgette az alvókat, különösen a fiatal lányokat, most a ház falához lapulva, összetekeredve, mint egy kígyó, szégyenkezés nélkül reszketett és mind a két fején égnek állt a szőr.

— Azért mégiscsak furcsa, hogy egy szörny, mint ön, ennyire begyulladt...

— Mit csináljak? Öregszem. A múlt század közepén még az őrületbe kergettem egy többszörösen kitüntetett ulánusezredest.

— Na látja, szedje össze magát!

— Kétszáz évvel ezelőtt, ha megjelentem valahol, félreverték a harangokat és ha kacagni kezdtem, az anyák elrejtették a gyermekeiket. De most nagyon megijedtem. Különösen akkor, amikor azt mondta: „Vajon mindenkivel találkozunk-e hétfő reggel?” Eszembe jutott az öcsém, a denevérszárnyú Dönci és a kishúgom, Vámpír Vanda... Vajon viszontlátom-e őket hétfőn?

Nagynehezen sikerült megnyugtatnom, és amikor egy autó állt meg a grund előtt, már annyira rendbe jött, hogy azonnal működésbe lépett. Imbolygó léptekkel, eszelős kacajt hallatva, elindult a kocsi felé.

Kíváncsian figyeltem: mi a módszere? Bendegúz megállt a gépkocsi mellett és bekukucskált az ablakon. Kisvártatva velőtrázó, szívet dermesztő sikolyt hallottam, aztán csend lett, és a jónevű pesti szörny elégedetten csoszogott visszafelé.

— Mit mondott a gépkocsivezetőnek? — kérdeztem tőle kíváncsian.

— Nagyon megijedt szegény — felelte Bendegúz — Pedig csak azt mondtam neki: legyen nagyon óvatos a közlekedésben! Hétfőn szeretnék találkozni vele!

Mikes György

BORÚS IDŐBEN

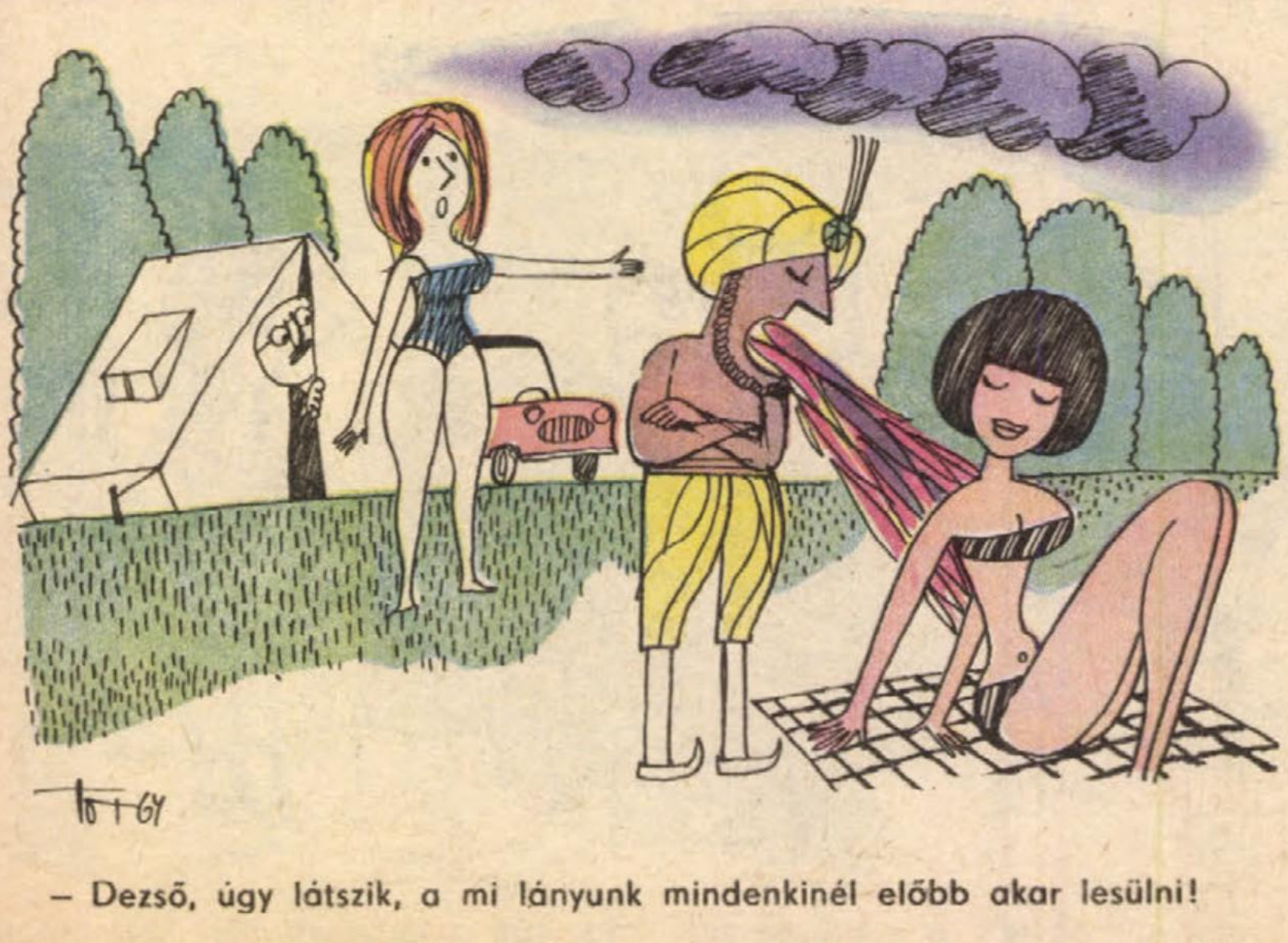

– Dezső, úgy látszik, a mi lányunk mindenkinél előbb akar lesülni!

ÚJ LAKÁS

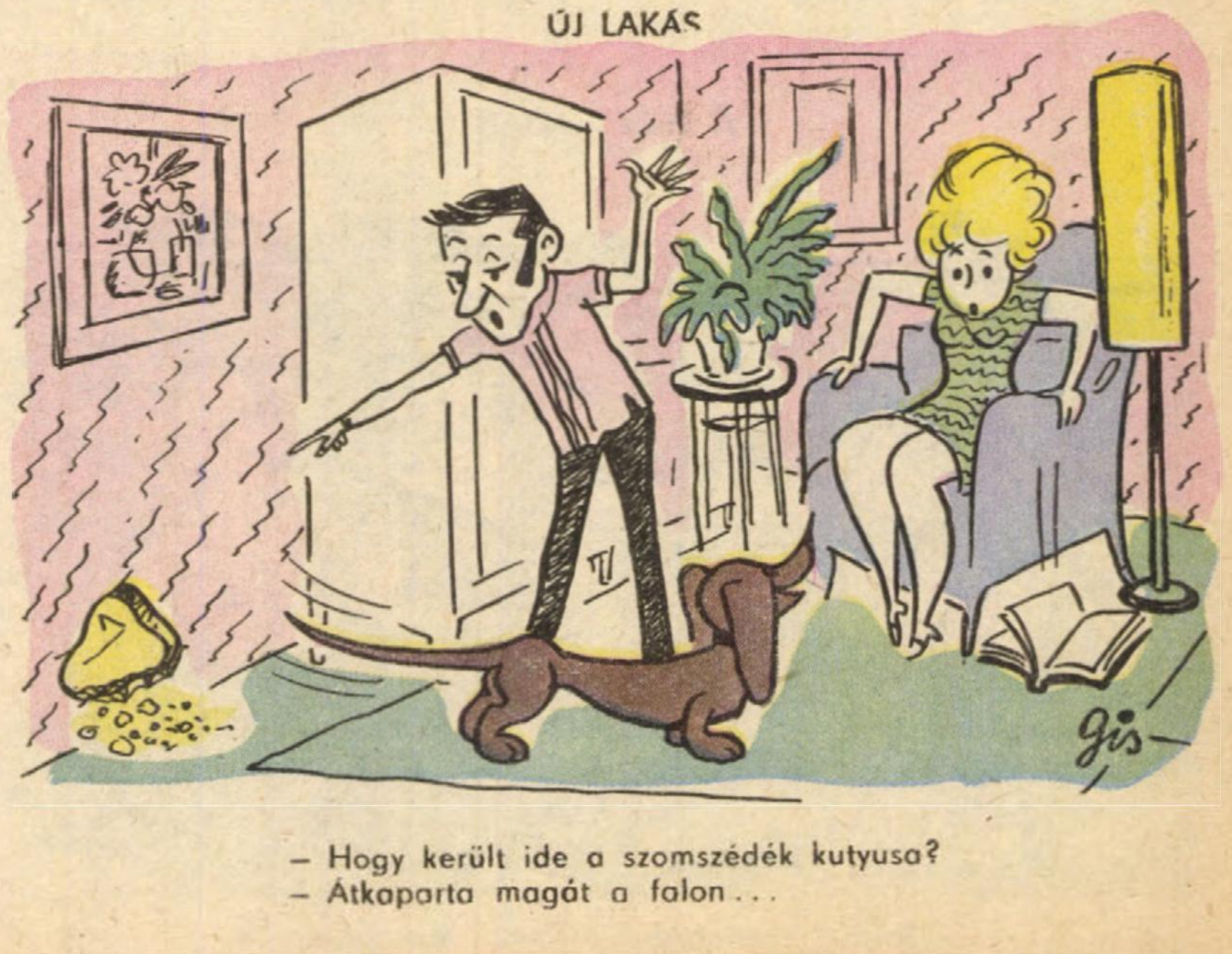

– Hogy került ide a szomszédék kutyusa?
– Átkaparta magát a falon...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
MIT CSINÁLNÁNAK, MI HELYETT?

Várnai György:

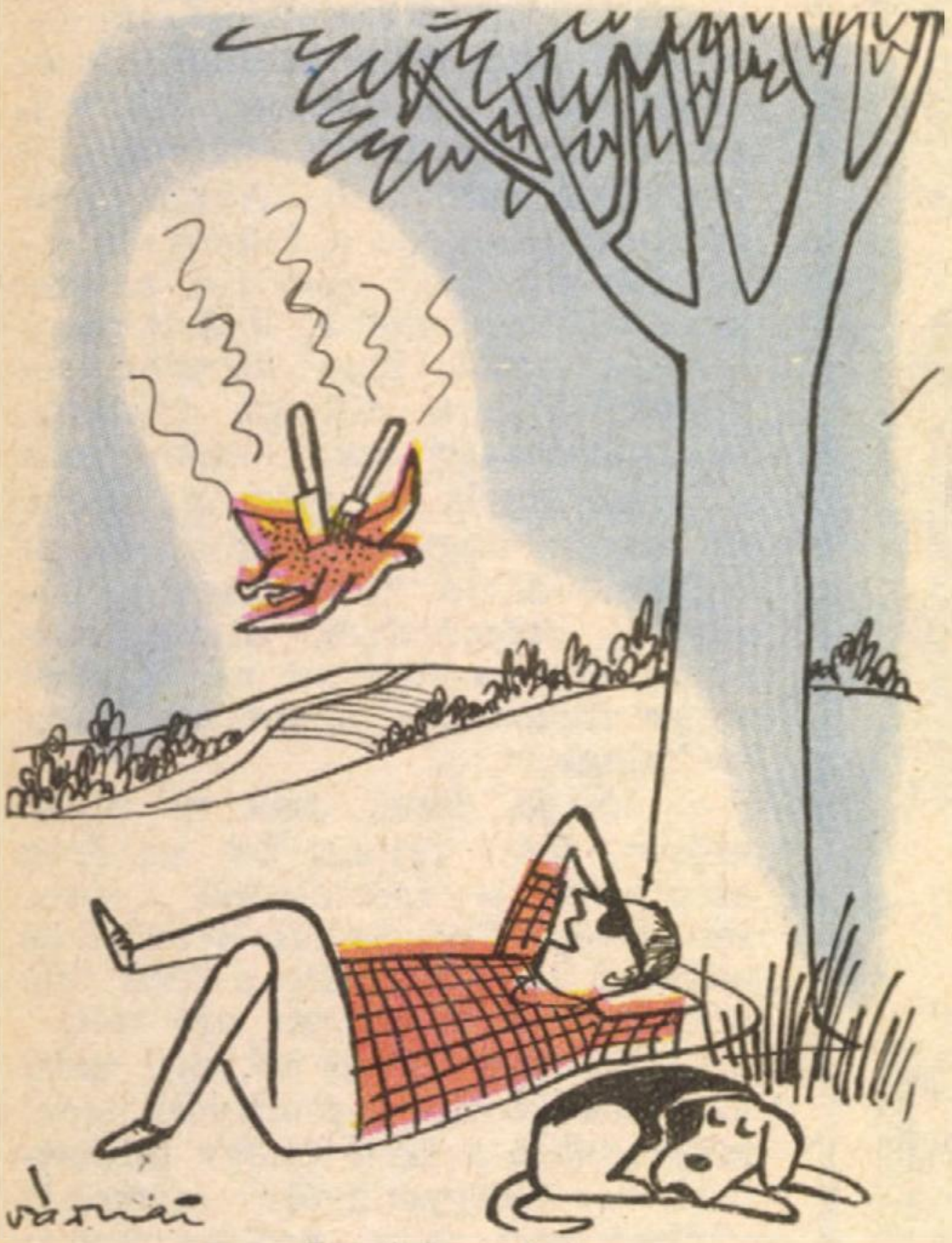

– Ezt, bármi helyett!

Hegedűs István:

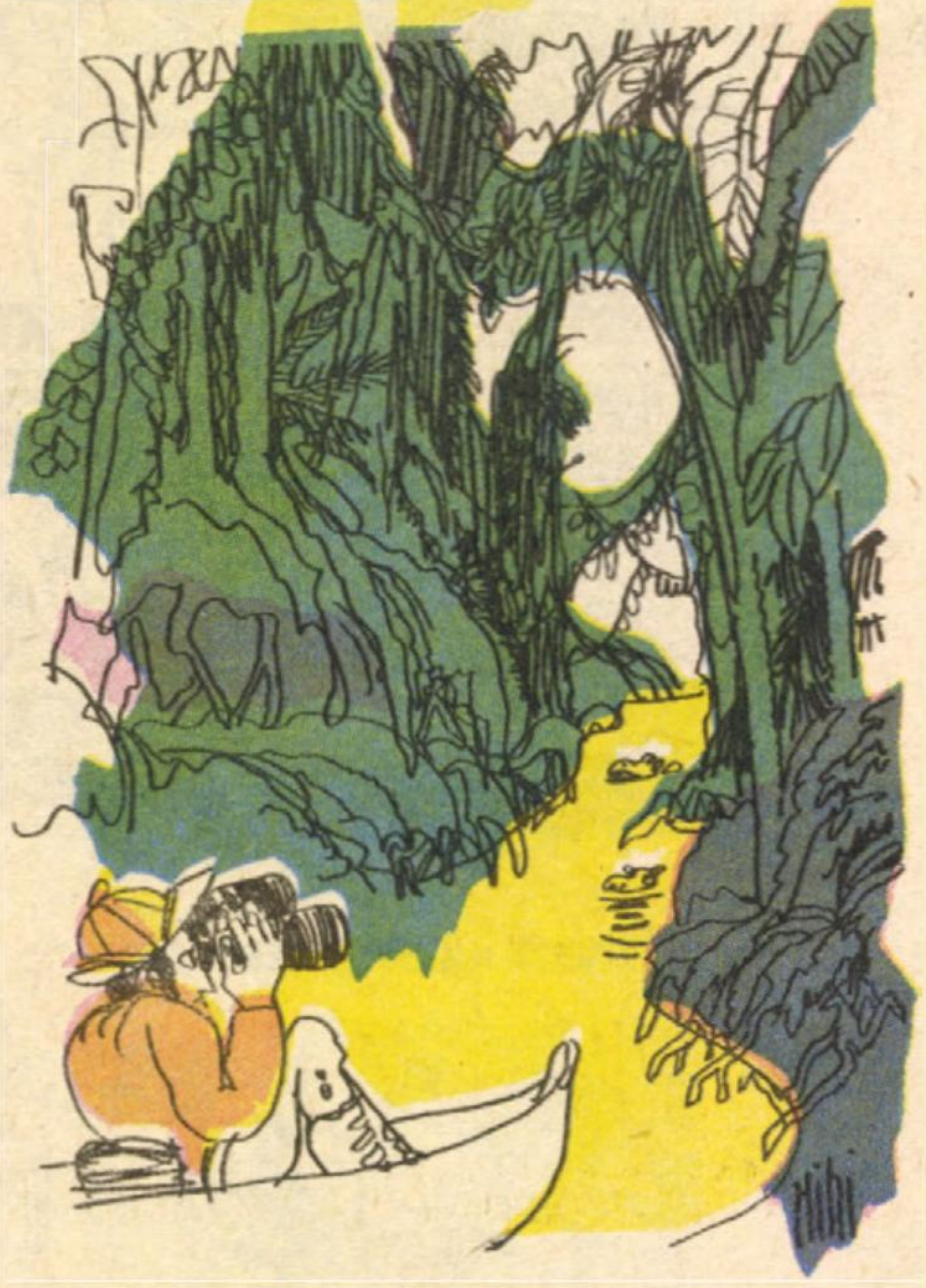

– A hó végén, kölcsönök helyett, törpe vízilovakra vadásznék.

Szűr-Szabó József:

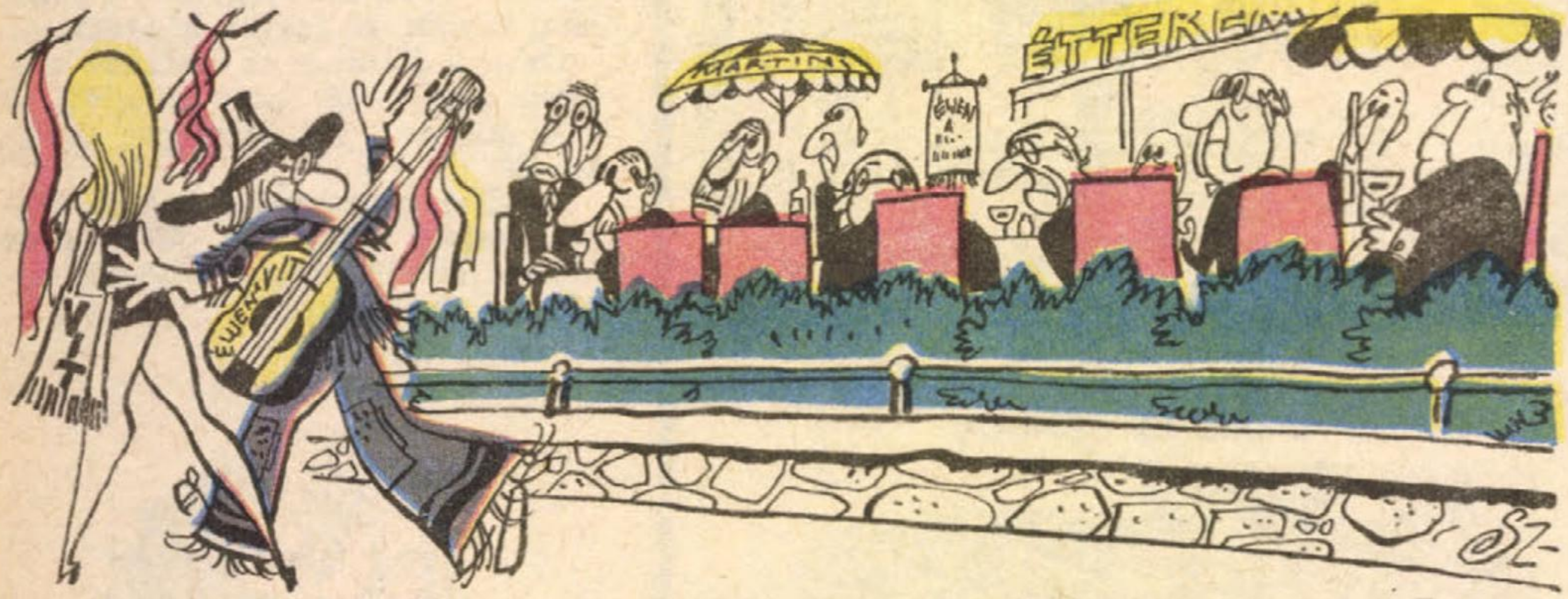

– Az érettségi találkozónk helyett inkább a VIT-re mennék!

Balázs-Piri Balázs:

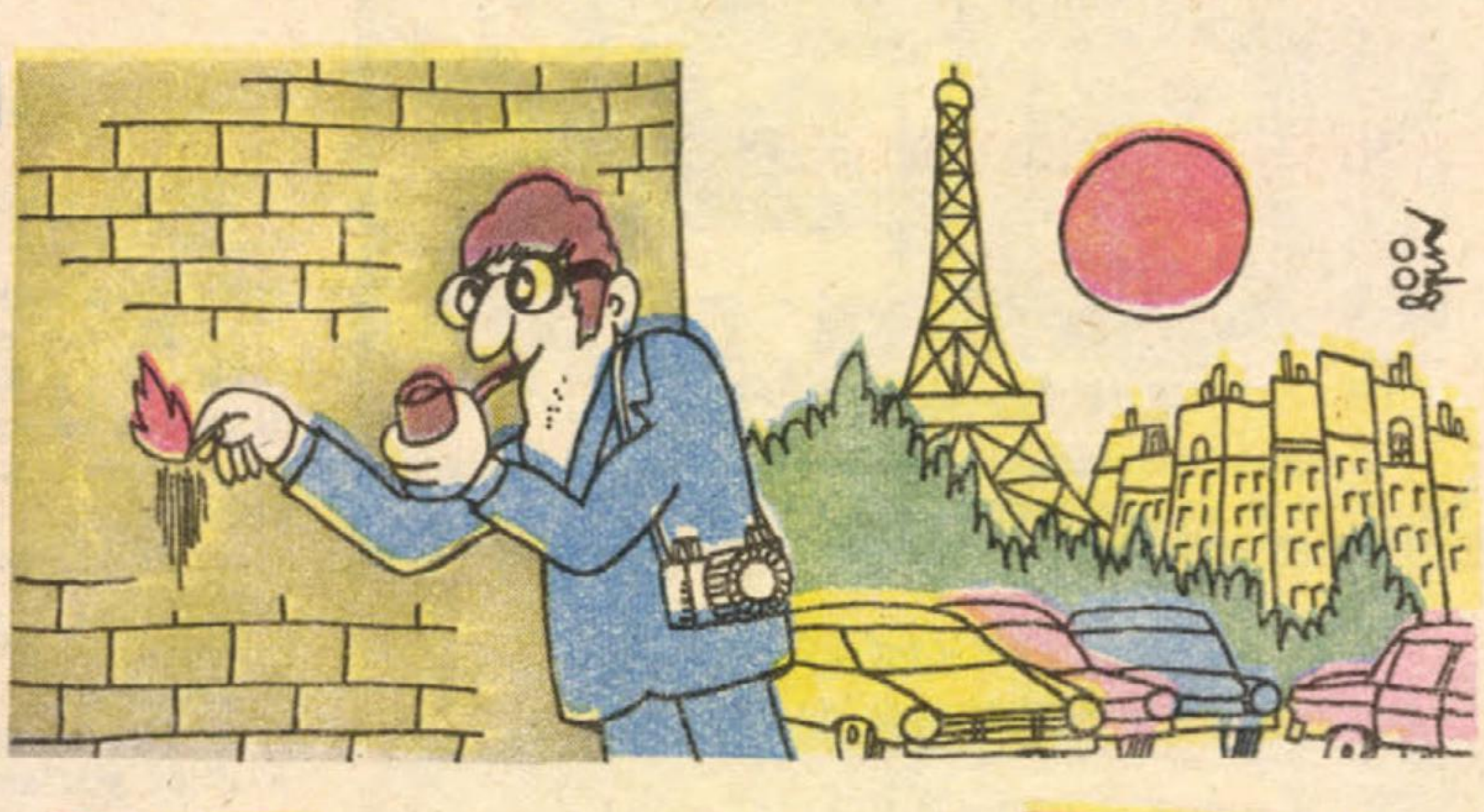

– Pipára gyújtanék Maigret felügyelő helyett, Párizsban . . .

Sajdik Ferenc:

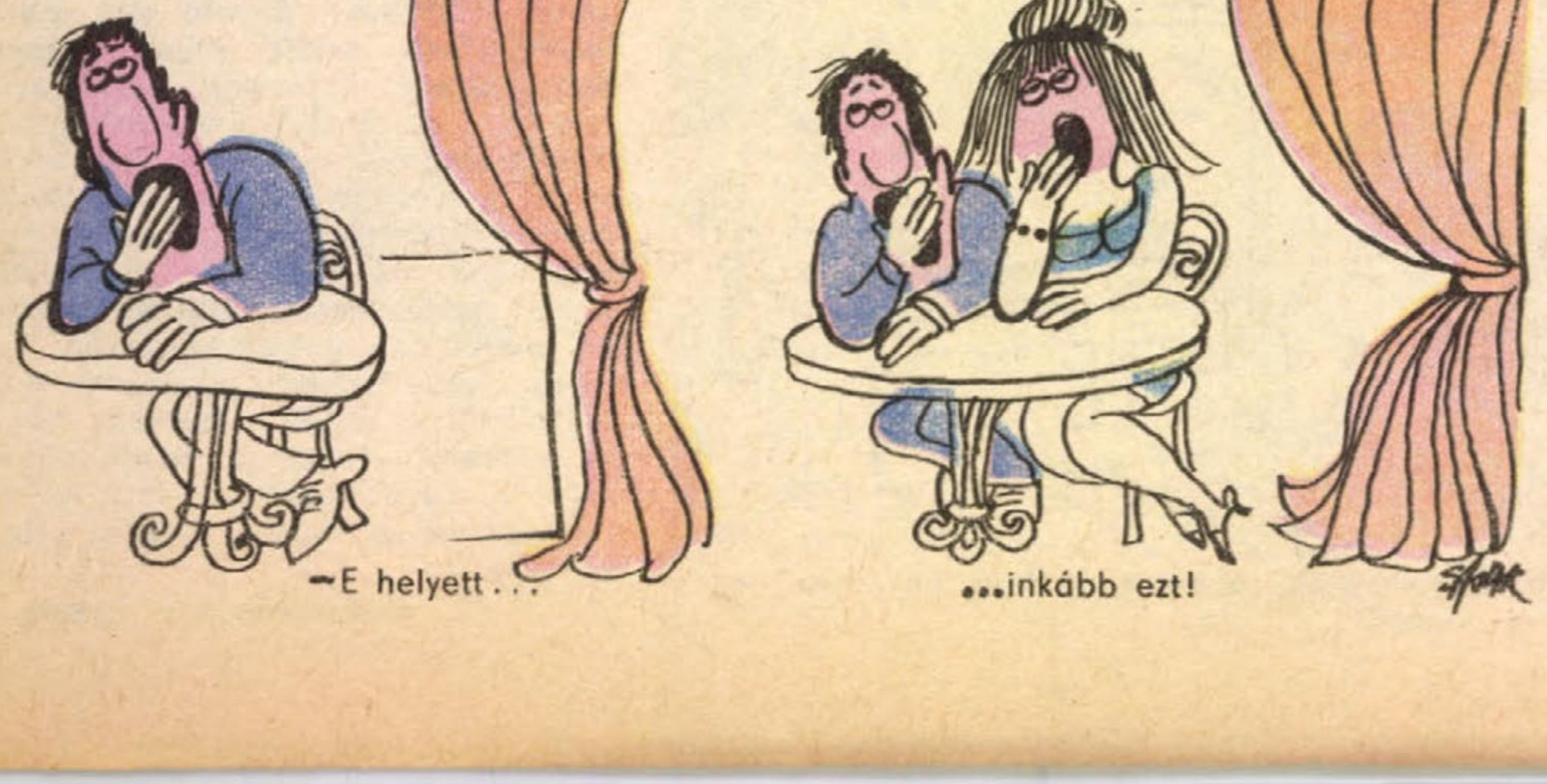

– E helyett . . .

. . . inkább ezt!

Erdei Sándor:

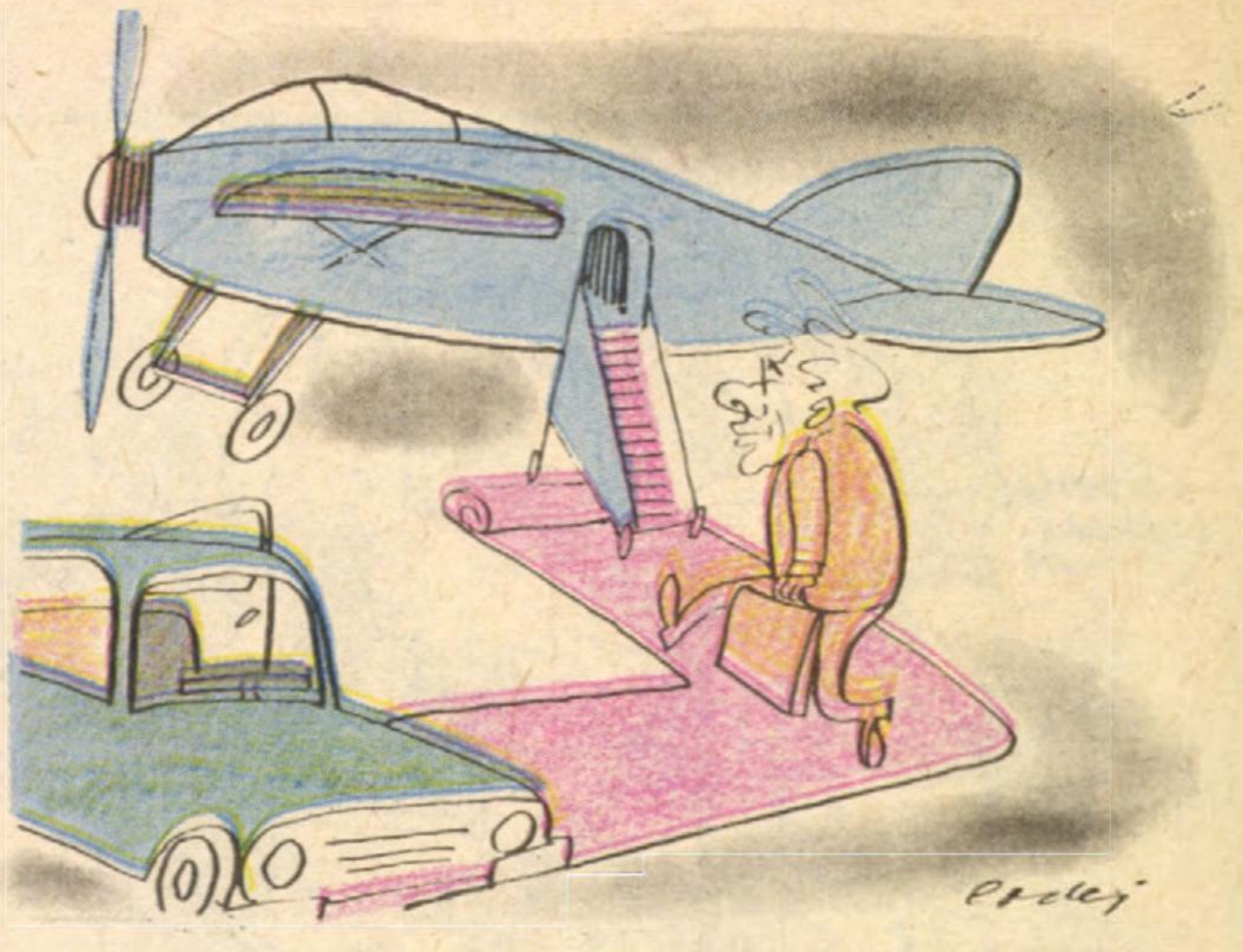

– A hatos helyett inkább magánrepülőgépen utaznék.

Fülöp György:

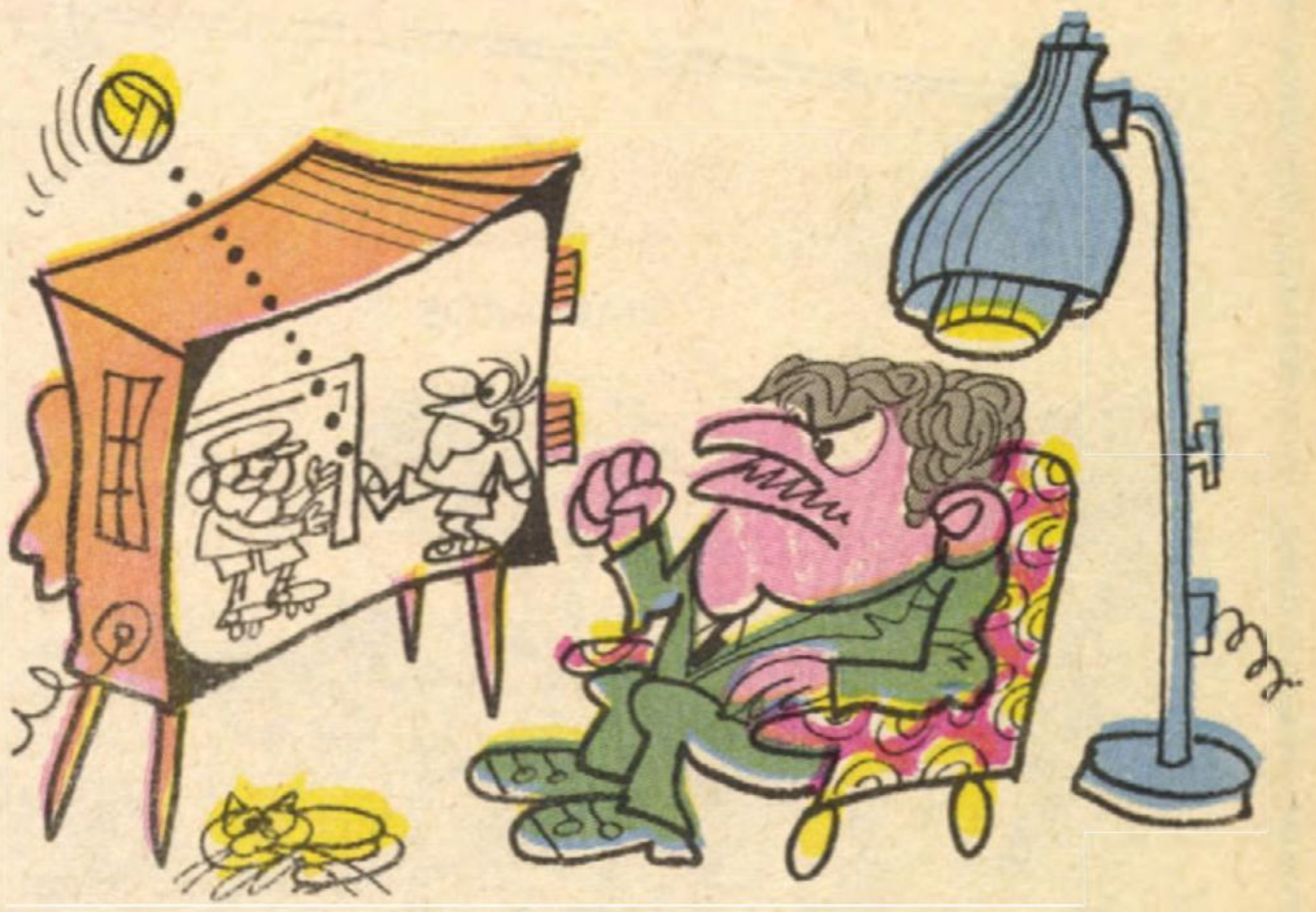

– Én rúgnám a tizenegyest a magyar csatárok helyett.

Dallos Jenő:

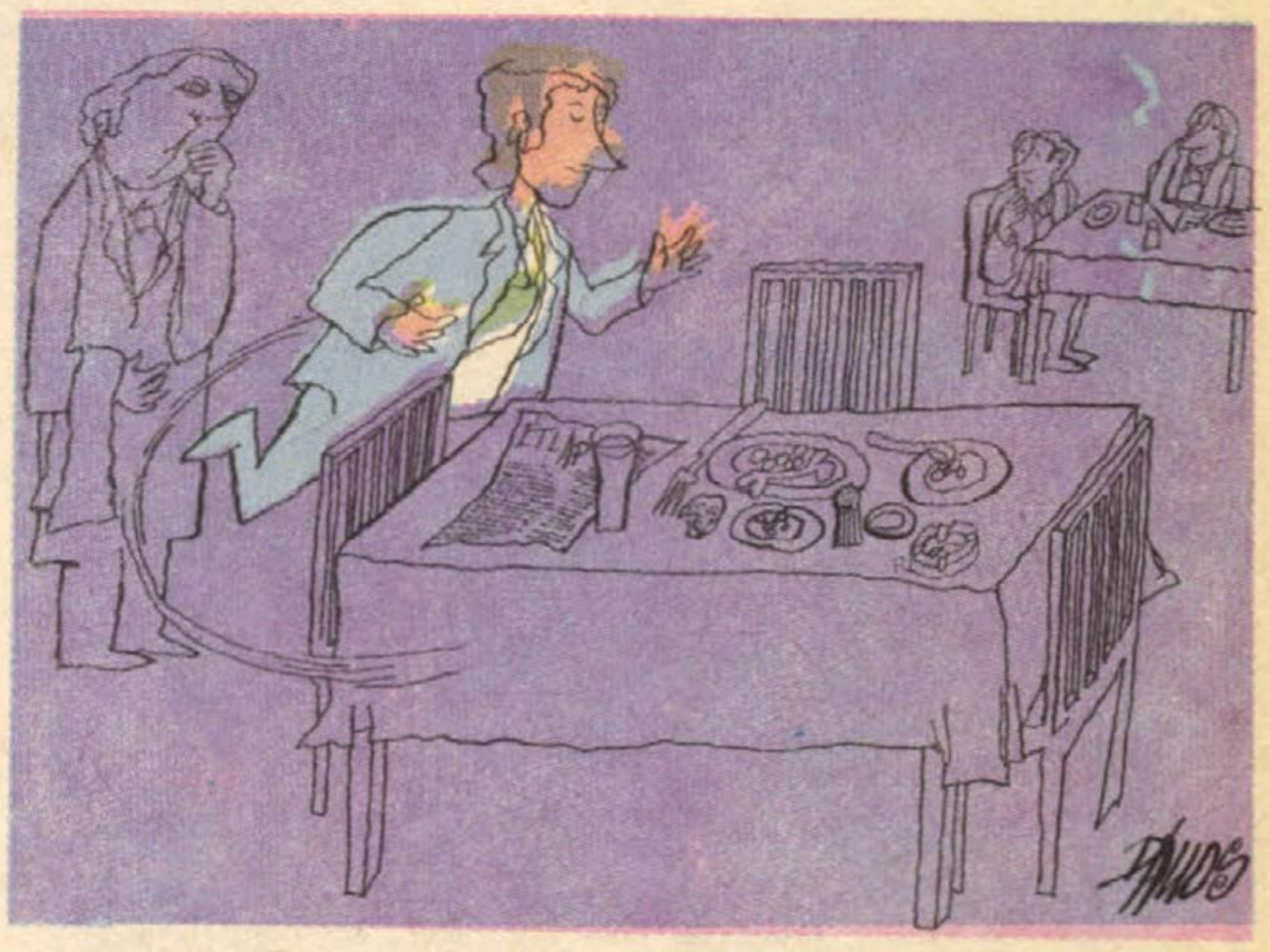

– A harmadik fogás helyett kocognék egyet . . .

Vasvári Anna:

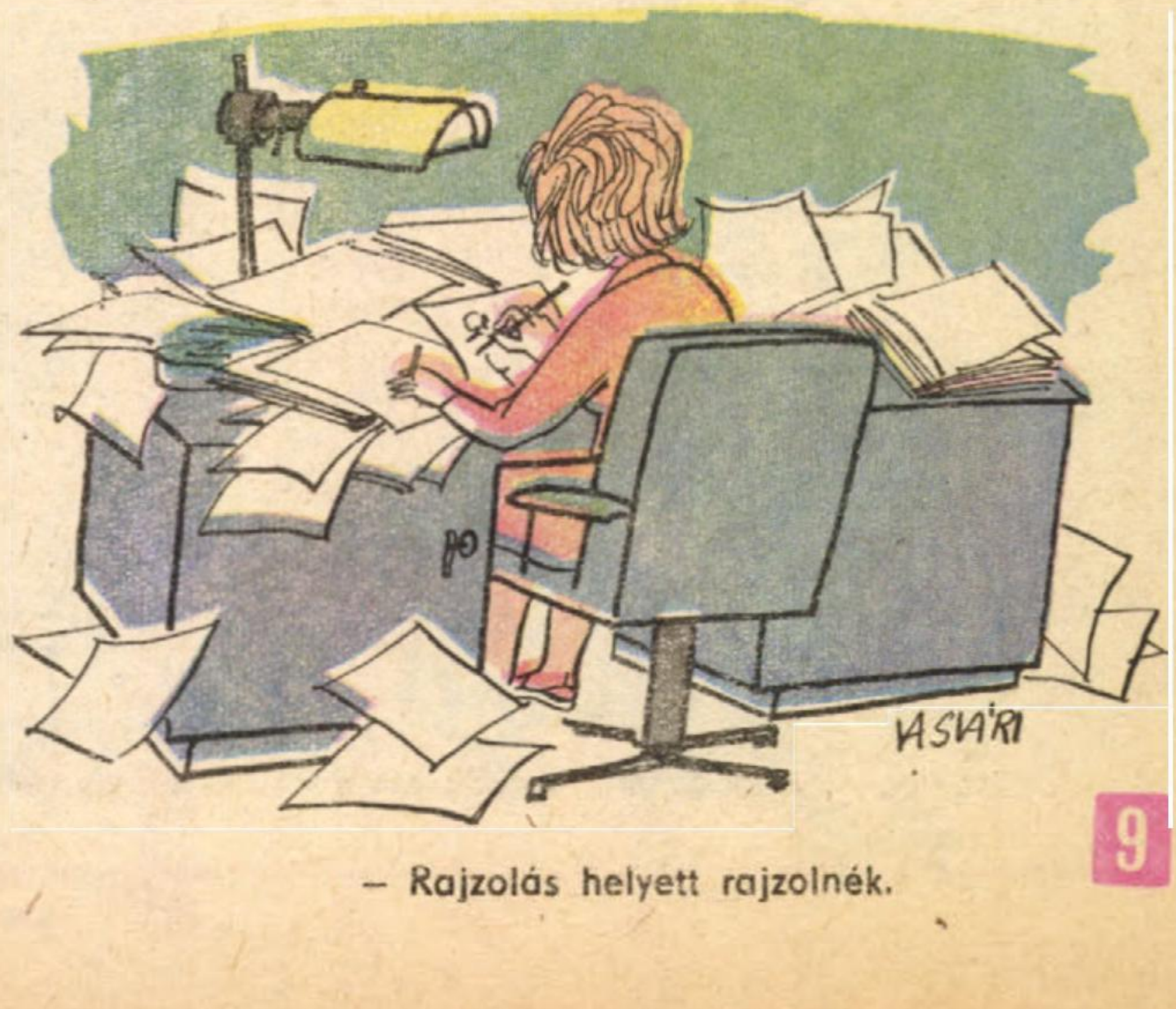

– Rajzolás helyett rajzolnék.

EZERÉVES ESZTERGOM

Földes Vilmos rajzai

ISMÉT ELKEZDŐDÖTT A VÁR OSTROMA

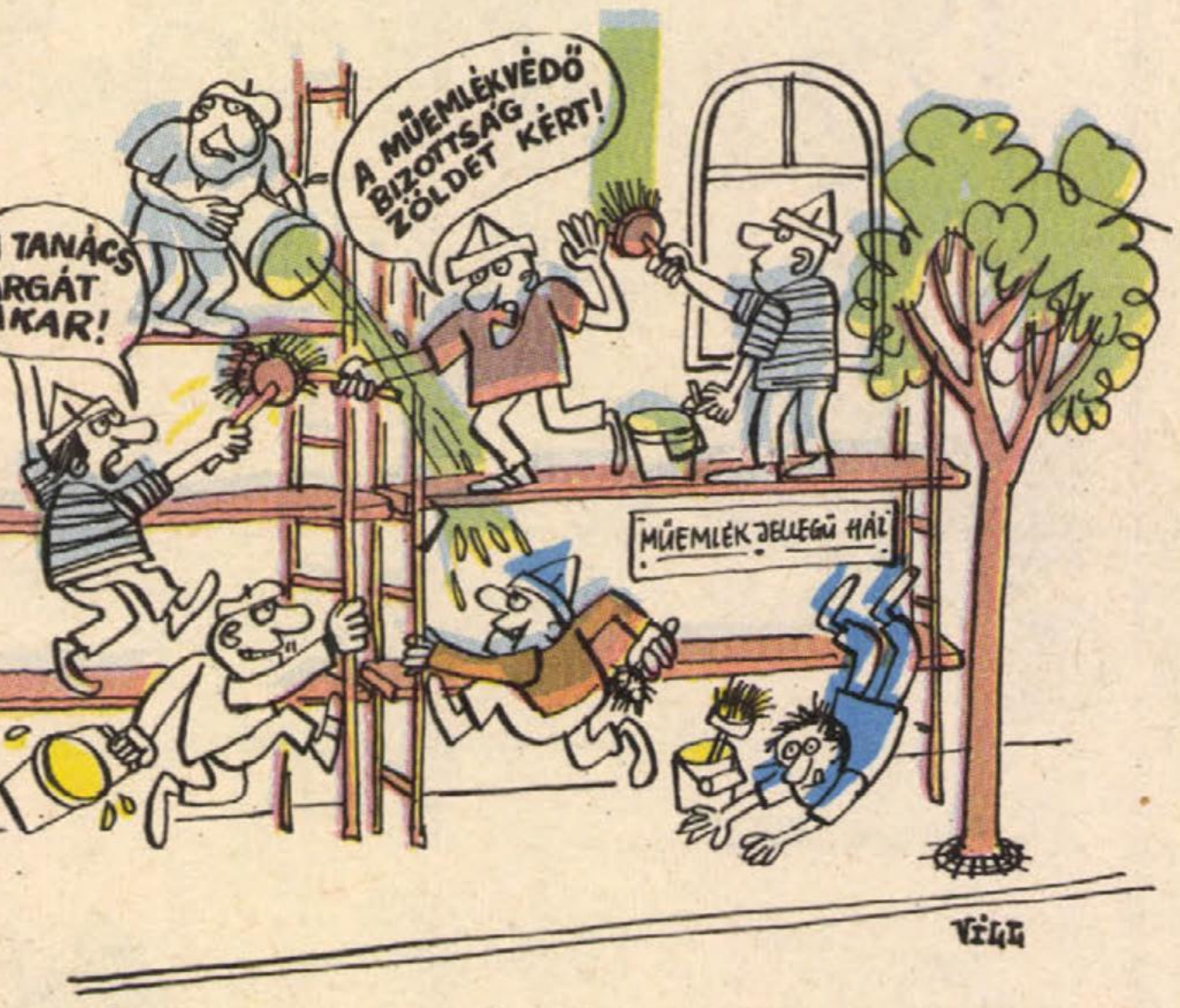
A TANÁCS SÁRGÁT AKAR!
A MŰEMLÉKVÉDŐ BIZOTTSÁG ZÖLDET KÉRT!
MŰEMLÉK JELLEGŰ HÁZ
VÉGH

ESZTERGOM A MŰEMLÉKEK VÁROSA

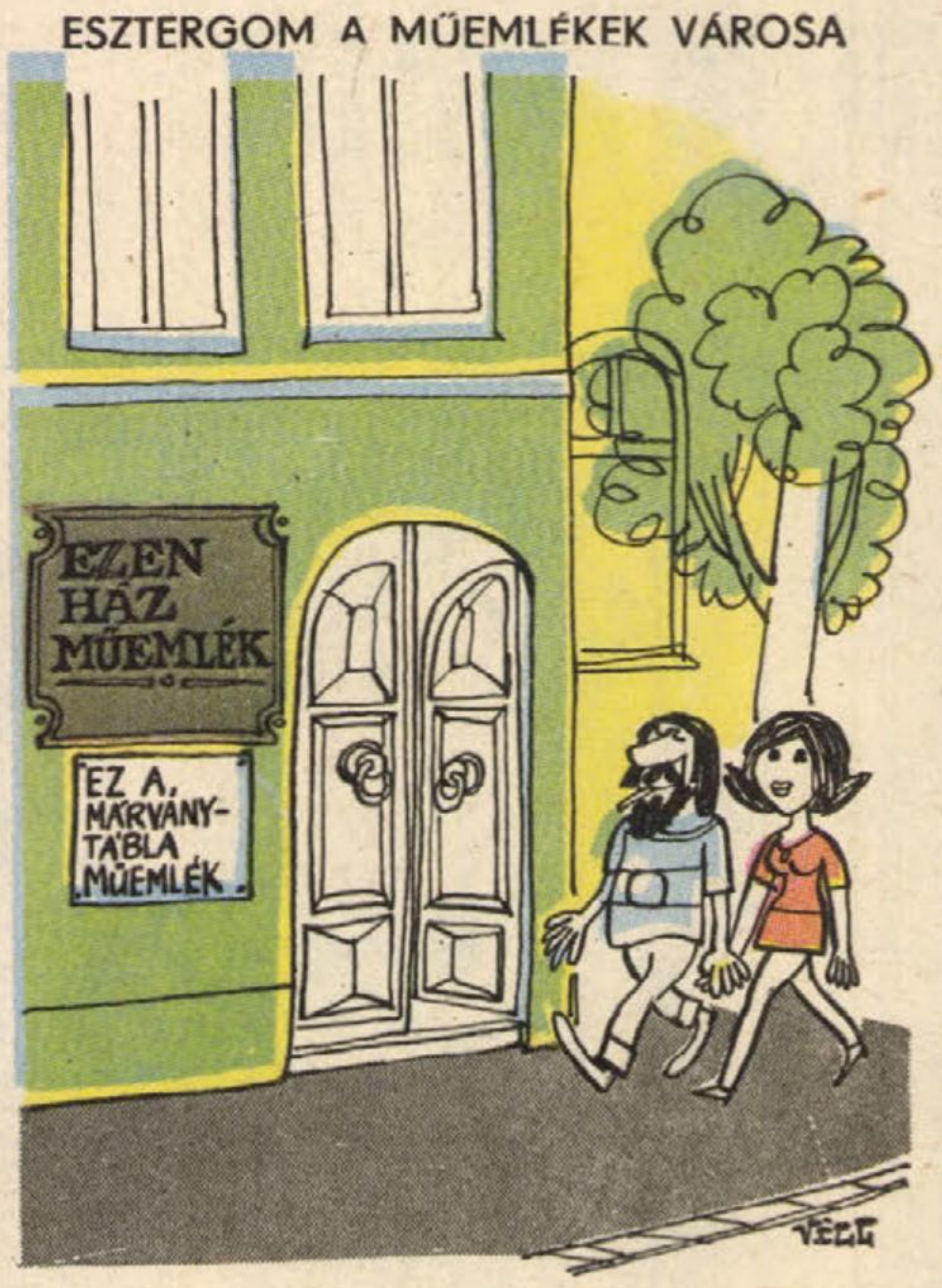
EZEN HÁZ MŰEMLÉK
EZ A MÁRVÁNYTÁBLA MŰEMLÉK
VÉGH

DIÁKVÁROS

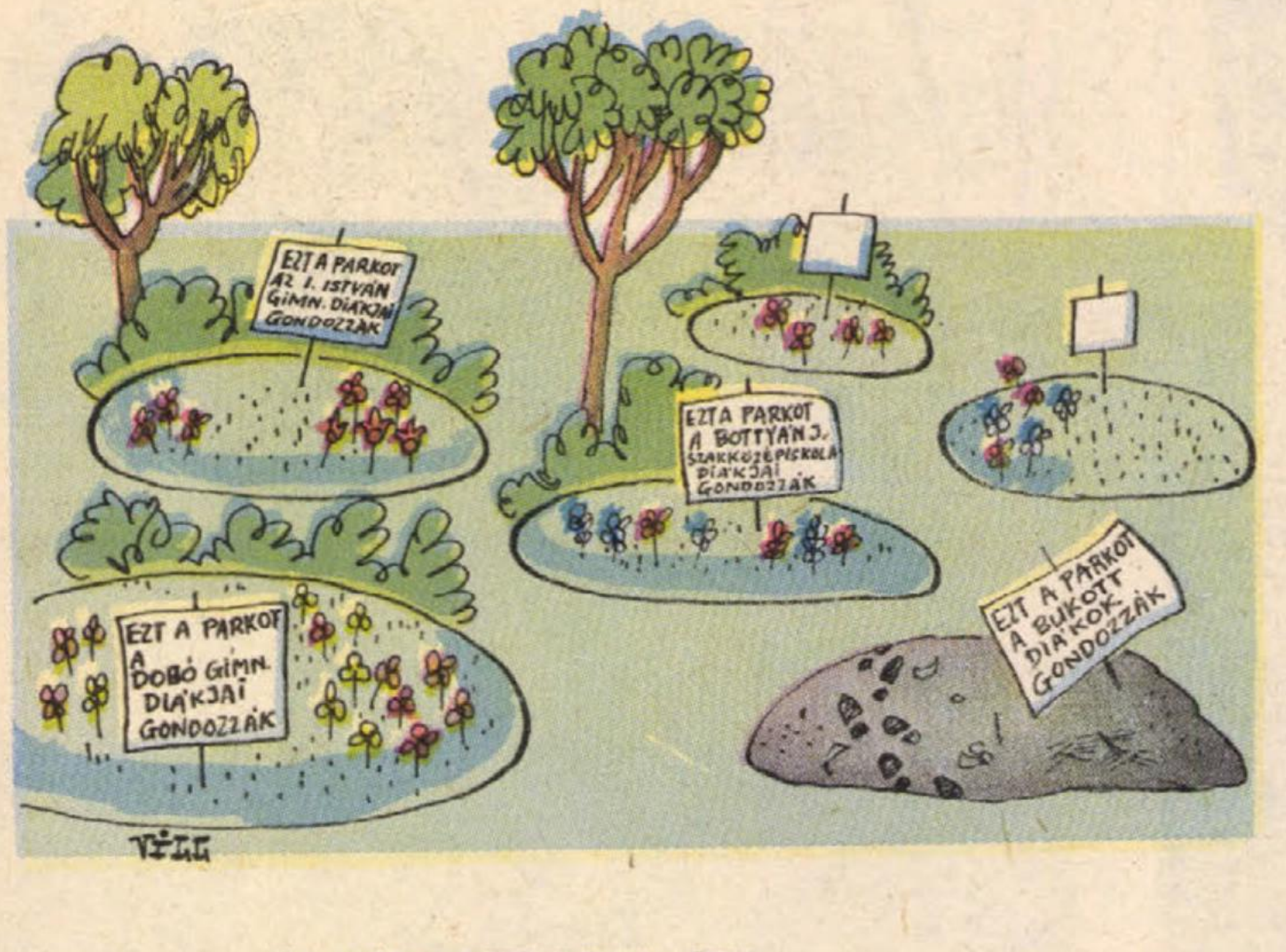
EZT A PARKOT AZ I. ISTVÁN GIMN. DIÁKJAI GONDOZZÁK
EZTA PARKOT A BOTTYÁN J. SZAKKÖZÉPISKOLA DIÁKJAI GONDOZZÁK
EZT A PARKOT A DOBÓ GIMN. DIÁKJAI GONDOZZÁK
EZT A PARKOT A BUKOTT DIÁKOK GONDOZZÁK
VÉGH

ÖTVEN KILOMÉTERRE PESTTŐL

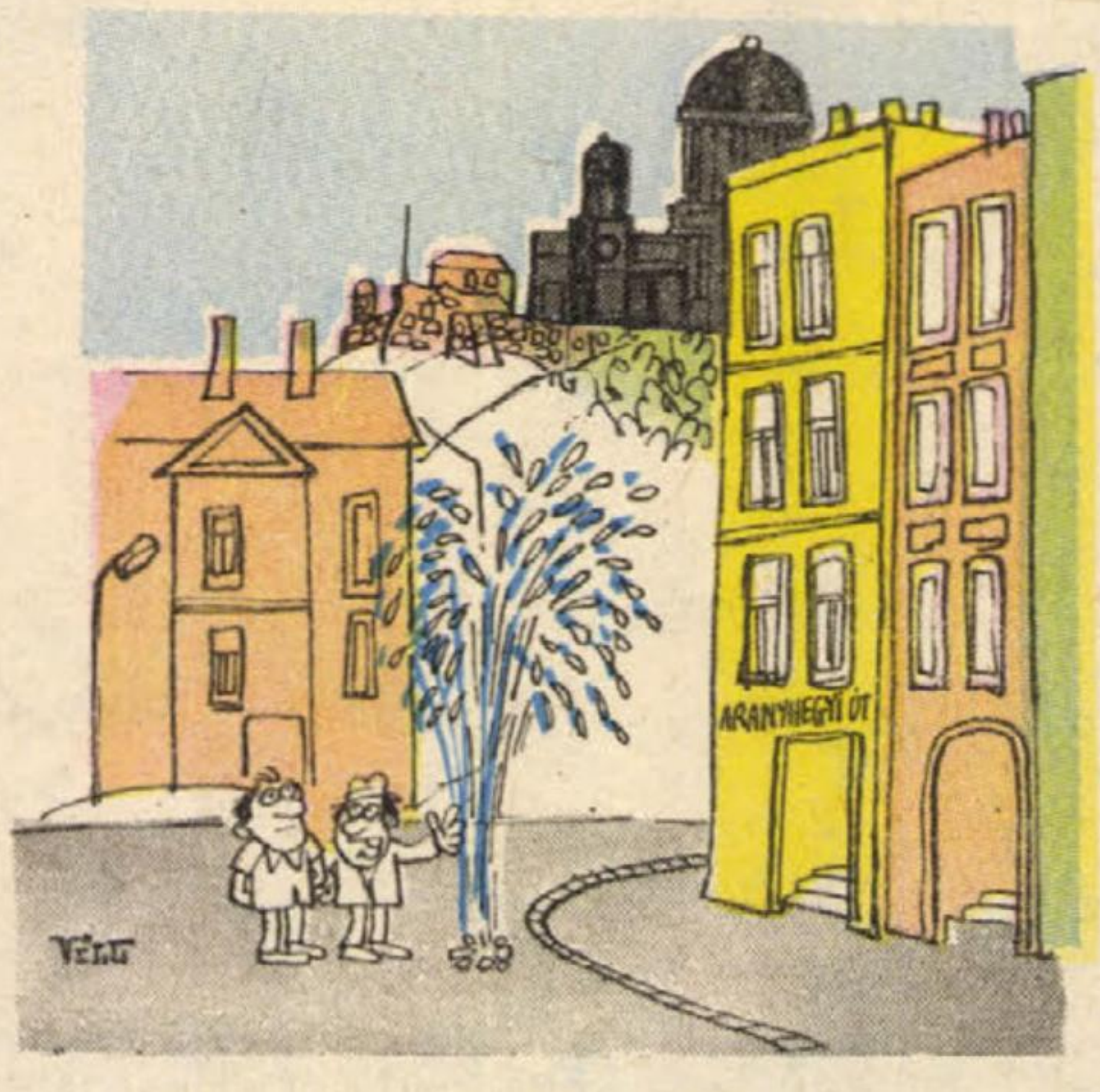
ARANYHEGYI ÚT
VÉGH

– Tessék! Már idáig érnek a pesti vízvezetékek.

ÚJ VÁROSKÖZPONT ÉPÜL

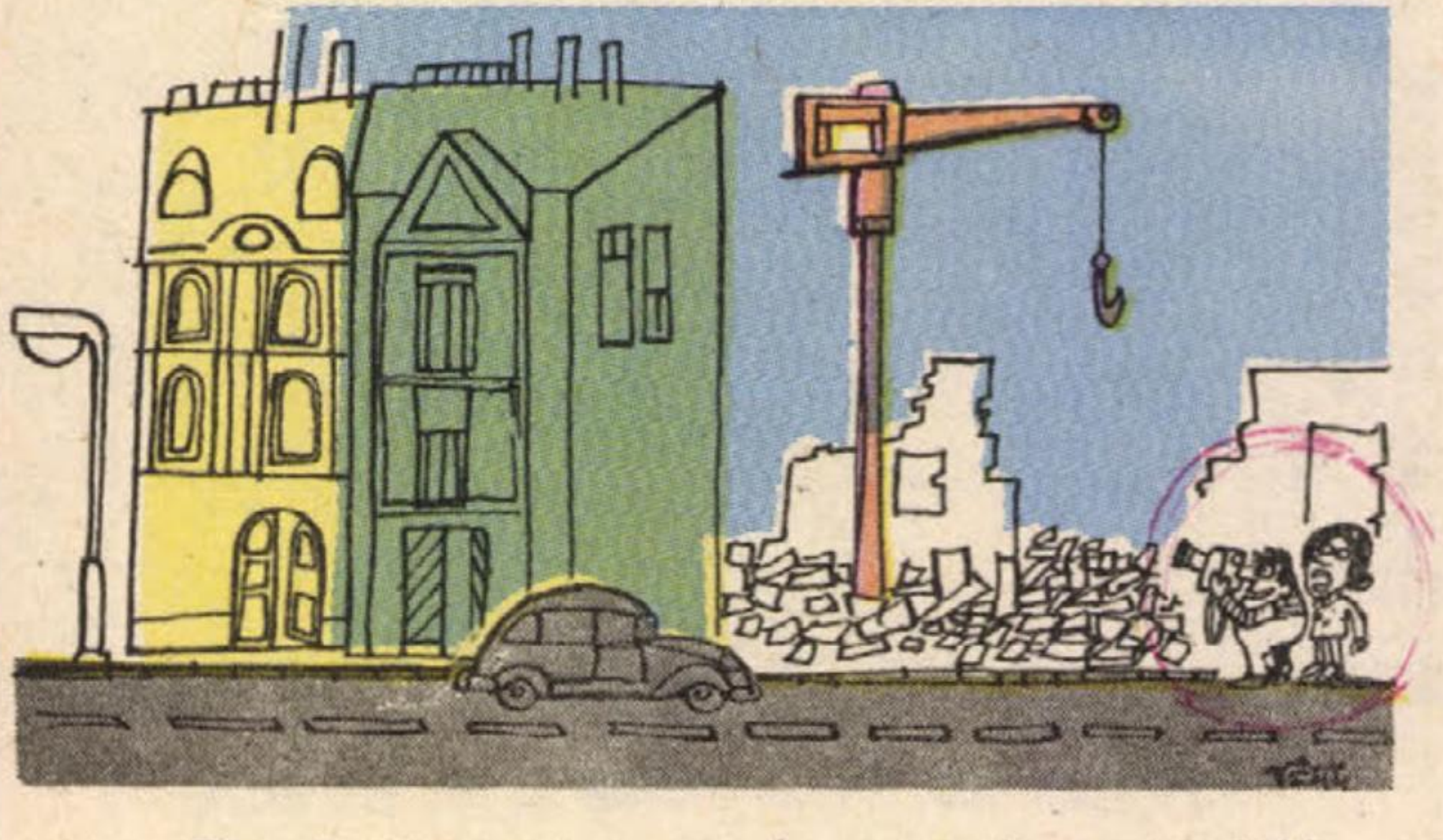

– Elemér, biztos, hogy ezek a romok a tatárdúlás idejéből maradtak fenn?

TAKARÍTÁSI GONDOK

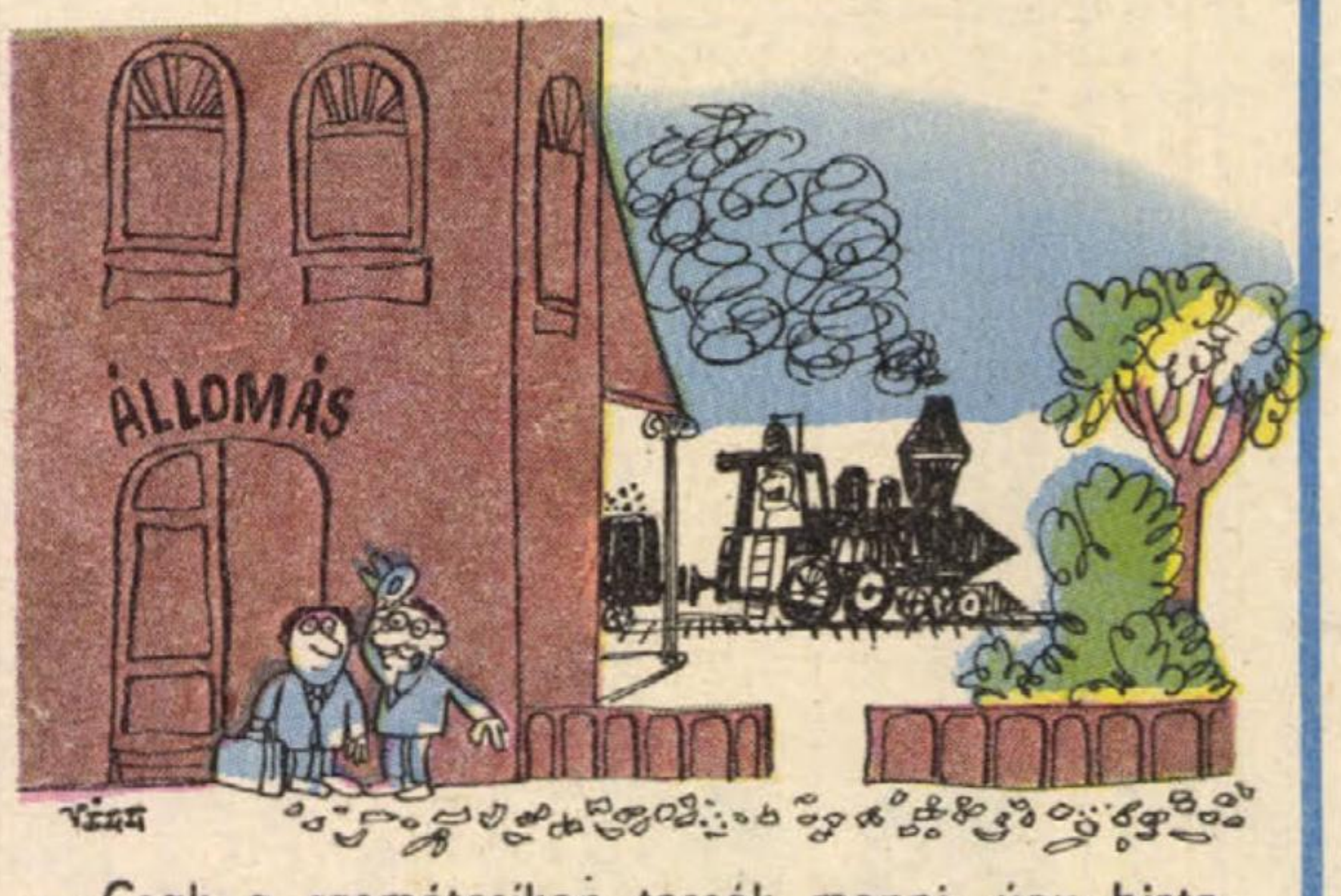
ÁLLOMÁS
VÉGH

– Csak a szemétcsíkon tessék menni, úgy biztosan eljut a városközpontba . . .

KUTYAMÁNIA

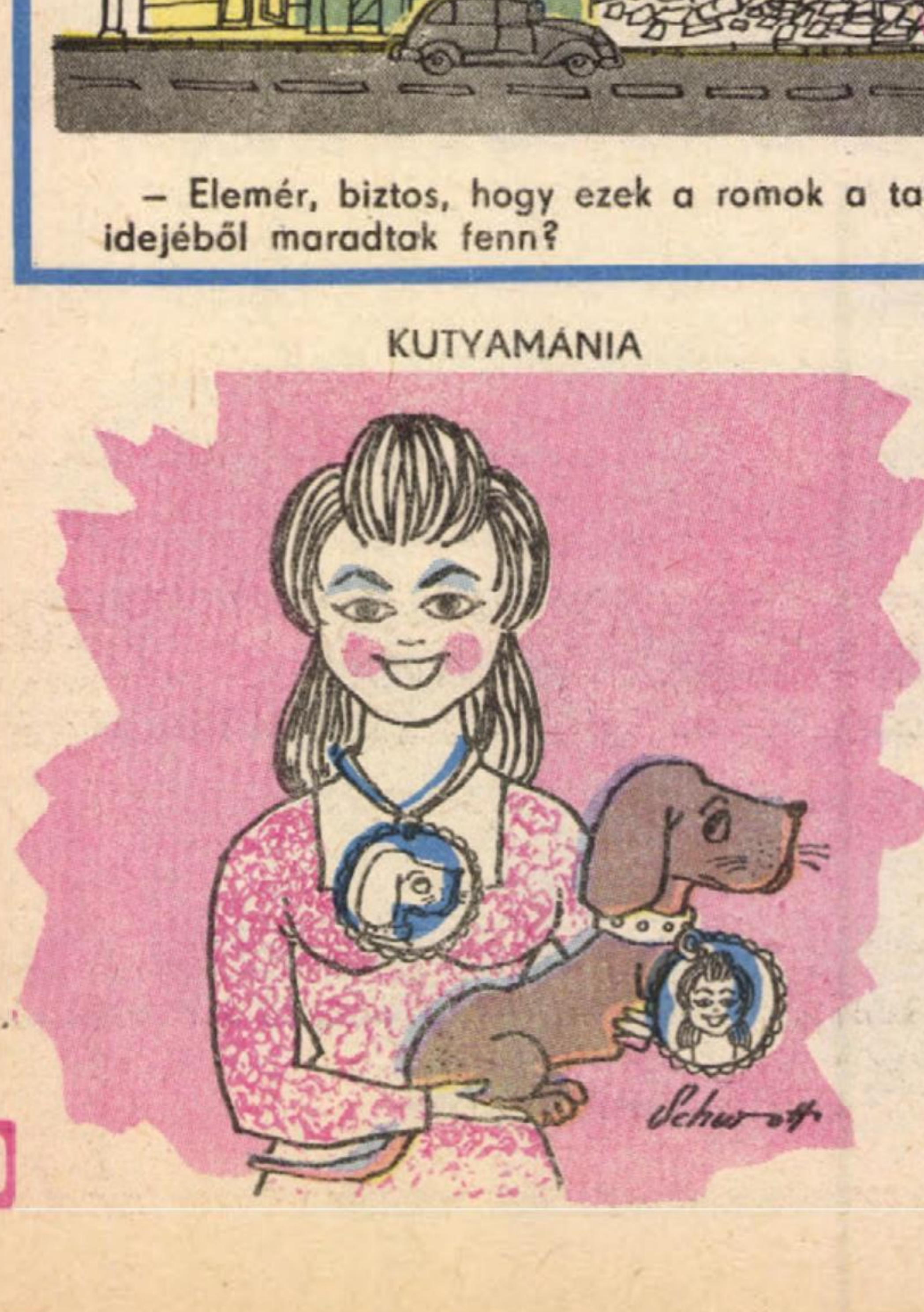

VÉRBELI HIPOCHONDER

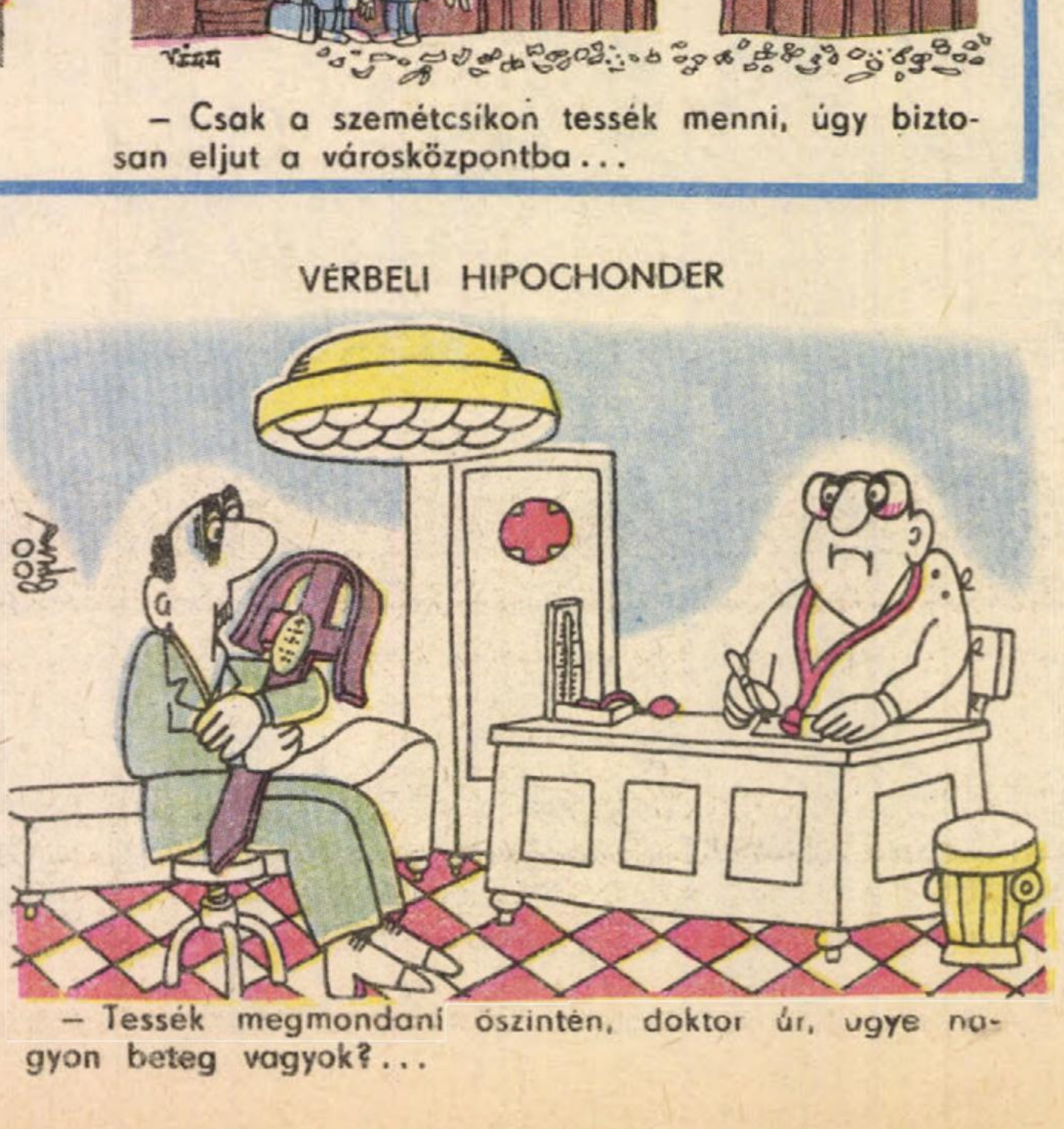

– Tessék megmondani őszintén, doktor úr, ugye nagyon beteg vagyok? . . .

Fantasztikus Esetek

ÖRÖKBEFOGADÁS

Az erősen pocakosodó, középkorú férfi arcáról sugárzott a boldogság:

— Megmondom őszintén, régi tervem volt, de valami mindig közbejött. Eleinte a feleségem ellenezte. Igaz, hogy amikor összeházasodtunk, albérletben laktunk, de néhány év múlva egy szép főbérlethez jutottunk. Akkor már lehetett volna, de a feleségem azzal állt elő, hogy nem élet az élet kocsi nélkül. Ismét le kellett mondanunk arról, hogy hárman legyünk. Fillért fillérre raktunk, vásároltam egy autót. Ekkor már a feleségem is azt mondta; „Béla, ha olyan nagyon akarod, akkor legyen!" Majd kiugrottam a bőrömből örömömben, hiszen már olyan nagyon vágytam rá. És most végre magamhoz ölelhetem, megcsókolhatom . . .

— Jó, jó, fiam, csak ne olyan erősen, mert fájnak ám az öreg csontjaim! — zsörtölődött kedvesen özvegy Freimovics Rezsőné és anyásan megsimogatta a férfi feje búbját, ahol valamikor haj volt.

— Ha nem lennék 95 kiló, most az ölébe ülnék — mormolta elérzékenyülten a férfi és így folytatta: — Negyvennyolc esztendőt vártam arra, hogy örökbe fogadhassak egy anyát, aki szeretetével, ragaszkodásával, gyengédségével megszínesíti az életünket. Meggyőződéssel vallom, hogy az élet értelme: a mama! Nagyon jó dolga lesz nálunk. El fogjuk kényeztetni.

Özvegy Freimovics Rezsőné szelíden mosolygott most született 48 éves kisfiára, aki hizelegve duruzsolta:

— Édes mama! Úgy tudom, tegnap kapott nyugdíjat. Nem adna nekem ötszáz forintot? Vagy sajnálja a gyerekétől?

RENDELÉS

Doktor Umberstock Endre, a jónevű körzeti orvos, fáradtan nyitotta ki a rendelő ajtaját:

— Kérem a következőt!

Ötven év körüli, piros képű férfi lépett be az ajtón és miután helyet foglalt a széken, így szólt az orvoshoz:

— Előre is figyelmeztetni szeretném . . .

Doktor Umberstock idegesen közbevágott:

— Ne is folytassa! Ismerjük a kedves páciensünket. Én most szépen magára hagyom. Átmegyek a sarki étterembe. Eszem egy marhapörköltet. Addig maga szépen megvizsgálja önmagát. Parancsoljon itt a sztetoszkóp, a vérnyomásmérőt megtalálja az asztalon, mellette a recept-blokkot. Ha nem lenne golyóstolla, talál a szekrényben. Írja fel bátran a legkedvesebb gyógyszereit, esetleg utalja be magát valamelyik kórházba. Ön és az önhöz hasonló páciensek úgy is mindent jobban tudnak, mint az orvosuk. Ezért a vendéglátóipar, a kereskedelem után mi is bevezettük az önkiszolgálást. Alászolgája!

Galambos Szilveszter

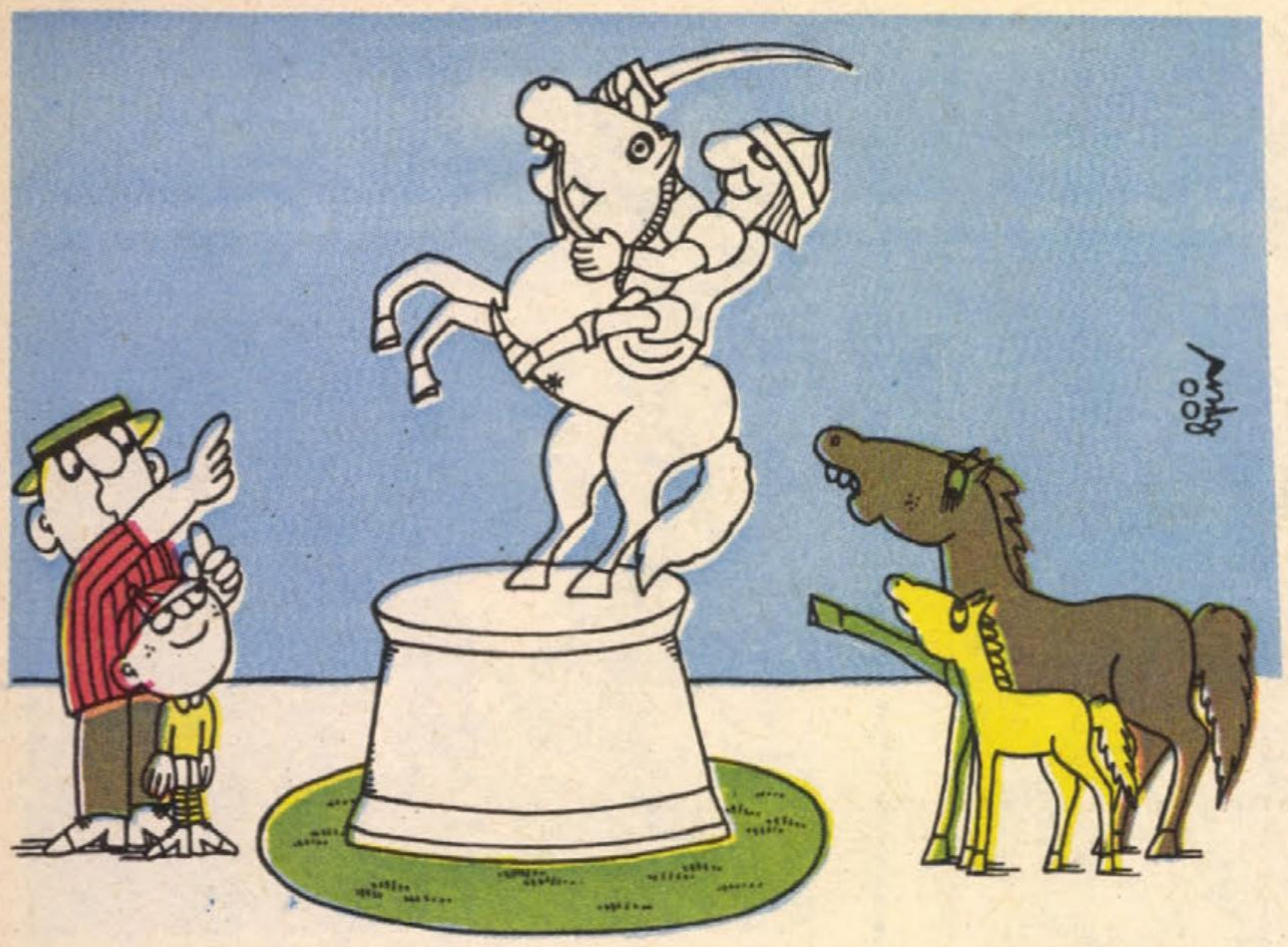

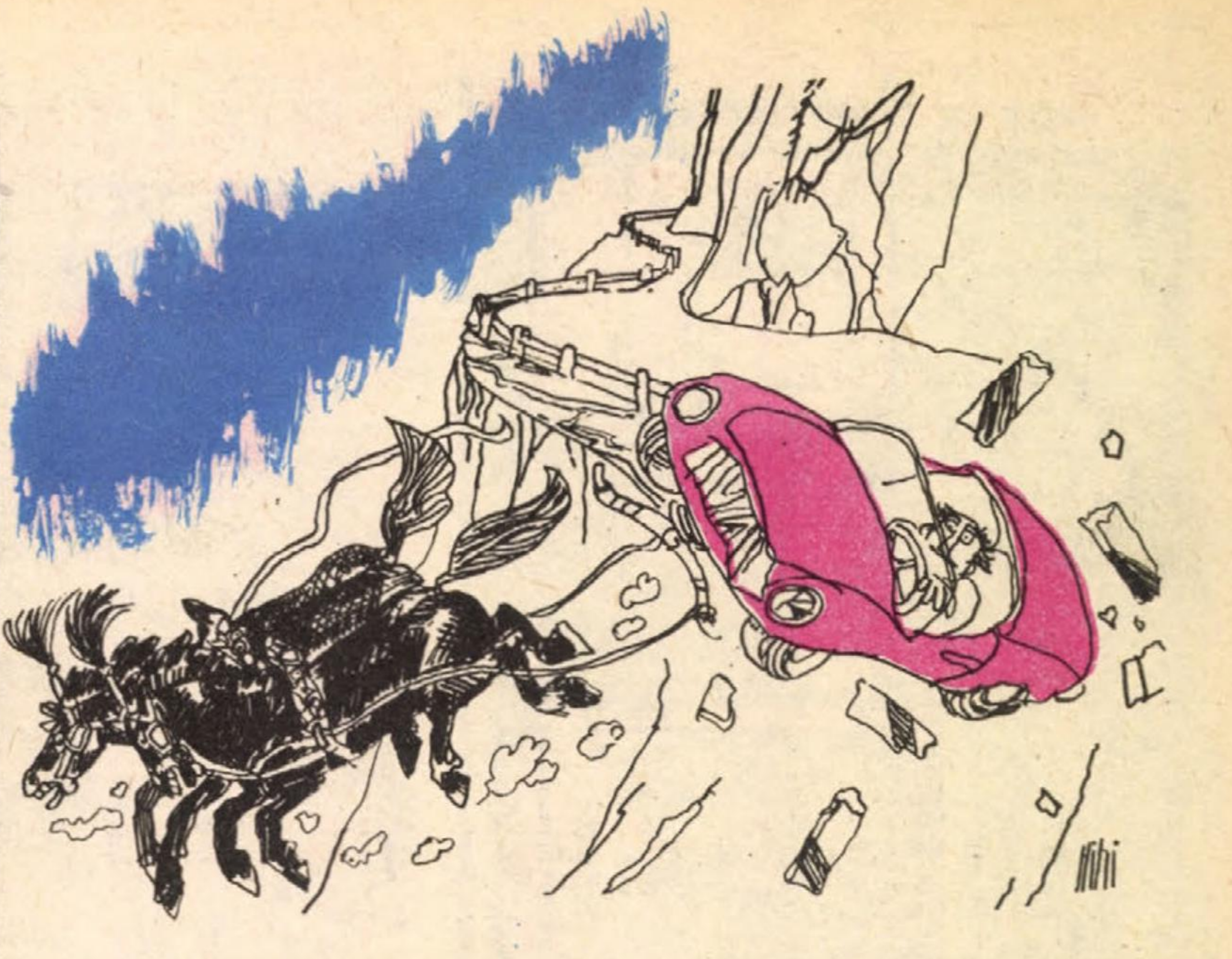

LÓERŐ

BALÁZS-PIRI
HEGEDÜS
TÓT
VÁRNAI
SAJDIK
DALLOS
FÜLÖP

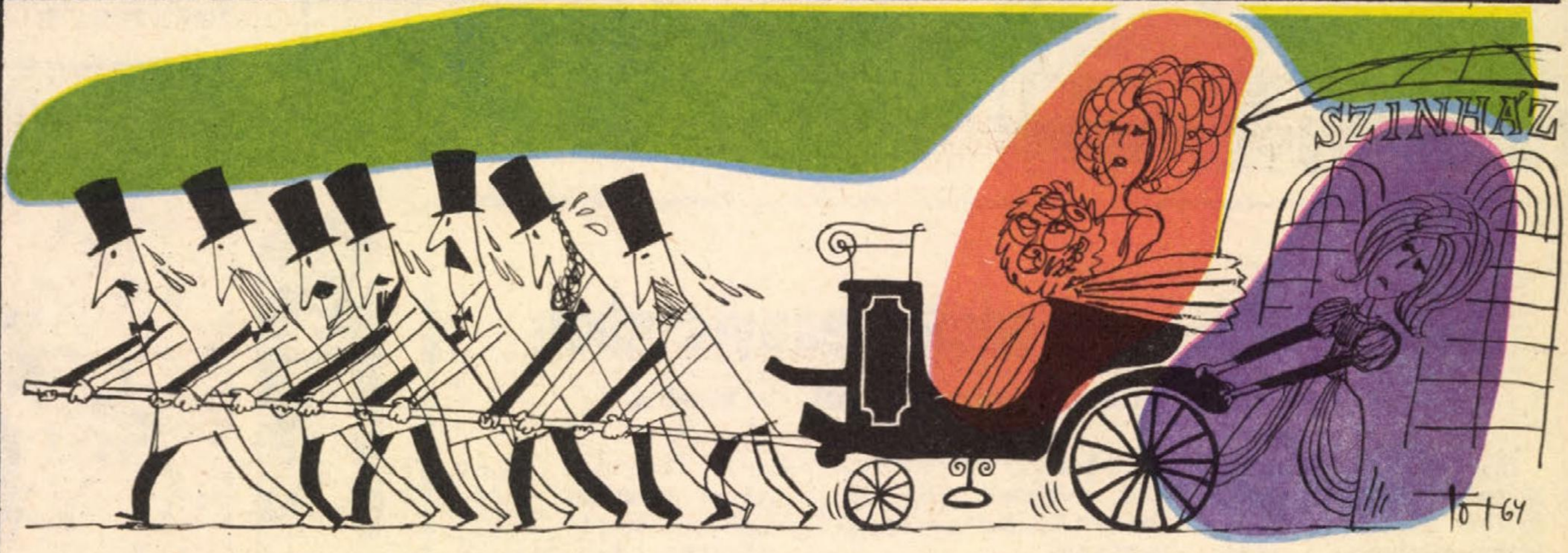

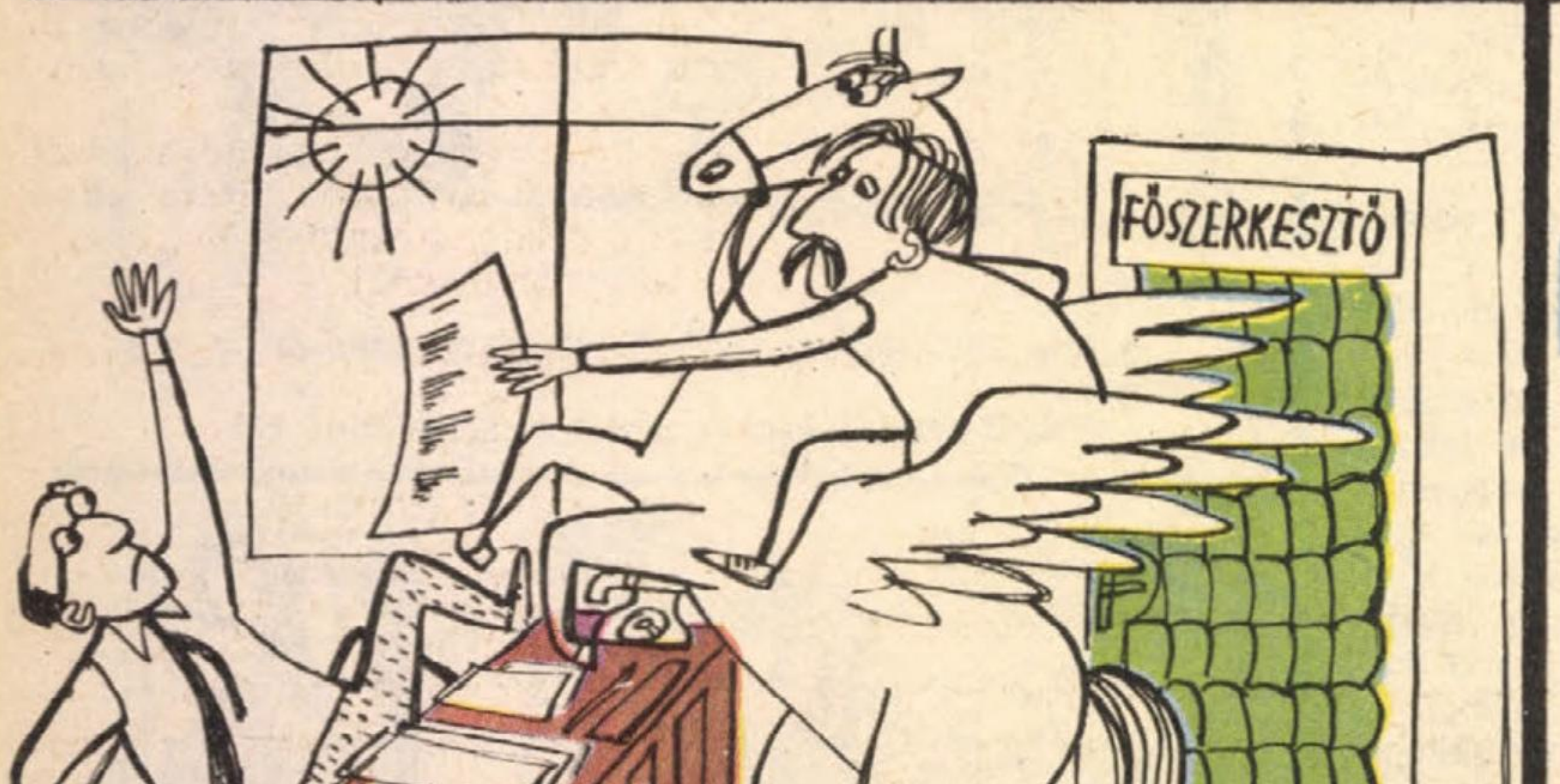
FŐSZERKESZTŐ

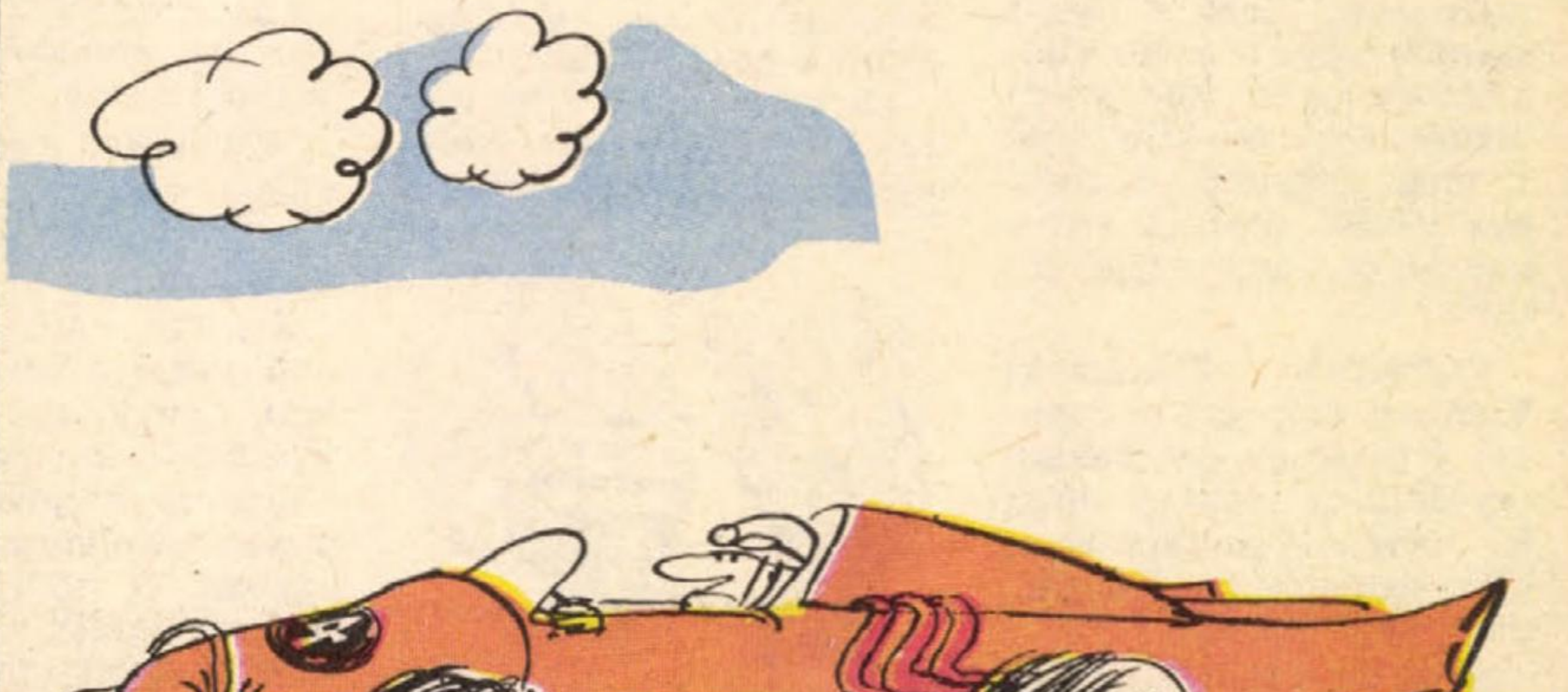

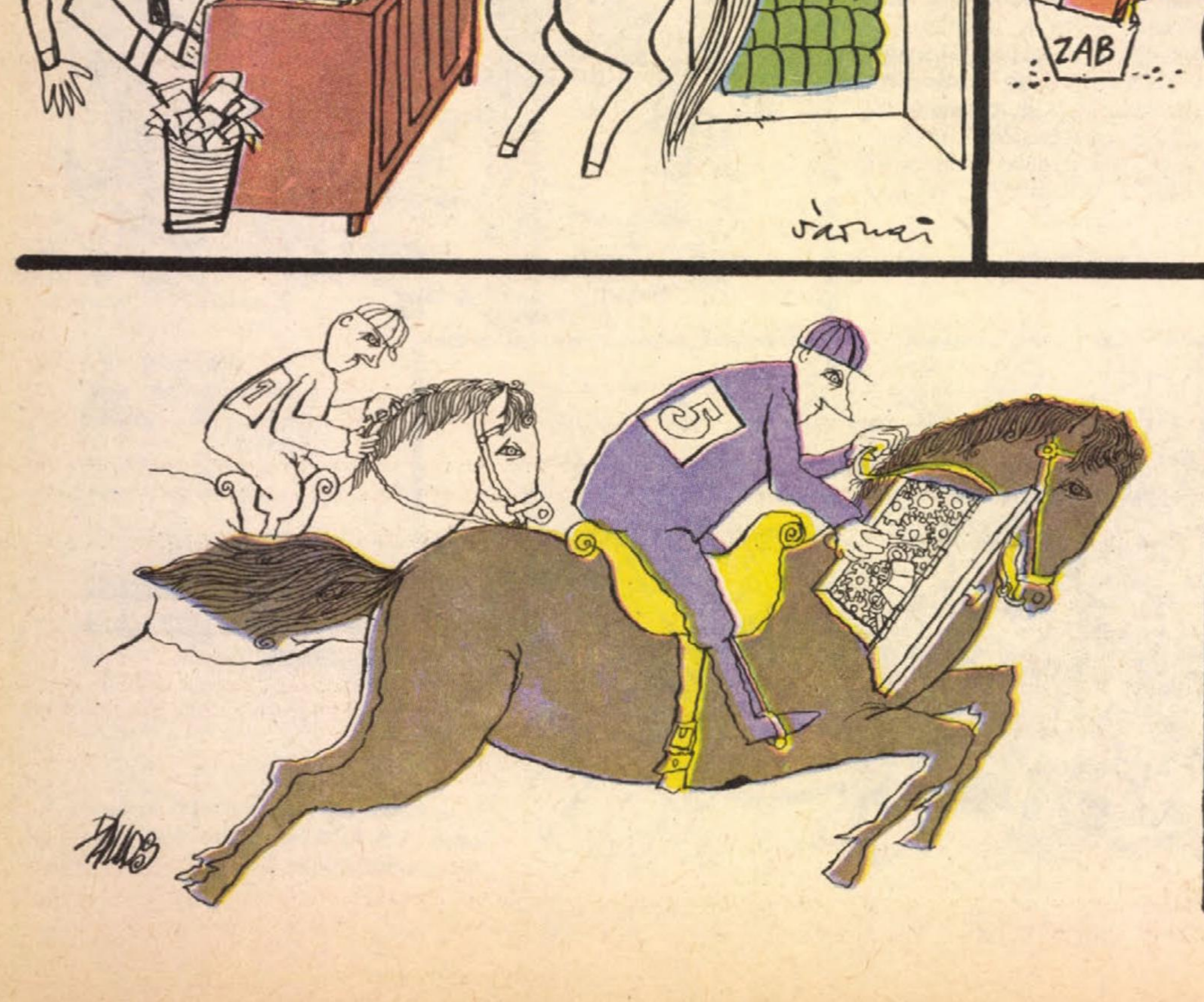

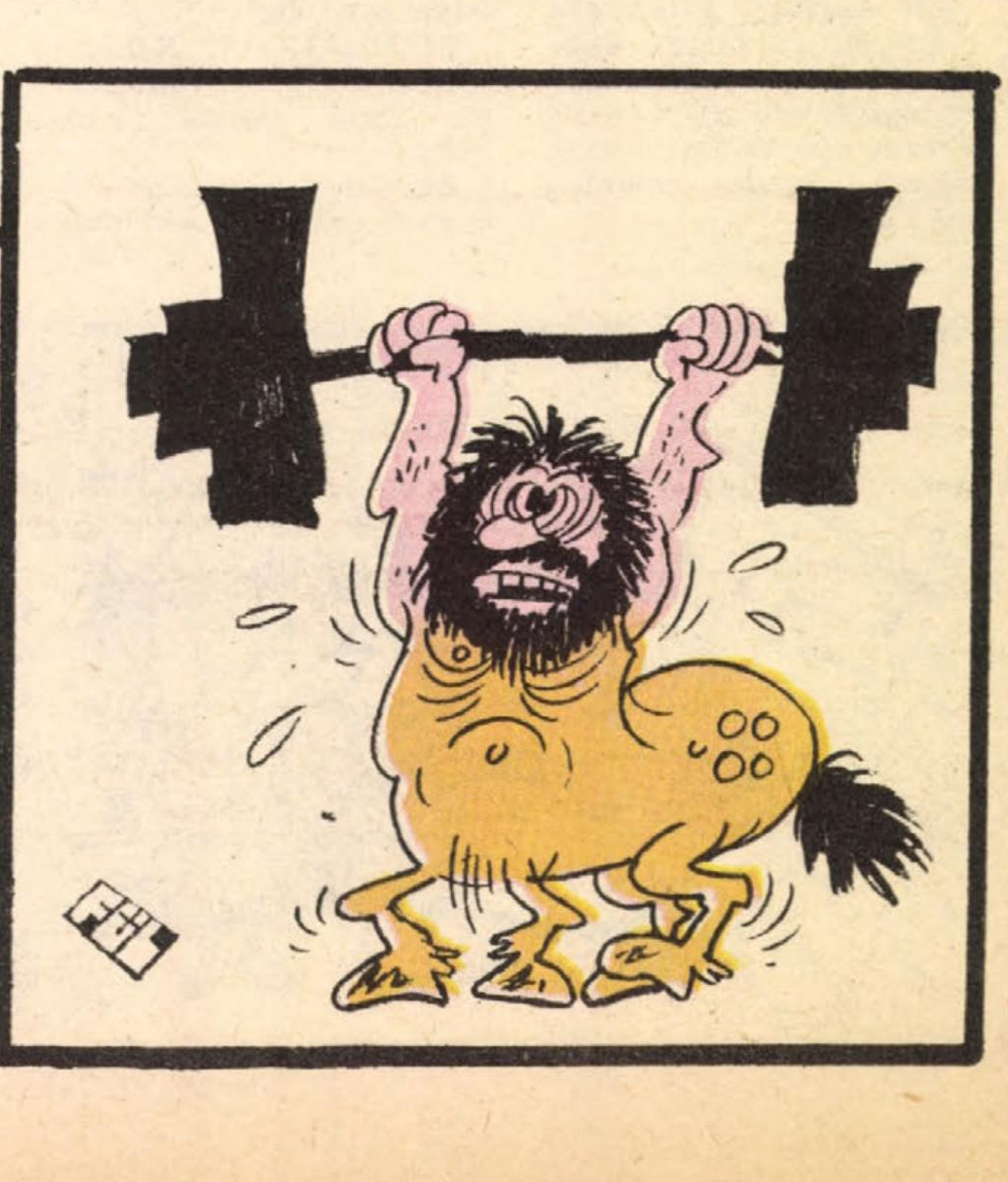

TÁGUL AZ EMBER VILÁGKÉPE...

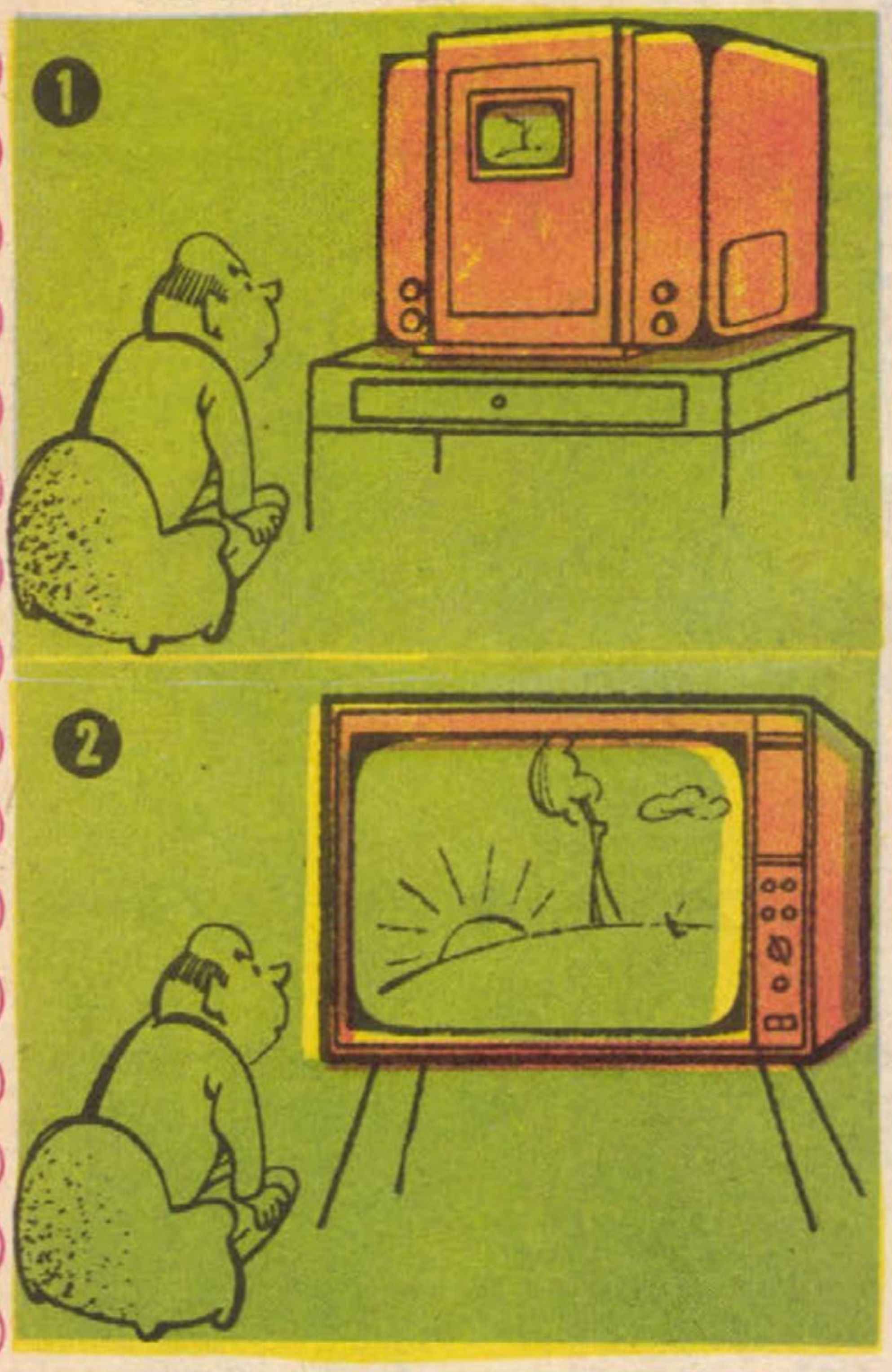

IMPORT HUMOR

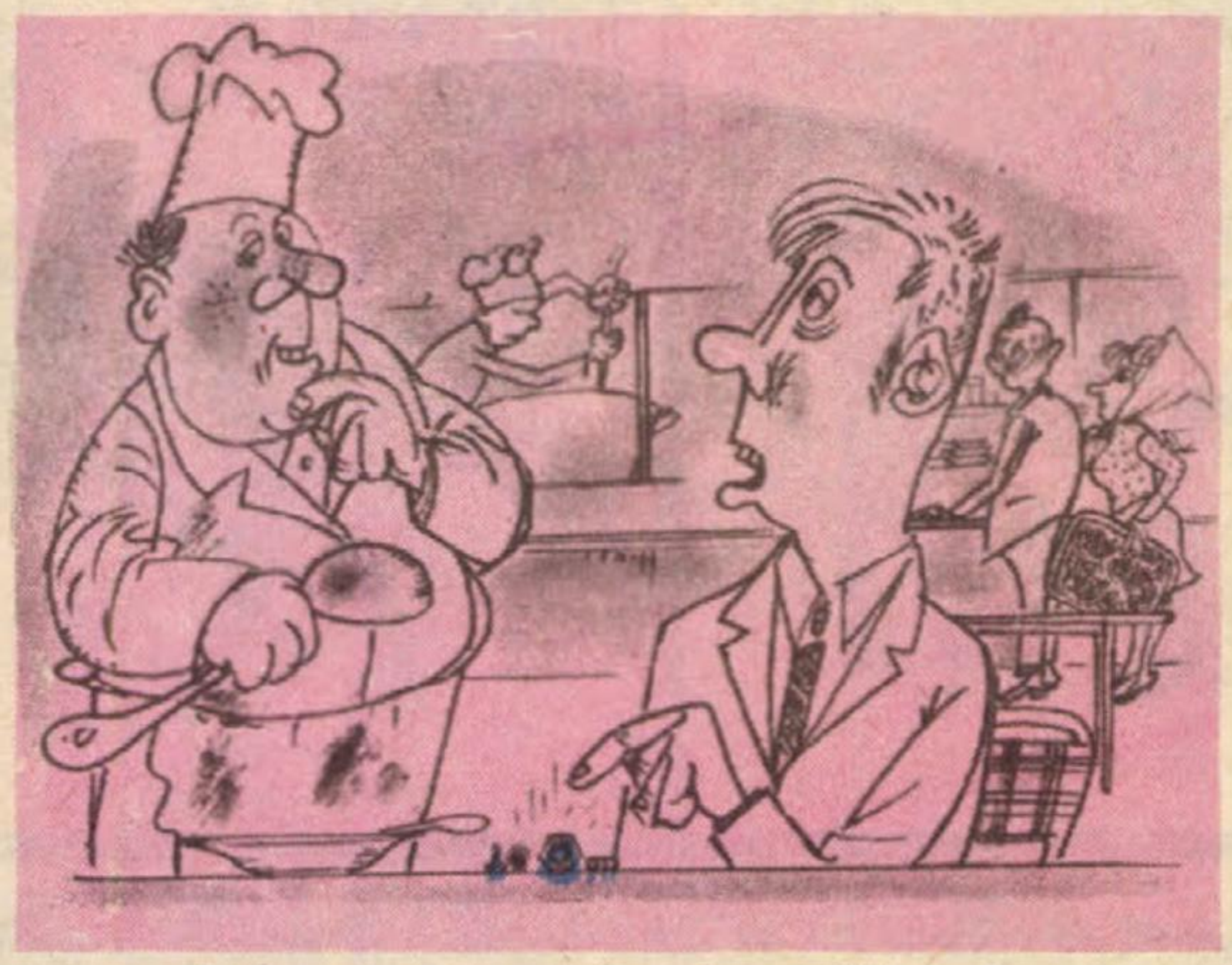

– A levesben vascsavarokat találtam!
– Na és? Ez üzemi konyha!

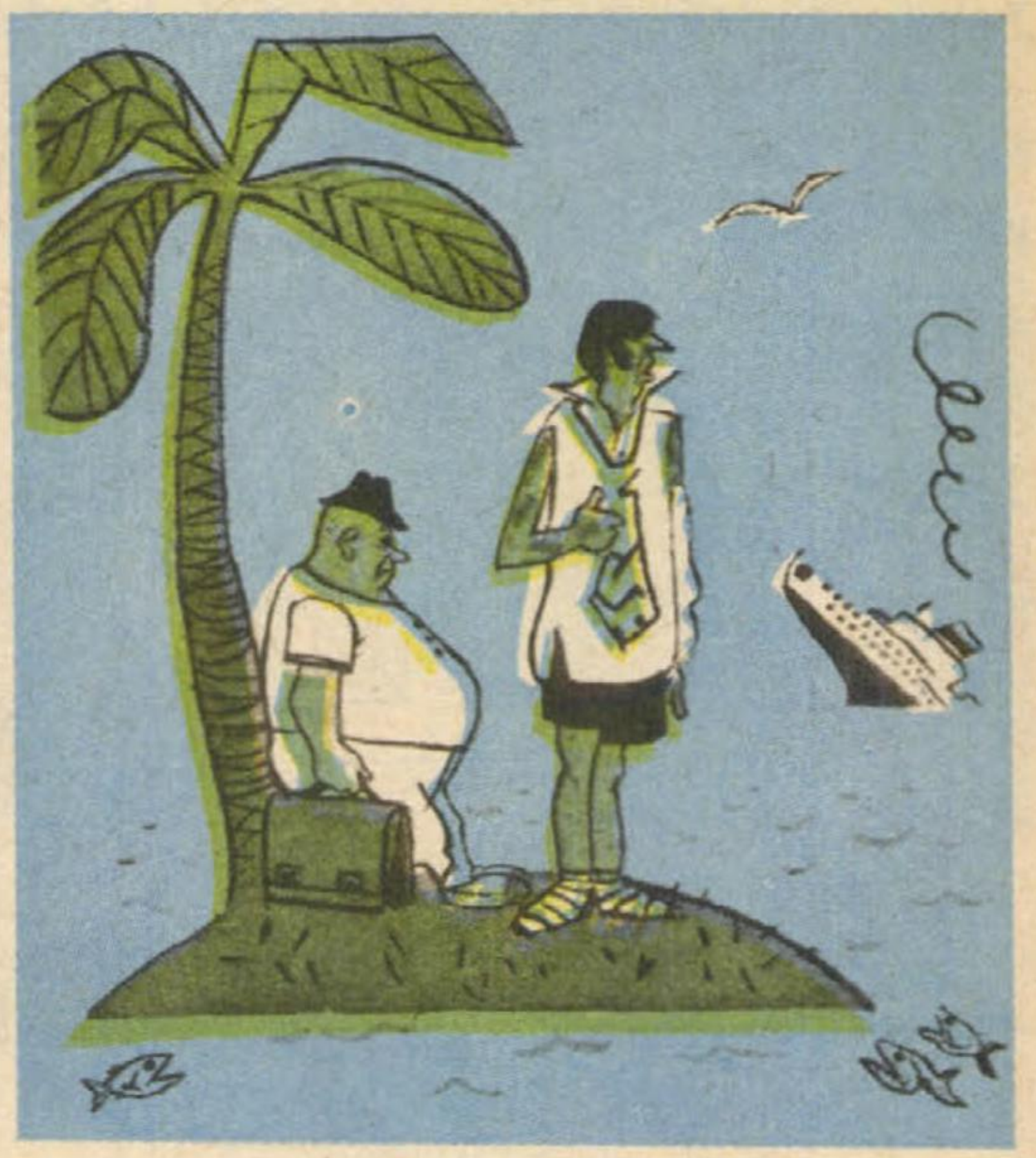

– Ne félj, biztosan megtalálnak minket! Nekem tartásdíjat kell fizetnem!

R. VIKKERS:

Tanácskozás – minden mennyiségben

(RÉSZLET EGY KONFERENCIA JEGYZŐKÖNYVÉBŐL)

ELNÖK: Elvtársak! Engedjék meg, hogy körzetünk kereskedelmi alkalmazottainak konferenciáját megnyitottnak nyilvánítsam. Azért gyűltünk össze, hogy elsőszöris számbavegyük a jövedelmezőség terén elért eredményeinket és kijelöljük a még nagyobb sikerekhez vezető utat. A szó a napirendi pont előadóját illeti.

ELŐADÓ: Elvtársak! Valóban szép eredményeket értünk el, de ezekkel egyidejűleg néhány hiba is történt, mutatkoznak hiányosságok is. Kiemelném ezek közül...

ELNÖK: Elvtársak! A tűzhelyek fáradhatatlan dolgozóinak küldöttei jöttek el hozzánk! *(Taps)*

(Bevonulnak a terembe a körzeti szakácsok képviselői, díszes merőkanalat nyújtanak át megemlékezés gyanánt az elnökségnek. Aztán kivonulnak. Taps.)

ELŐADÓ: ...Folytatom, elvtársak. Nem egy panasz érkezett a rosszminőségű...

ELNÖK: Elvtársak! Az üdvözlet szavait kívánják tolmácsolni a szállítómunka hősei! *(Taps)*

(Bevonulnak a bérautótelep delegátusai, felolvassák szaktársaik üdvözletét, az elnökségnek művészi kivitelű lábféket ajándékoznak, aztán kivonulnak. Taps.)

ELŐADÓ: ...Néhány esetet szeretnék ismertetni azzal kapcsolatban, hogy...

ELNÖK: Elvtársak! A körzeti fürdők alkalmazottai óhajtanak sikert kívánni fórumunk munkájához! *(Taps.)*

(Bevonul a fürdősök deputációja, sikert kíván a fórum munkájához, emlékül kis fakádat ajándékoz az elnökségnek, kivonul. Taps.)

ELŐADÓ: Nem tettünk eleget néhány olyan követelménynek, mint például...

ELNÖK: Az idő előrehaladottsága miatt javaslom, hogy e napirendi ponttal kapcsolatos eszmecserét zárjuk le. Elvtársak! Folytassuk munkánkat. A következő napirendi pont: azoknak a küldötteknek megválasztása, akik nevünkben üdvözlik majd a kiváló perec-sütők szimpozionját, a fáradhatatlan palacsintakészítők közgyűlését és a lángos-termelők ugyancsak rövidesen megnyíló körzeti vitaülését. Várom javaslataikat.

(Fordította: K. A.)

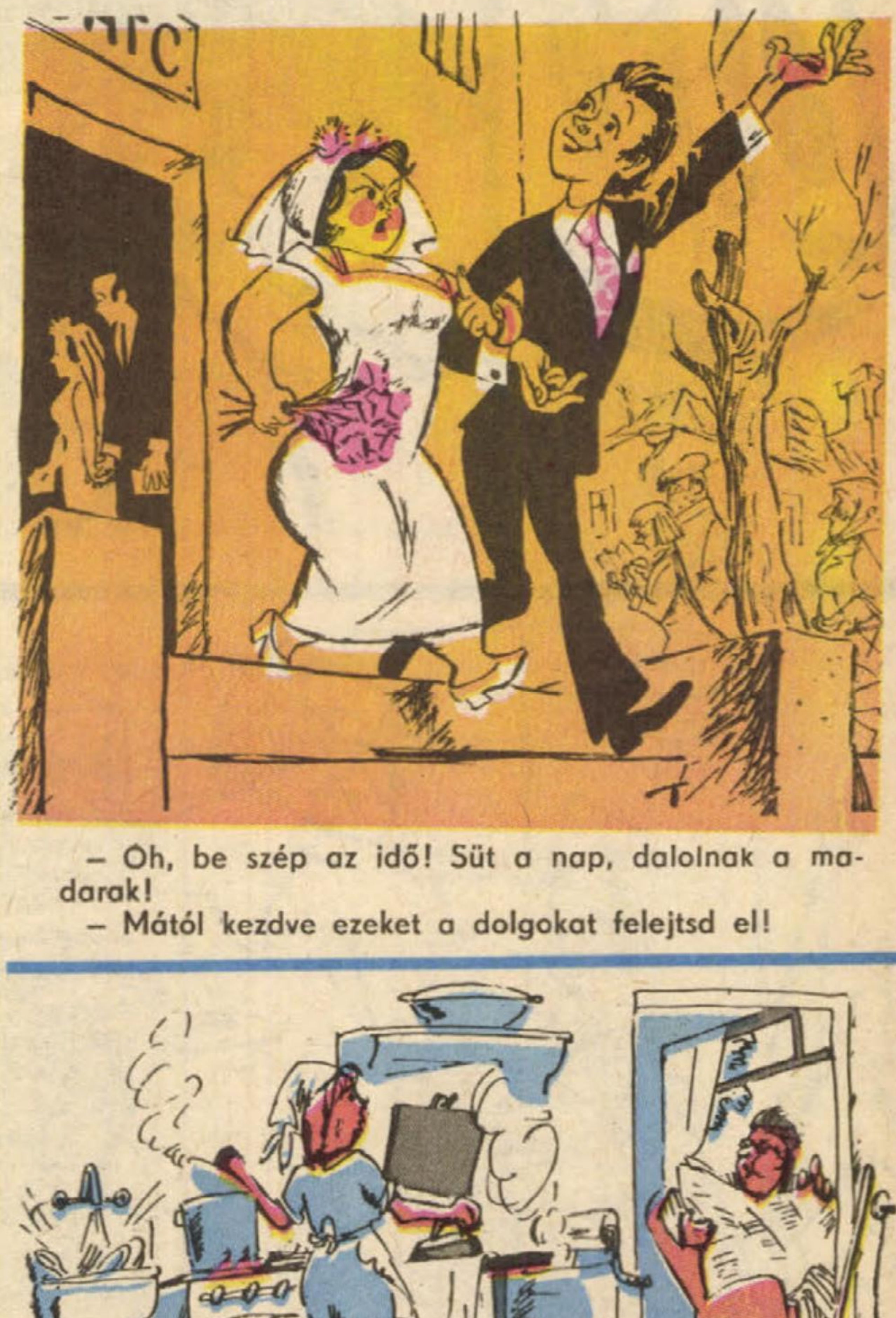

– Oh, be szép az idő! Süt a nap, dalolnak a madarak!
– Mától kezdve ezeket a dolgokat felejtsd el!

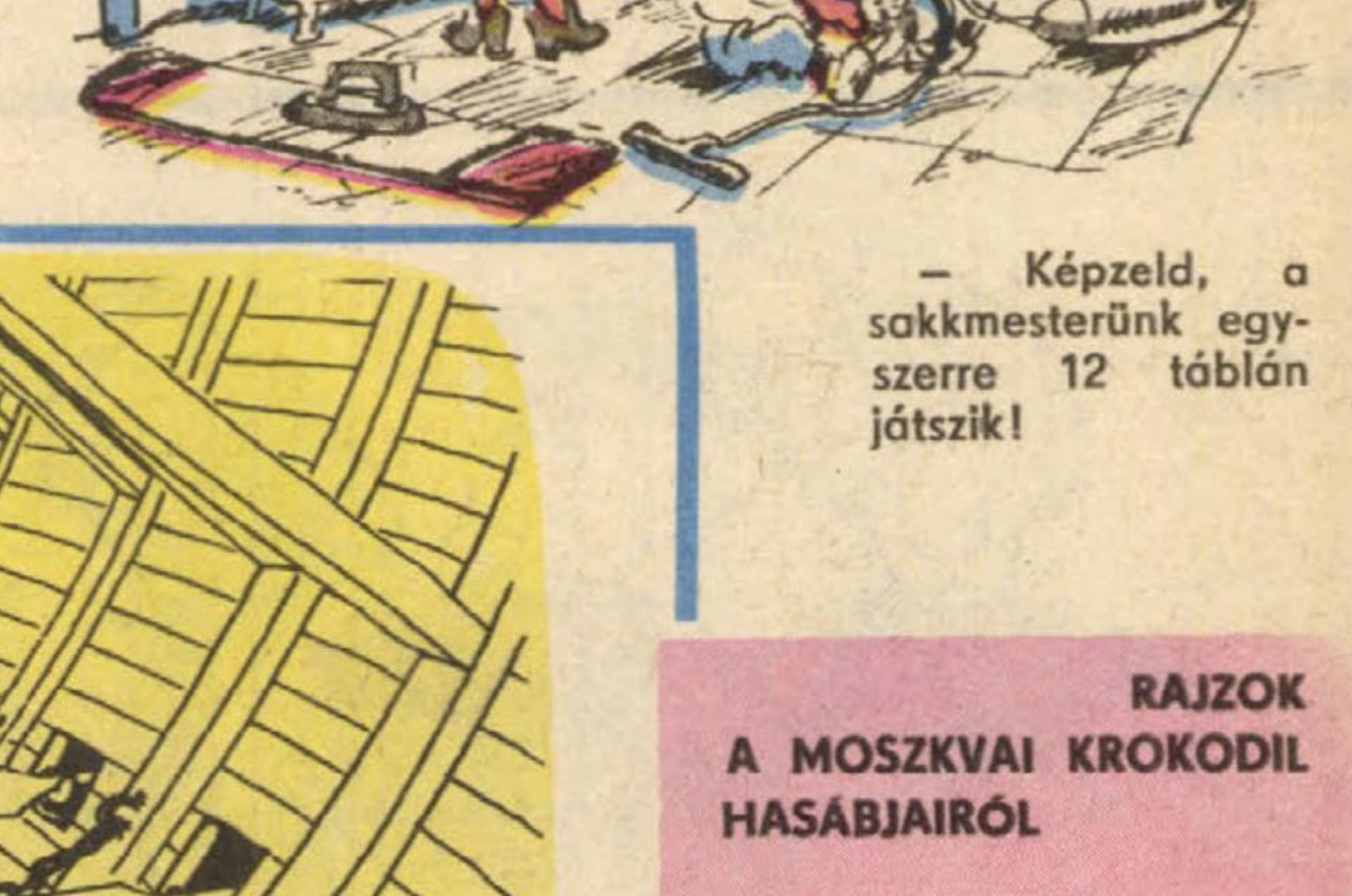

– Képzeld, a sakkmesterünk egyszerre 12 táblán játszik!

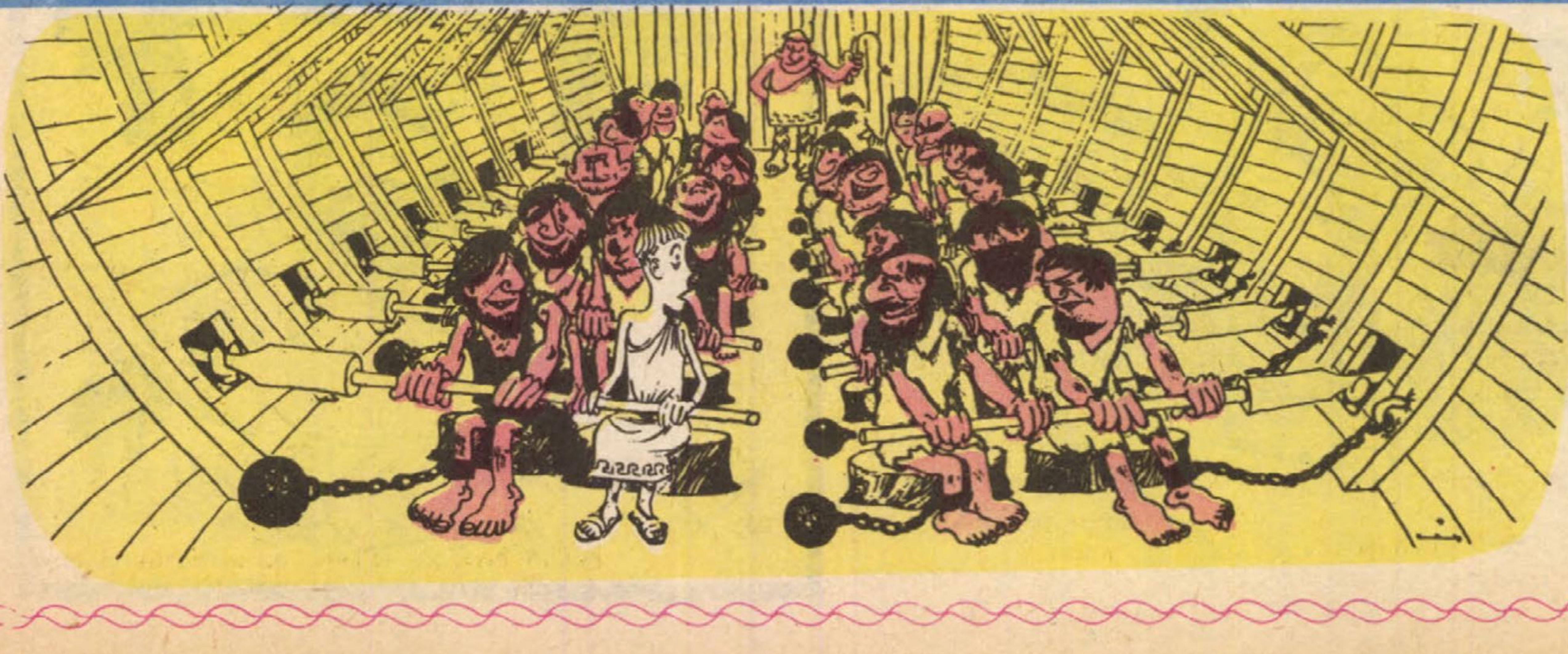

– Csak úgy vesznek fel a tengerészeti főiskolára, ha van üzemi gyakorlatom...

RAJZOK A MOSZKVAI KROKODIL HASÁBJAIRÓL

Kellemes este...

Aranypók
védjegy

...Kellemes viselet!

DIVATOS, SZELLŐS NYÁRI BLÚZOKAT, INGEKET AZ ARANYPÓK SZAKÜZLETEKBŐL

Ne ragja a körmét...

SZÜLŐ-
SZOBA
CSEMEGE ÉDESIPARI GYÁR

...kapható a CSEMEGE rágógumi!

A CSEMEGE ÉDESIPARI GYÁR TERMÉKE

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

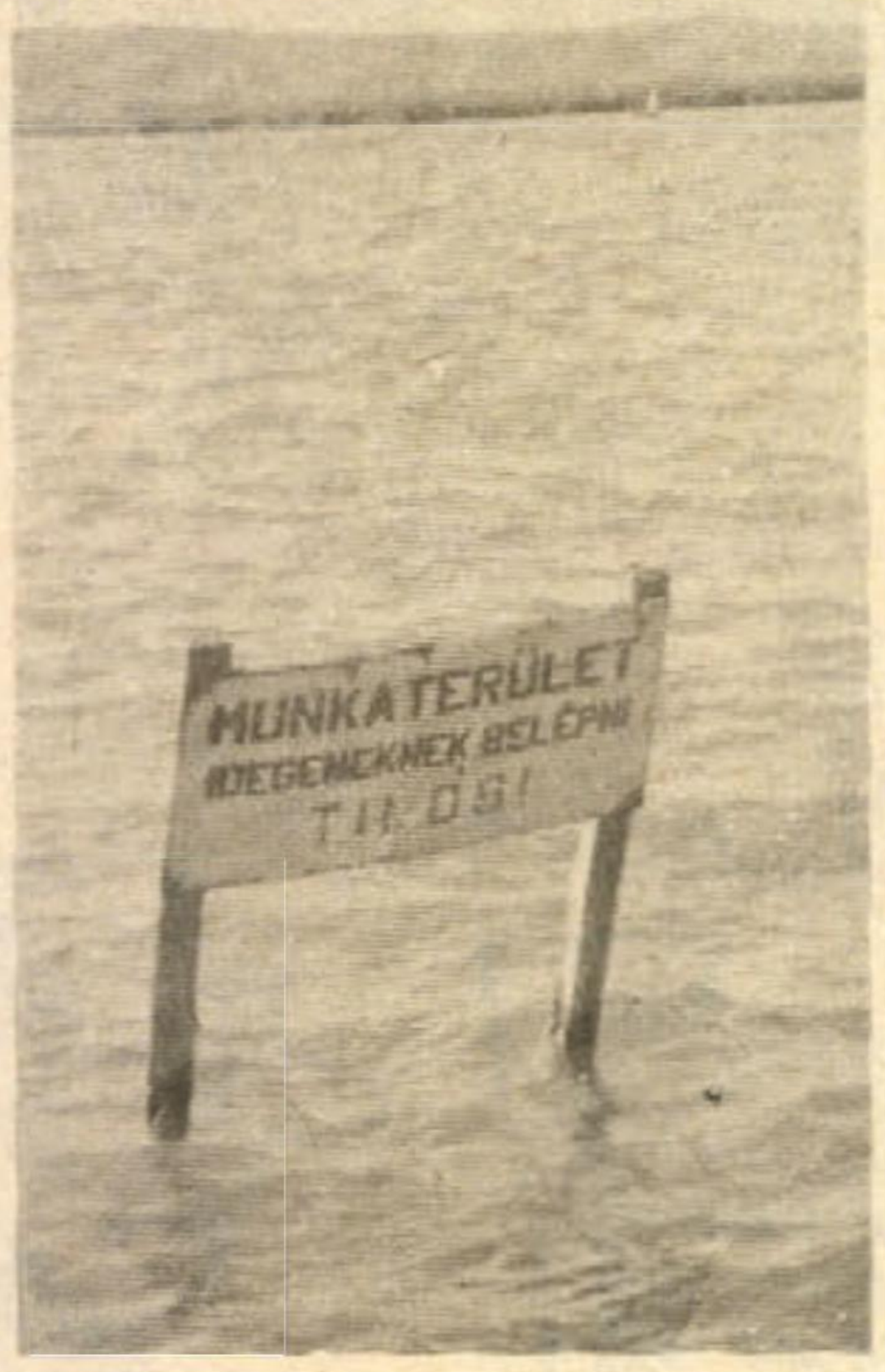

Már annál is inkább, mert átnedvesedne a cipőjük...

(Az agárdi mólón fényképezte Bán Géza)

mondta. Tisztelet a kivételnek, a mi fiataljaink java része rendes, becsületes. Ezt tapasztaltam már villamoson, autóbuszon és egyéb más helyeken is."

Tudja az ördög, az ilyen kivételeket mi valahogy képtelenek vagyunk szívünk egész melegével tisztelni.

(A Magyar Ifjúságból ollózta Kozma György)

Gerevich Pál: — Köszönet mindenkinek, aki ehhez a sikerhez hozzásegített bennünket. Nagy hálát érzek édesapám, Gerevich Aladár iránt, aki nélkül talán sohasem lettem volna tagja a világbajnok csapatnak.

Az fix!

(Az Esti Hirlapban észlelte Várkonyi Andrea)

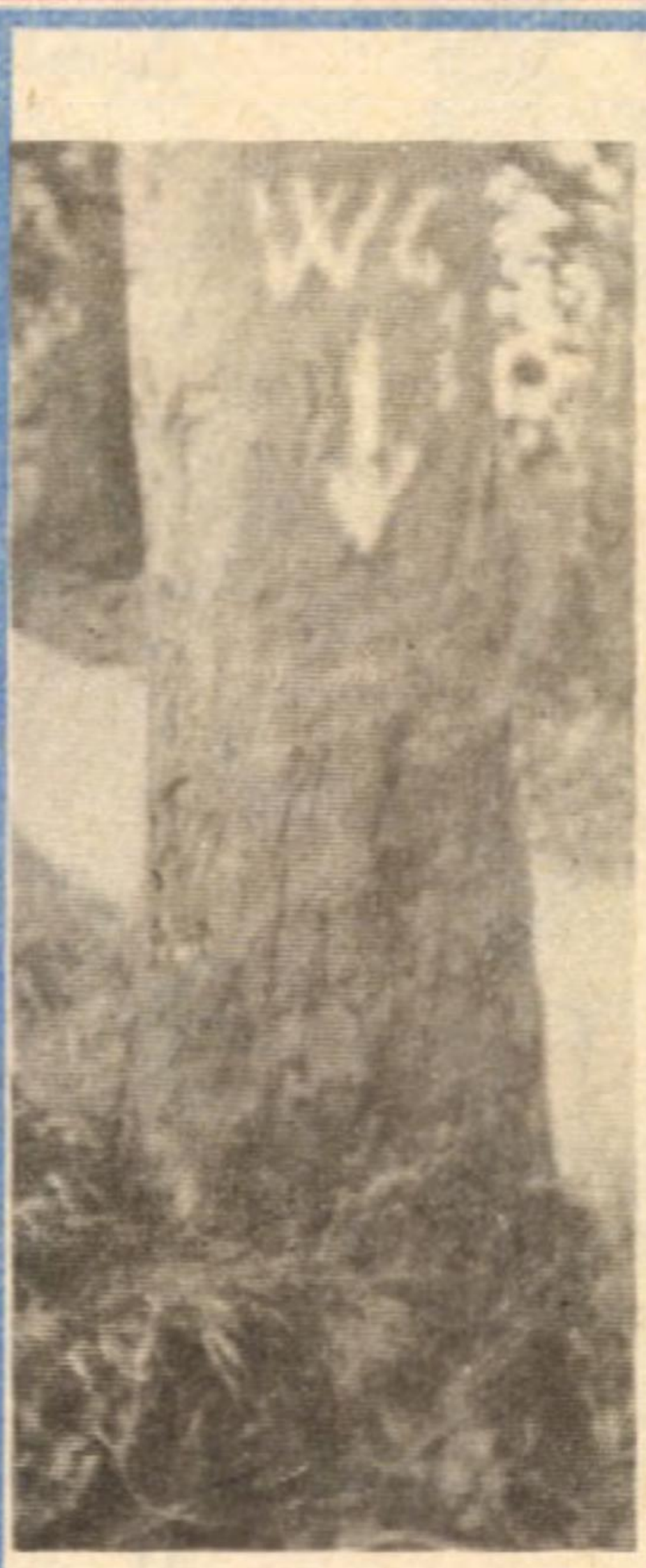

Ez ilyen egyszerű?
(A révfülöpi parkban fényképezte Lukácsovich Tamás)

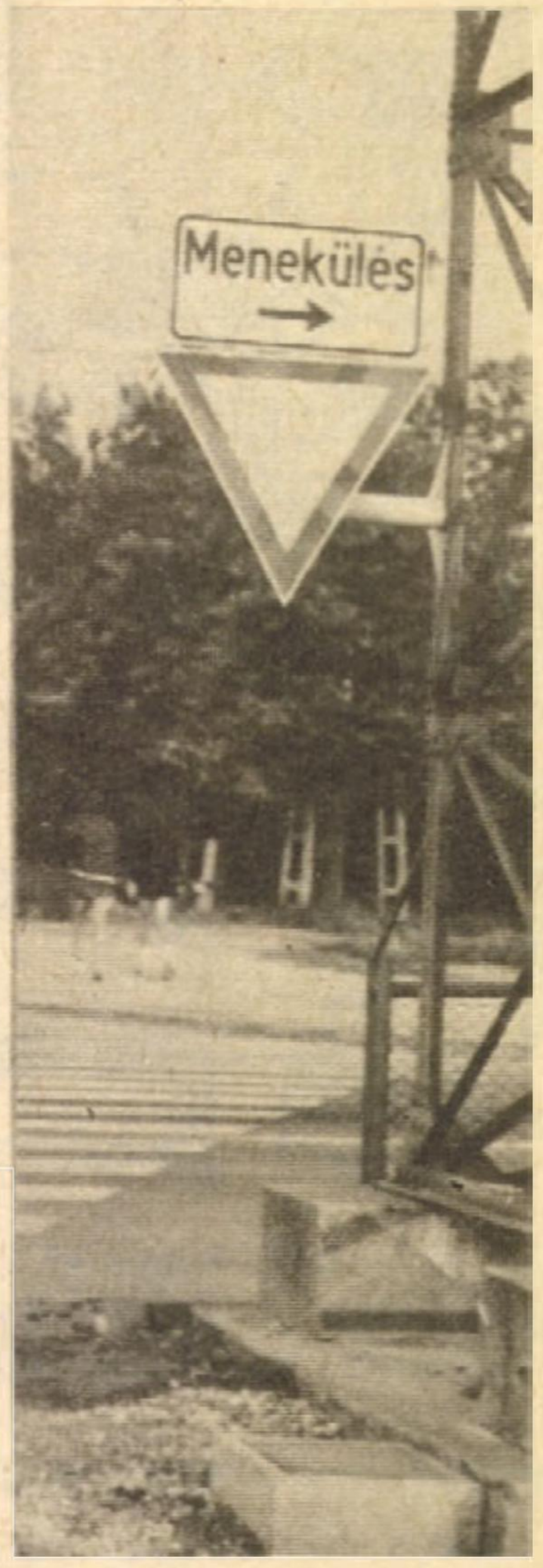

Miért kell nekünk minlent értenünk?

(A velencei vasútállomáson fotózta Horváth Ferenc)

MARHA-ÁBRÁND

Előbb-utóbb rege lészen
abból, hogy itt legelészem...

Készséggel helyesbítünk:
Bizony furán fest e baki,
Mert az ábránd —
kecskebaki

(A Ludas Matyiból ollózta Kovács Attila, orosházi olvasónk)

SZILÁNKOK

PÁLYAUDVARI HANGSZÓRÓ

A napokban a recsegő pályaudvari hangosan beszélőben hallottam:

— Zsebes vonat indul öt perc múlva! A vagányok mellett tessék vigyázni!

Jó érzés, ha mindenről informálják az embert.

LÓVERSENYEN

— Parancsoljon, egy kis zab! De szeretném, ha elsőnek futna be a célba...

HIRDETÉS

SZERÉNY DÍJAZÁSÉRT FELELŐSSÉGET VÁLLALOK

NAGY PRODUKCIÓ

Hosszú ideig összpontosított, aztán elszántan, halált megvető bátorsággal nekilátott a családi ház felépítéséhez...

FURCSA TÁBLA

MAI SZÍNHÁZI ELŐADÁSUNK ELMARAD, MERT A FŐSZEREPLŐ RÁDÖBBENT, HOGY TEHETSÉGTELEN.

FURCSA

— Min dolgozik a Mester?

— A Filmmúzeum részére készítek egy új magyar filmet.

CSÚCSFORGALOMBAN

— Legalább egy állóhelyet kérek egy gyerekes anyának!

KÉNYELMES MUNKAVÁLLALÓ

4 ÓRÁS ÁLLÁST VÁLLALNÉK 4 ÓRÁS EBÉDSZÜNETTEL.

MAI SZERELEM

— Gyere fel hozzám egy kávéra, Béla!

— Mehetek. Lift van?

— Nincs.

— Sajnálom. Akkor tárgytalan.

g. sz.

JÓ ASSZONY

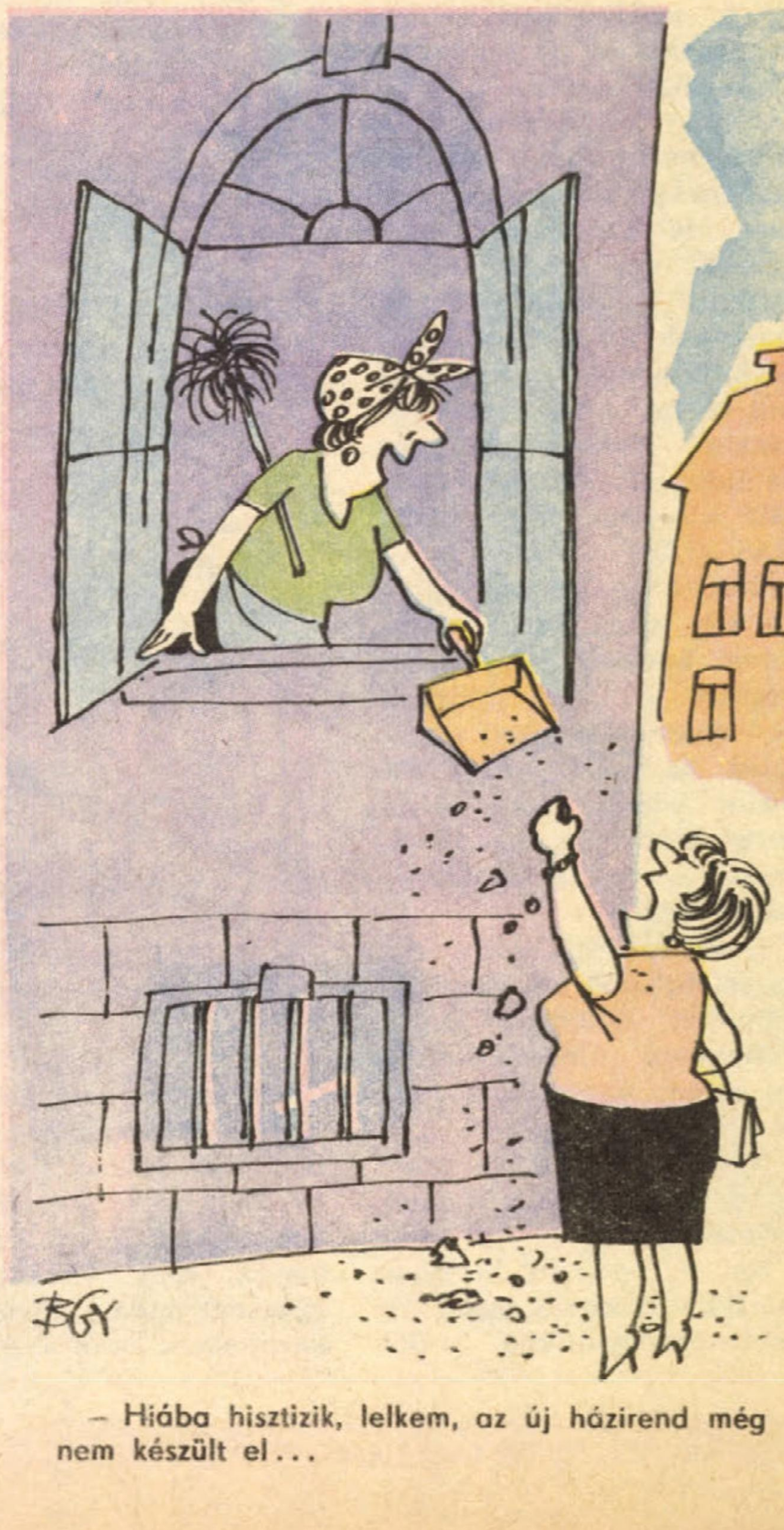

– Hiába hisztizik, lelkem, az új házirend még nem készült el...

BOLDOG ÉPÍTŐKÖZÖSSÉG

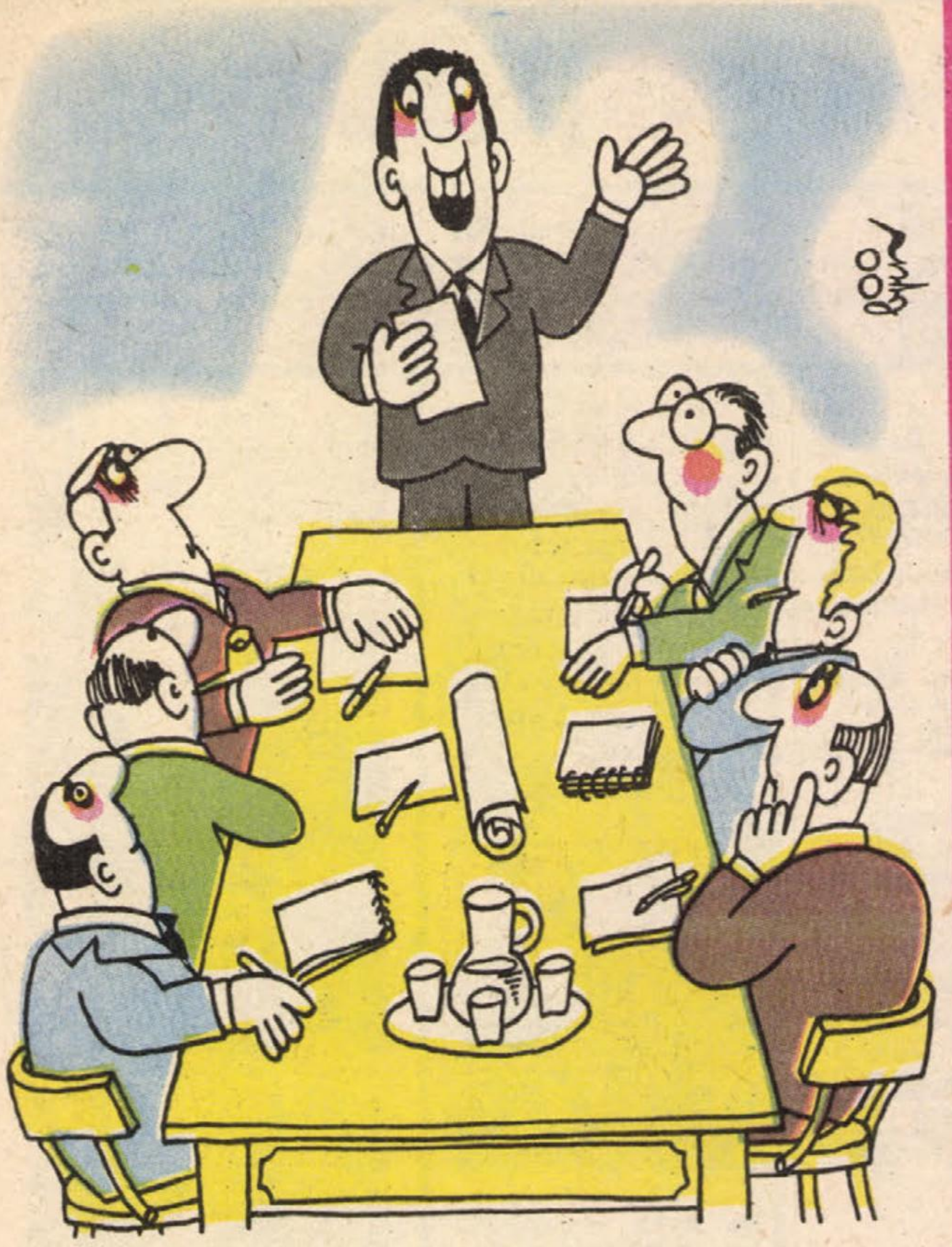

– Uraim, örömmel közlöm, hogy társasházunk lakóinak összetétele ideális! Van közöttünk építészmérnök, szerelő kisiparos és ideggyógyász...

HIVATALI LÉGKÖR

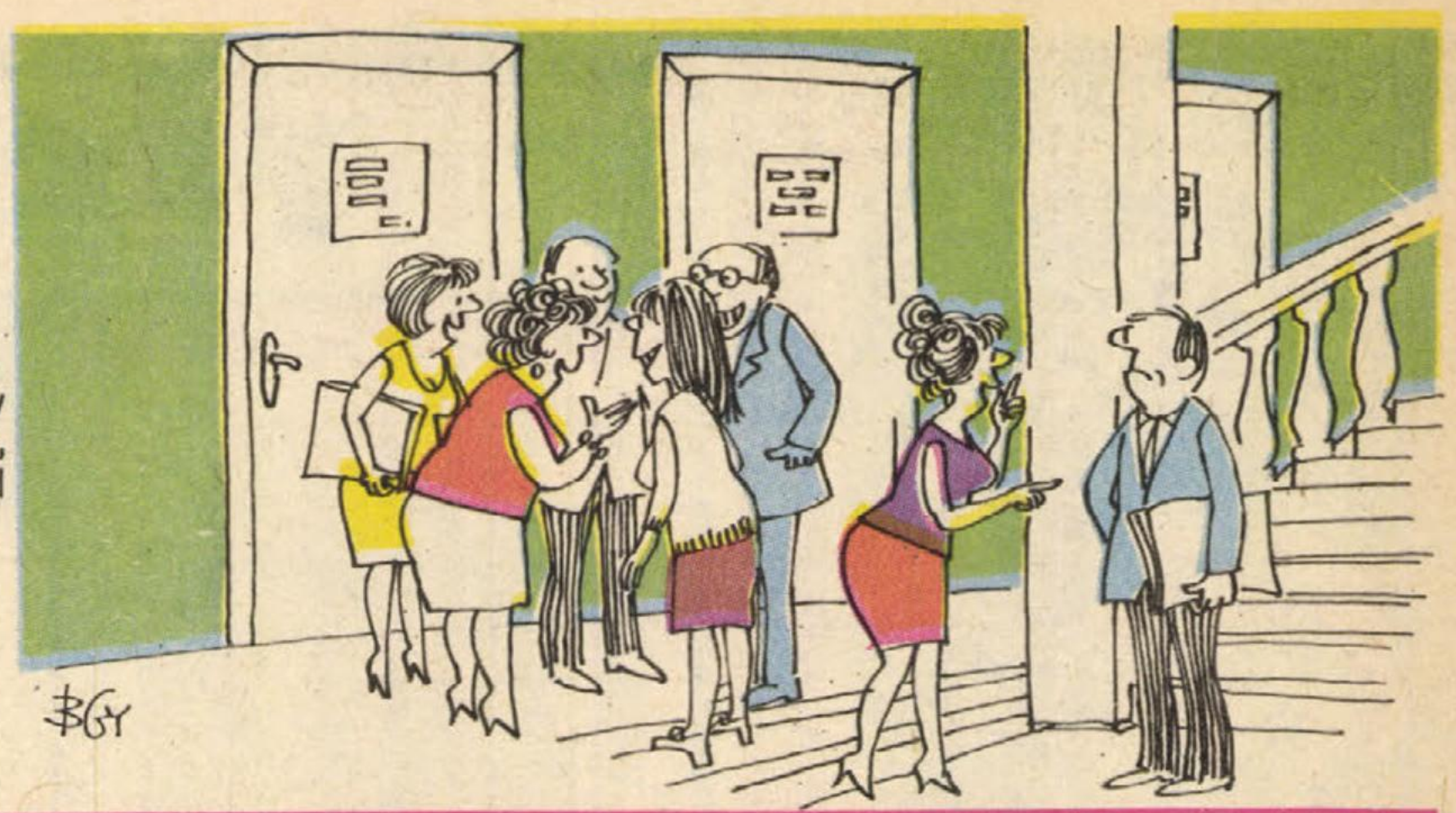

– Menjen egy kicsit messzebb, éppen magáról pletykáznak.

ARÁNYOK

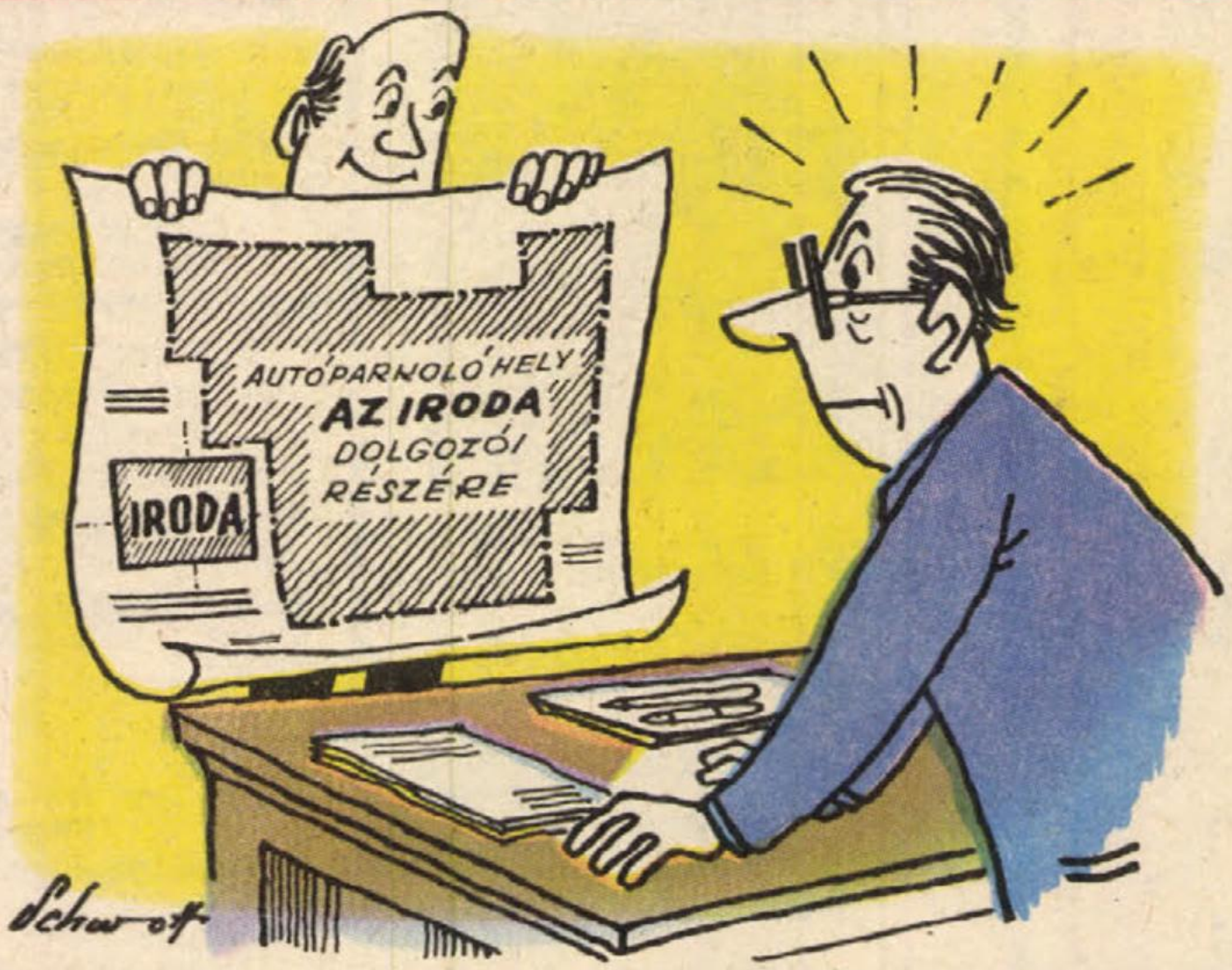

– Igazgató kartárs, elkészítettem az új irodaházunk tervrajzát...

EGY KIS ÖREG NAPLÓJÁBÓL

Szíves elnézésüket kérem ezért a kissé arcátlannak tűnő felszólamlásomért, de szerintem egész más eszközökkel kellene az alkoholizmus elleni küzdelmünket végigharcolnunk. Mert hiába hirdeti a rádió, televízió, meg a napisajtó, hogy ne igyuk ezt, azt, vagy pláne amazt — mi csak azért is, és csökönyösen iszunk. Ezt is, azt is, de főként és elsősorban amazt.

Nem, könyörgöm! Ez nem mehet így tovább! Hanem egy új Kazinczy kellene ide! Sőt nem is egy! Hanem egy egész, lelkes, nyelvújító Kazinczy brigád, amelynek köztudat-átalakító hatása alatt nyomtalanul tűnne el népi nyelvjárásaink összességéből az az áldatlan és züllésre buzdító kifejezés, hogy BORRAVALÓ!

Mert ha — teszem azt — én egy sortatarozás valamivel kevésbé selejtes elvégzése céljából nyújtom át valakinek nemzeti nagyjaink 20, 50, 100, avagy 500 forint értékű képmását (a tízest már meg sem említem —, vajon mondhatom-e néki:

— Szakikám, költse ezt az értékpapírt „A vaspiritkohászat fejlődése” című könyvnapi újdonságunkra —, akkor vajon arra fogja-e költeni?

Nem! Ámbár az se valószínű, hogy borra. Hanem pálinkára.

Na és például hogyan szálljunk szembe azzal az agytekervényeinkbe ősidők óta belerögződött képzetbe, hogy az anyagi siker legfelső foka az, ha valaki RÉSZEGRE KERESI MAGÁT?

Avagy talán írjunk körlevelet hazánk összes operett-társulatainak, hogy a Gül Baba című közkedvelt daljátékból hagyják ki azt a mindnyájunkat félrevezető megállapítást, amely szerint:

Borban az igazság,
Borban a vigasz.
Borban a felejtés.
Borban a tavasz!

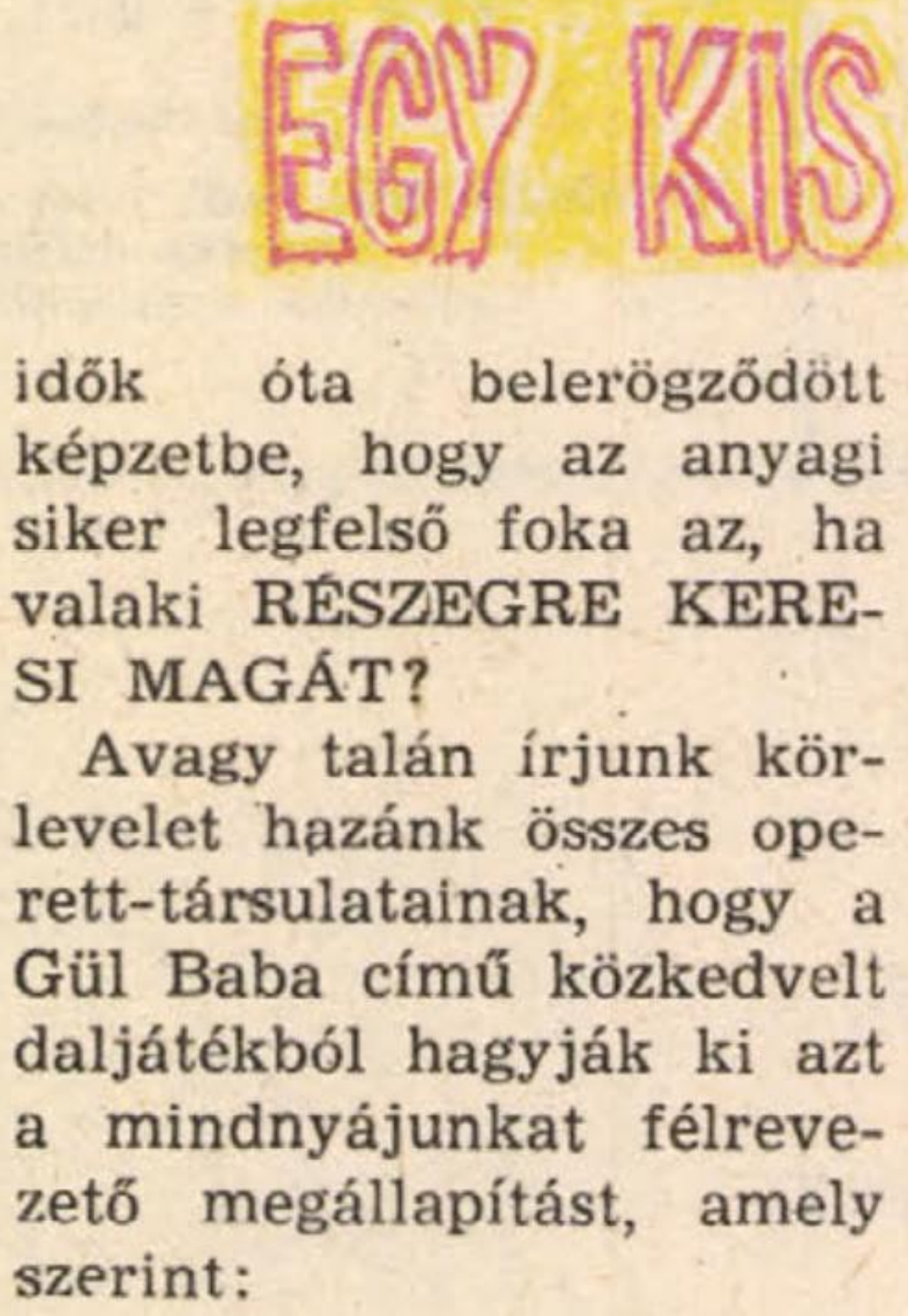

Meg aztán nem kis mértékben járulnak hozzá ennek az átkos alkoholizmusnak a népszerűsítéséhez legkitűnőbb művészeink sem. Országszerte elterjedt vidám történetek keringenek arról a, pár évtizeddel ezelőtt mennyei nyugdíjba vonult bohém képzőművészünkről, aki soha nem ment el hazulról esernyő nélkül. Pedig nem is az esőtől félt. Hanem attól, hogy úgy reggel felé nem talál haza kedvenc kiskocsmájából a lakására. De akkoriban még afféle kettős villamossíneken zötyögtették magukat az utasok. Az a sín meg szerencsére épp a budai kocsma ajtajától a művész úr pesti lakásának kapujáig vezetett. Ennélfogva egyebet se kellett tennie, csak beleilleszteni az ernyőt a dupla sín vályújába, és ez az én vén, bohém barátom a sín mentén szépen hazakeveredett.

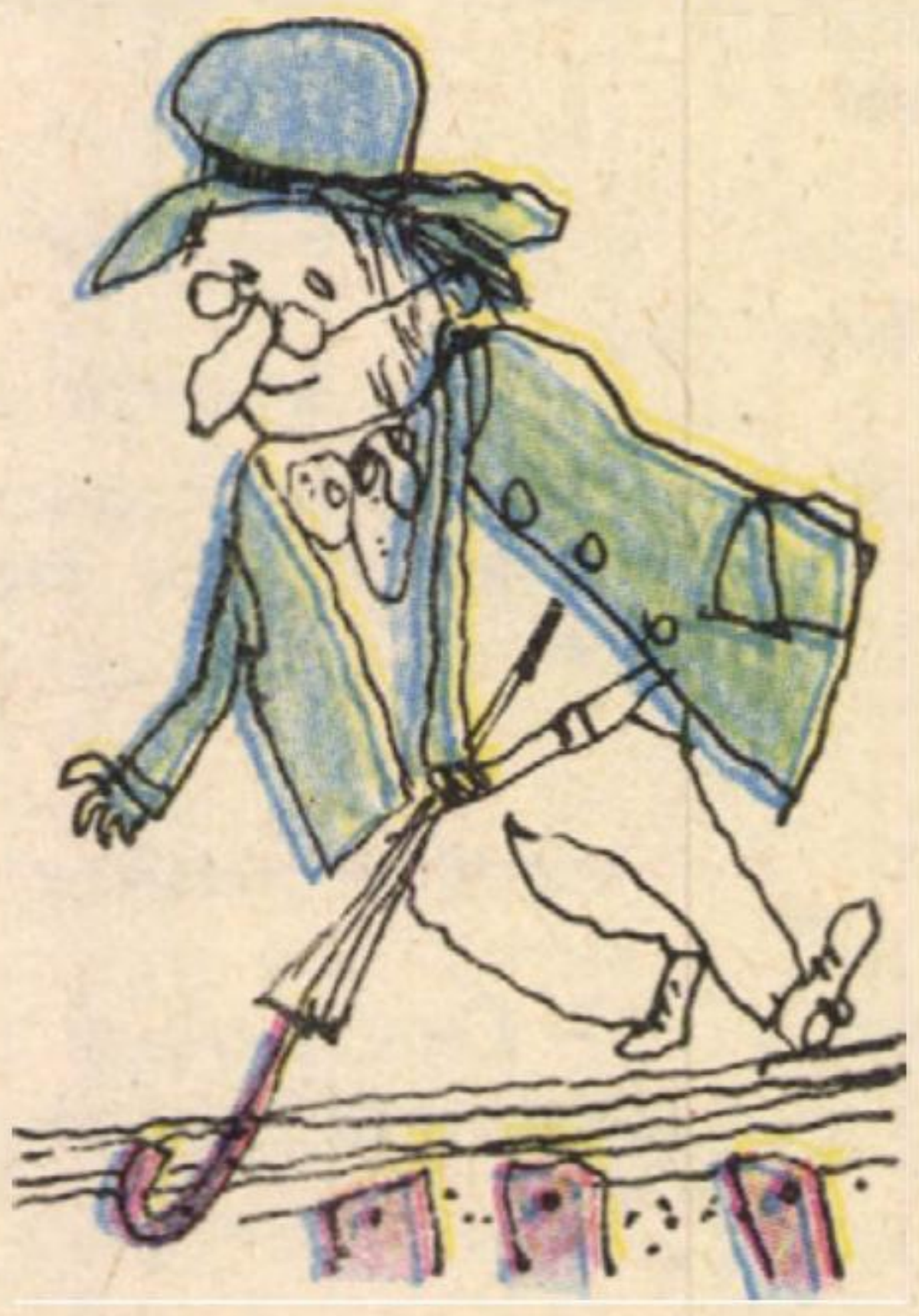

Csak egyszer tévedt el. Rosszul volt beállítva egy váltó.

Egy másik idevonatkozó történetke még „békebeli”. Vagyis abból, a két világháború közötti ábrándos korszakból származik, amikor még a szabók, cipészek és egyéb könnyűipari magánszektorok azt hitték, hogy egy bizonyos színművész végül mégiscsak meg fogja fizetni azt a sok száz pengőt, amivel tartozik nekik.

És amikor ez a reményük — hogy korabeli kifejezéssel éljek — „hiú ábránd” maradt, a hitelezők országszerte összefogtak és a kecskeméti Beretvás-vendéglő főpincérének indítványára bepörölték a Művész Urat, aki némileg ingadozó testtartással állt a törvény ítélőszéke előtt.

— Az ön aláírása ez? — kérdezte a bíró.

— Melyik? — hüppögte az alperes.

— Ami ezeken a megrendelő-leveleken és számlákon áll.

— Persze, hogy az enyém — csuklott néhányat a művész.

— Szóval elismeri, hogy ezeket a ruhákat, cipőket, fehérneműket ön rendelte és az italokat ön fogyasztotta el?

— Azt már nem! — szegte fel a fejét büszkén pörünk hőse, és ettől a váratlan mozdulattól majdnem hanyatt esett.

— Hogyhogy nem? — mennydörgött a kecskeméti főpincér. — Hiszen csak az én számolócédulámon írt alá a művész úr 1905-ben huszonkét üveg pezsgőt és negyvennyolc stamperli konyakot!

— Az igaz. De ön is tudhatná — mondta fennsőbbséges szelídséggel a Színpadok Kedvence —, amit én a Budapesti Hírlapban olvastam. Hogy az orvostudomány mai állása szerint hét esztendő alatt az emberi test minden egyes sejtje elhal, és egy merőben új sejt születik a régi helyén. Vagyis az én testem sejtjei az utóbbi hét év alatt teljesen kicserélődtek. És mivel én már több mint tíz esztendeje nem jártam Kecskeméten — miként lehetnék felelős azokért az italokért, amiket akkoriban egy egész más ember fogyasztott el?

Zágon István

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két férfi beszélget:

— Hallotta tegnap este azt a rettenetes vihart?

— Nem hallottam, mert egész este az anyósom beszélgetett velem.

*

Egy férfi benyit a fodrászüzletbe, körülnéz és azt kérdi:

— Sokan várnak még előttem?

— Négyen — felel szolgálatkészen a fodrász.

— Köszönöm — szól a férfi és távozik. Másnap ismét benyit, körülnéz és kérdi:

— Hányan várnak még önre?

— Öten — mondja a fodrász.

— Köszönöm — bólint a férfi és elmegy. Harmadnap is benyit, körülnéz, kérdez, majd távozik.

A fodrászt most már idegesíti a különös vendég, int a tanulójának, menjen az ismeretlen férfi után és lesse meg: Ki az illető és hová megy?

A tanuló kisvártatva visszatér és jelenti, hogy megfigyelte az ismeretlent.

— Nos? — kérdi a fodrász. — Láttad, hogy hová ment?

— Láttam. Felment az ön feleségéhez.

*

— Hogy érzi magát a fivére az operáció után?

— Sajnos komplikációk álltak be.

— Ó, csak nem?

— De igen. Eljegyezte az ápolónőt!

*

Betty, egy ötéves párizsi kislány még életében nem látott eleven lovat. Egy nap konflis áll meg az utcán, a kis Betty előtt. A kislány ámulva nézi az eleven lovat, és mikor a kocsis kilép a trafikból, izgatottan elébe szalad:

— Bácsi! A lova nem fog elindulni!

— Nem? Miért?

— A benzin kifolyt belőle.

RÉBUSZ

262. rejtvényünk megfejtése:

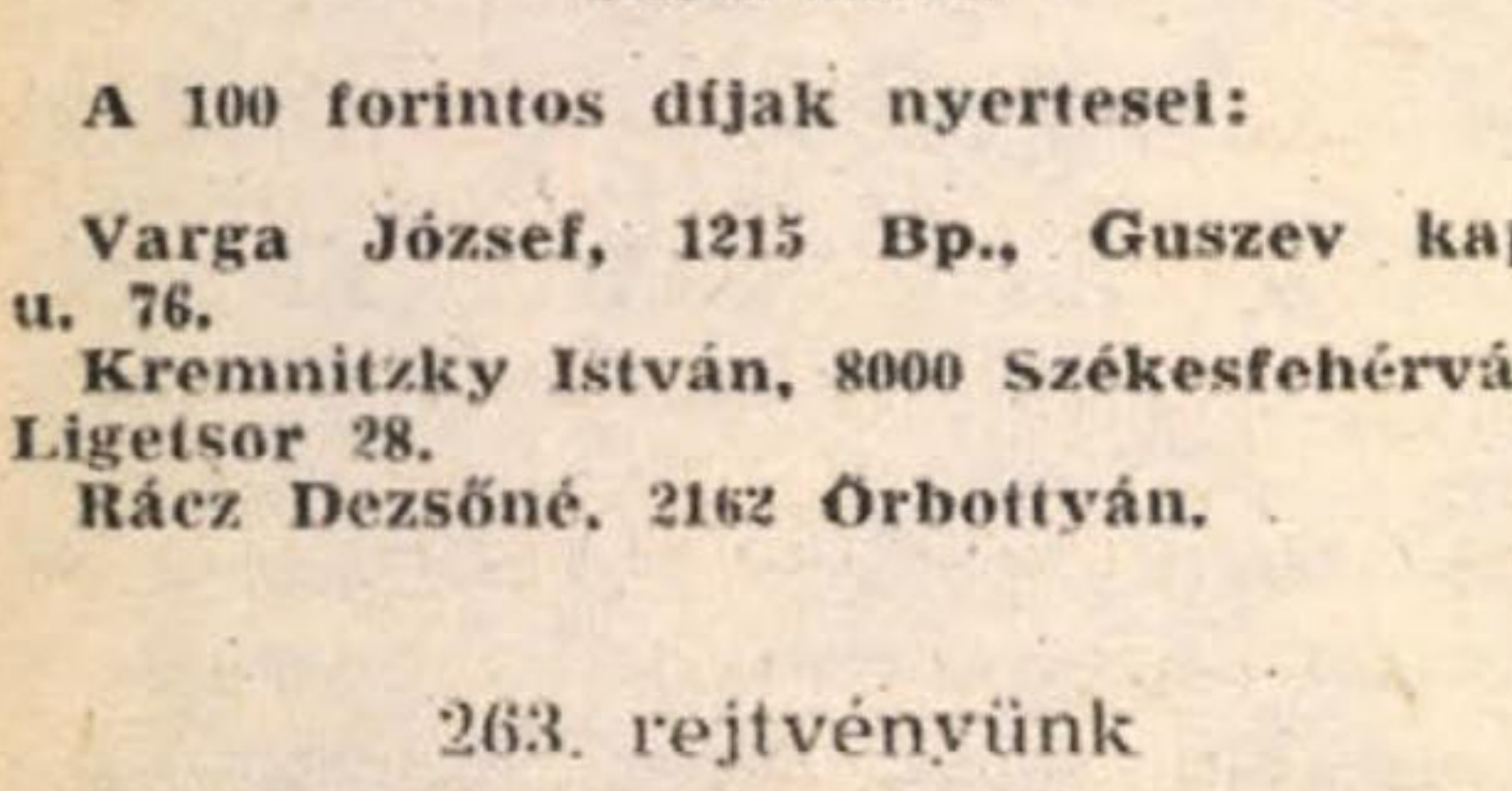

Szénanátha

A 100 forintos díjak nyertesei:

Varga József, 1215 Bp., Guszev kap. u. 76.
Kremnitzky István, 8000 Székesfehérvár, Ligetsor 28.
Rácz Dezsőné, 2162 Őrbottyán.

263. rejtvényünk

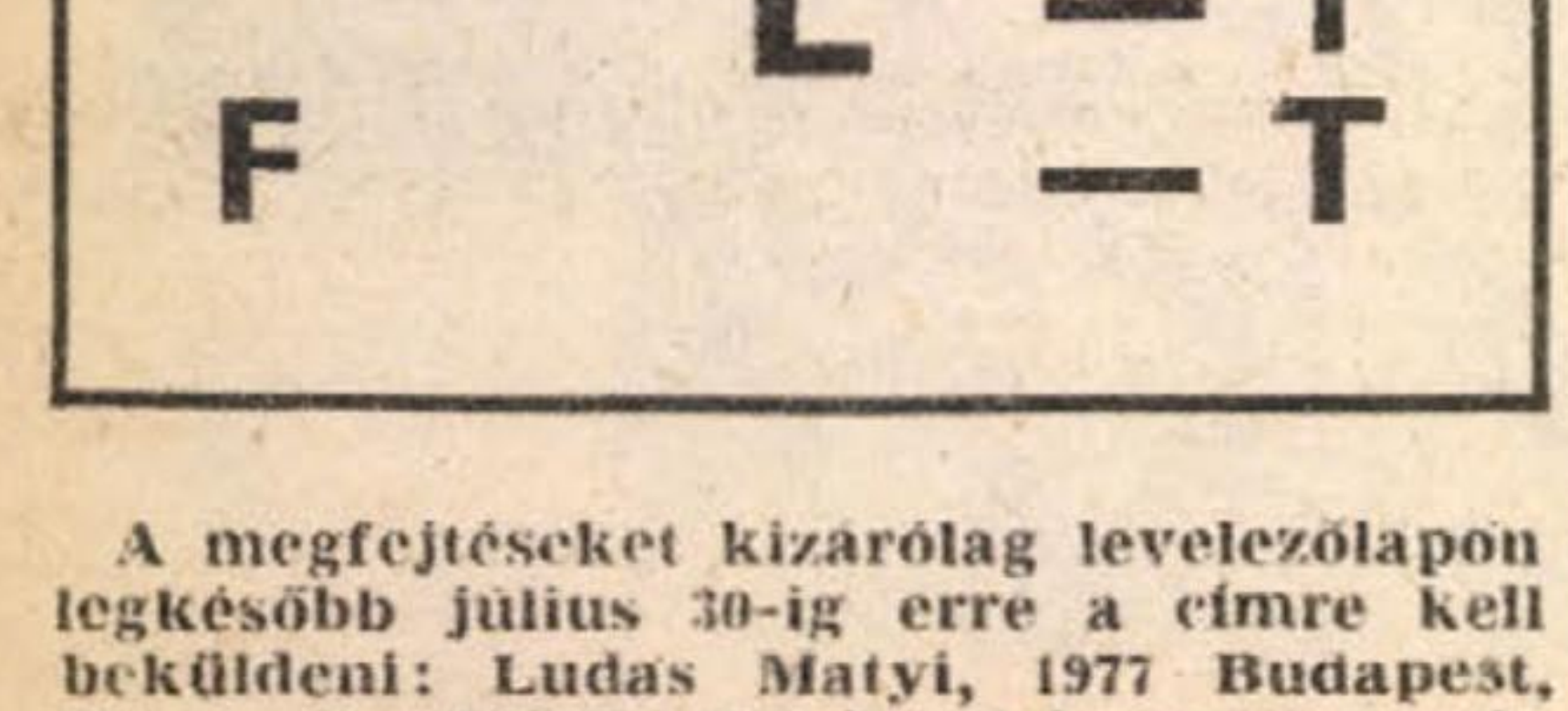

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb július 30-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest, 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

VISSZA A MAMÁHOZ

Világraszóló csemegéje van a hírességek magánéletét figyelő nagy képeslapoknak: Elisabeth Taylor és Richard Burton útjai elváltak. Jogilag egyelőre nincs szó válásról, Elisabeth Taylor azonban a legkispolgáribb szokások szerint otthagyta Burtont és „visszament a mamához” Kaliforniába. Tekintettel arra, hogy óriási vagyon és több házasságból származó számos gyermek sorsa forog kockán, mindkét résztvevő jogtanácsosa nyilatkozatot adott ki; ezek szerint egyelőre nincs szó válásról, csak különélésről és a gyerekek Elisabeth Taylornál maradnak. A londoni *Times* kommentárja: „Jó, jó, de kinél maradnak az ékszerek?”

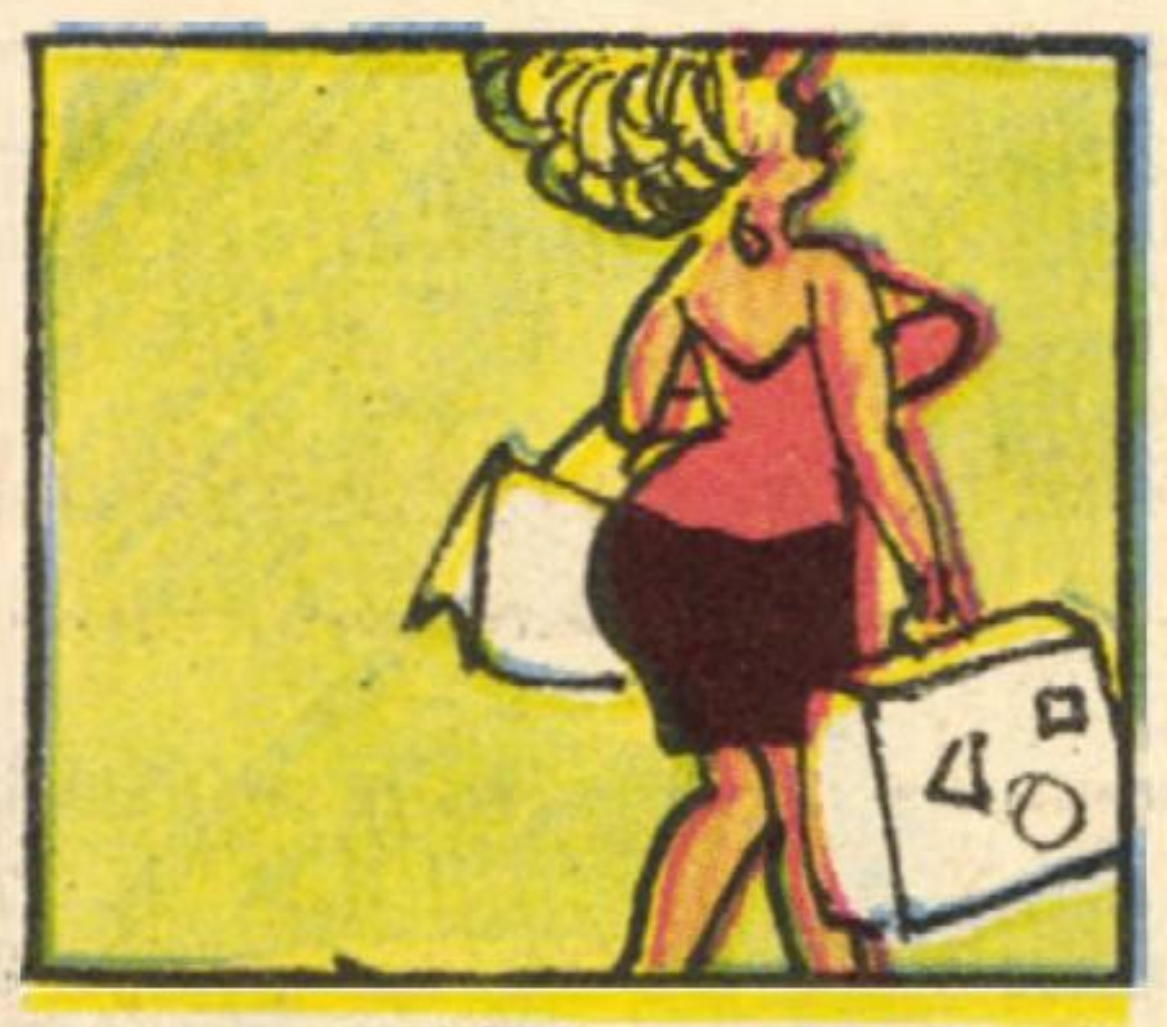

KÁD-KALAND

Leonard Moore 48 esztendős amerikai férfiú fejébevette, hogy műanyag fürdőkádban átevez a Behring-szoroson, s így eljut az Egyesült Államokból a Szovjetunióba. Mr. Moore a nemzetközi enyhülés hatására lelkesedett fel, s a fürdőkádban ezer baráti levelet is vitt magával különböző, hasonlóképpen lelkes és derék amerikai polgároktól. Mr. Moore azonban nem számolt azzal, hogy az enyhülés politikai és nem meteorológiai. Fürdőkádja már órák óta küzdött a Behring-szoros hullámverésével és a fagypont körüli hőmérséklettel, olyannyira, hogy a kisérőhajó is visszafordult. Mr. Moore az ezer levelet műanyagtokba zárva a tengeráramlatok sorsára bízta, majd fürdőkádjában visszaevezett az alaszkai partokhoz.

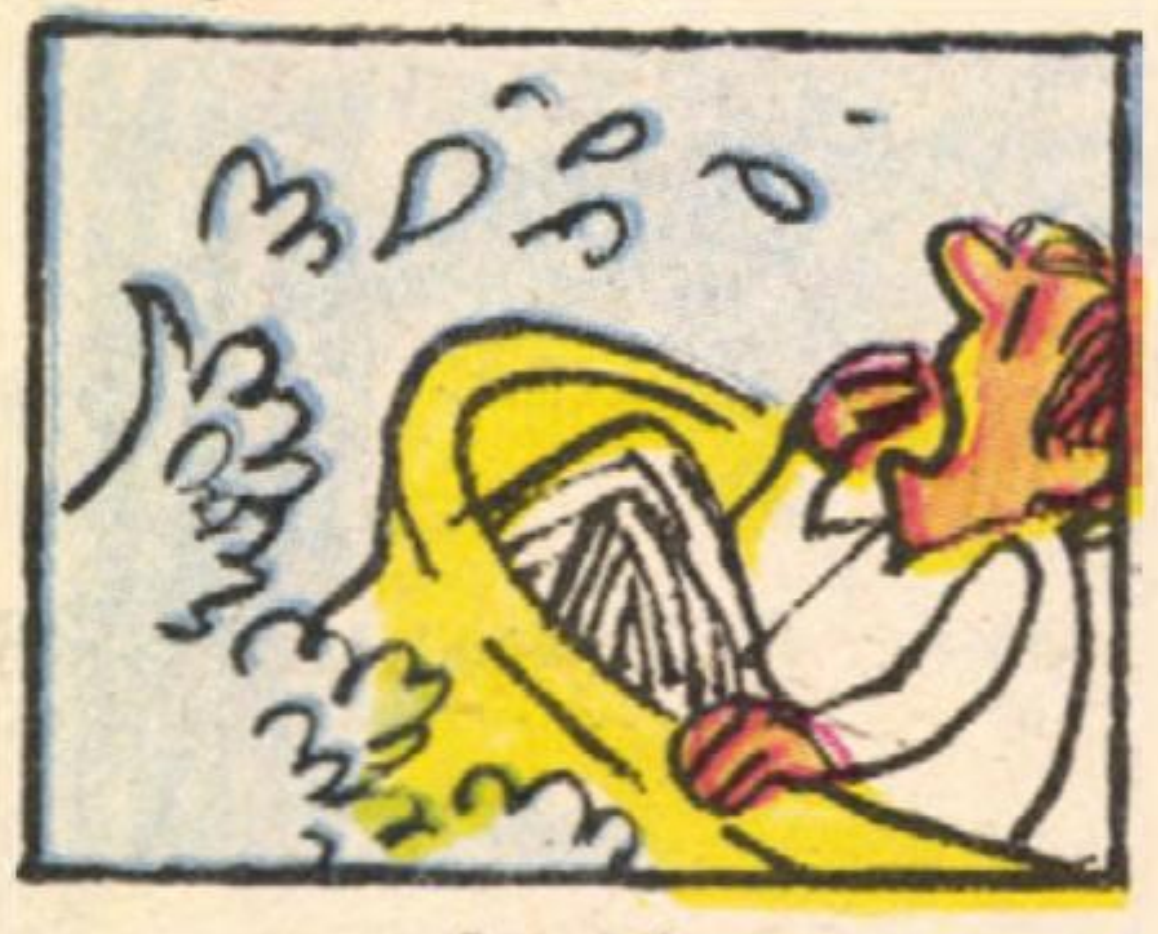

RÓZSÁK A SZTÁRNAK

Marlene Dietrich, az örökifjú, dalestet tartott a párizsi Olympia színházban, jótékony célra. A művésznő azonban, aki túl van a hetvenen, megtiltotta a fényképészeknek, hogy villanófénnyel fotografálják. Amikor a fotóriporterek ezt nem tartották be, tömegverekedés tört ki. Dietrich titkárát és menedzserét kórházba kellett szállítani. A mentőautók még nem hagyták el a színteret, amikor valaki a függöny előtt meghajló sztár lábaihoz egy hatalmas rózsacsokrot dobott. A dühös Marlene ezt kiáltotta a mikrofonba: „A rózsákat is csak azért dobják a lábaimhoz, hogy lássák: le tudok-e hajolni, hogy fölvegyem őket.”

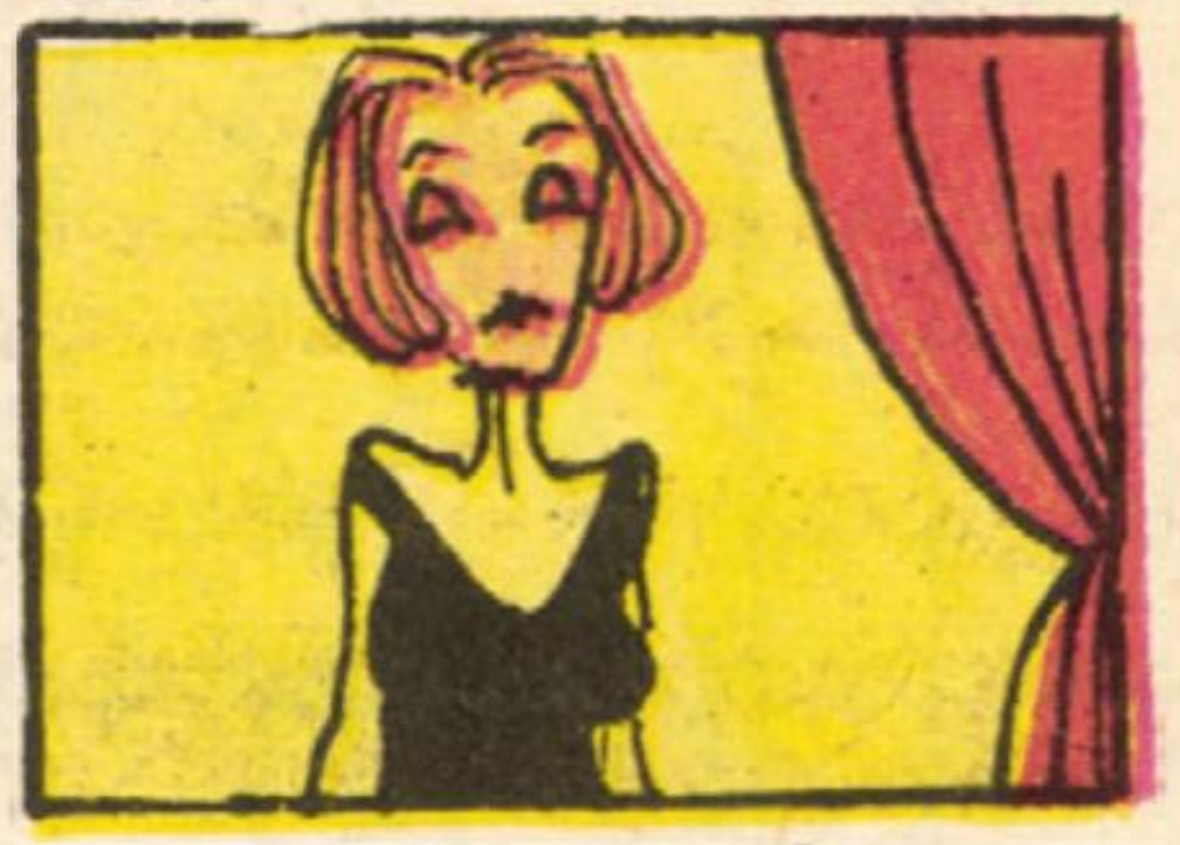

MEGLEPETÉS A MÚZEUMBAN

Eddig az amerikai „turistalátványosságok” közé tartozott az FBI hírhedt múzeuma. Ennek legnagyobb termét a „kommunista felforgató tevékenység kiállításának” szentelték. Az FBI múzeumán végigvonuló turistákat a múlt héten meglepetés érte: a szóban forgó termet kiürítették. Az idegenvezető tisztét ellátó FBI-ügynök a következő magyarázatot adta a csodálkozó polgároknak: „A kiállítás irányvonala ellentétbe került az idők szellemével.”

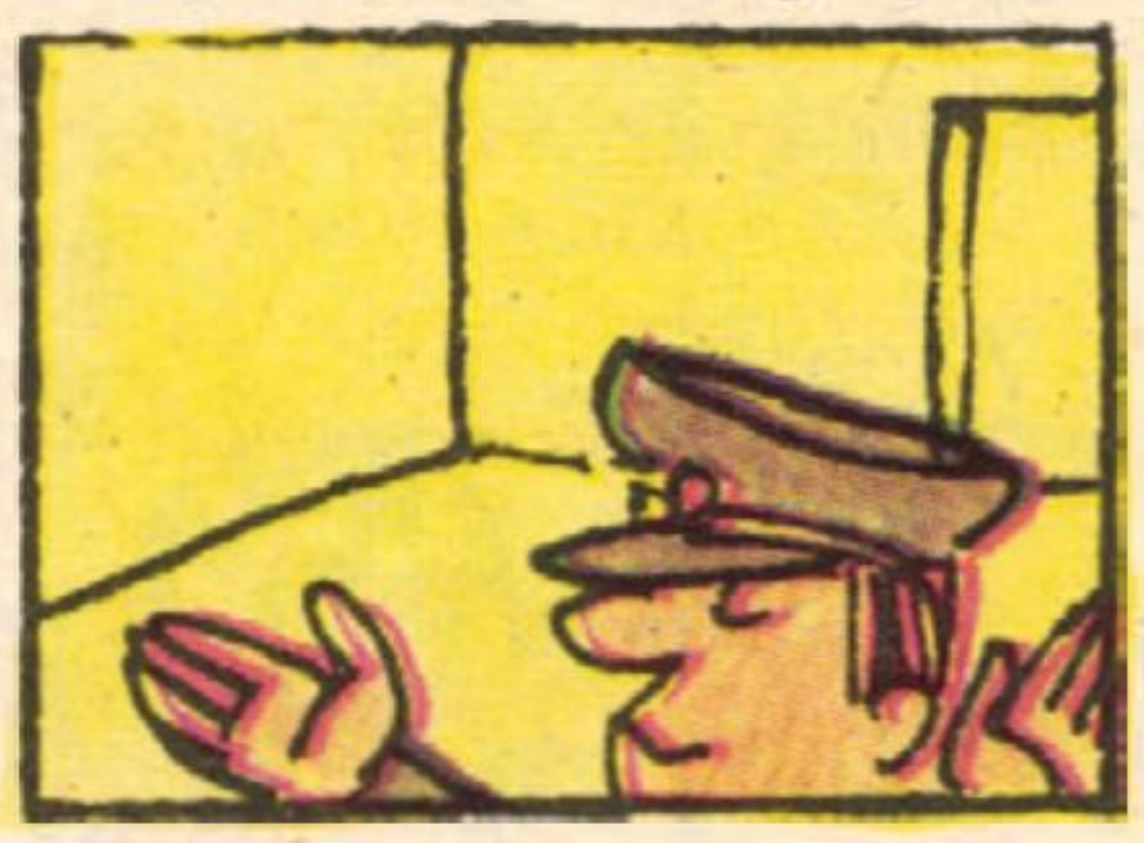

Ha már ebben a házban is tudják, akkor talán tényleg van valami a dologban.

AZ ŐSZINTESÉG ÁRA

„Figyelje éberen üzleti politikánkat és kezelje tanácsainkat a legnagyobb elővigyázatossággal.” Éveken keresztül ez a mondat állott azoknak az egészoldalas újsághirdetéseknek az élén, amelyekkel a világ legnagyobb tőzsdeügynöksége, a New York-i Merril Lynch toborozta üzletfeleit. Most kiderült, hogy a cég körülbelül ötezer befektetőt vett rá értéktelen részvények megvásárlására, s az üzleten több tízmillió dollárt keresett. A New York-i tőzsde fegyelmi bizottsága most vizsgálatot indított a Merryl Lynch ellen, ami példátlanul álló esemény a Wall Street történetében.

És még azt mondják: az újsághirdetések hazudnak.

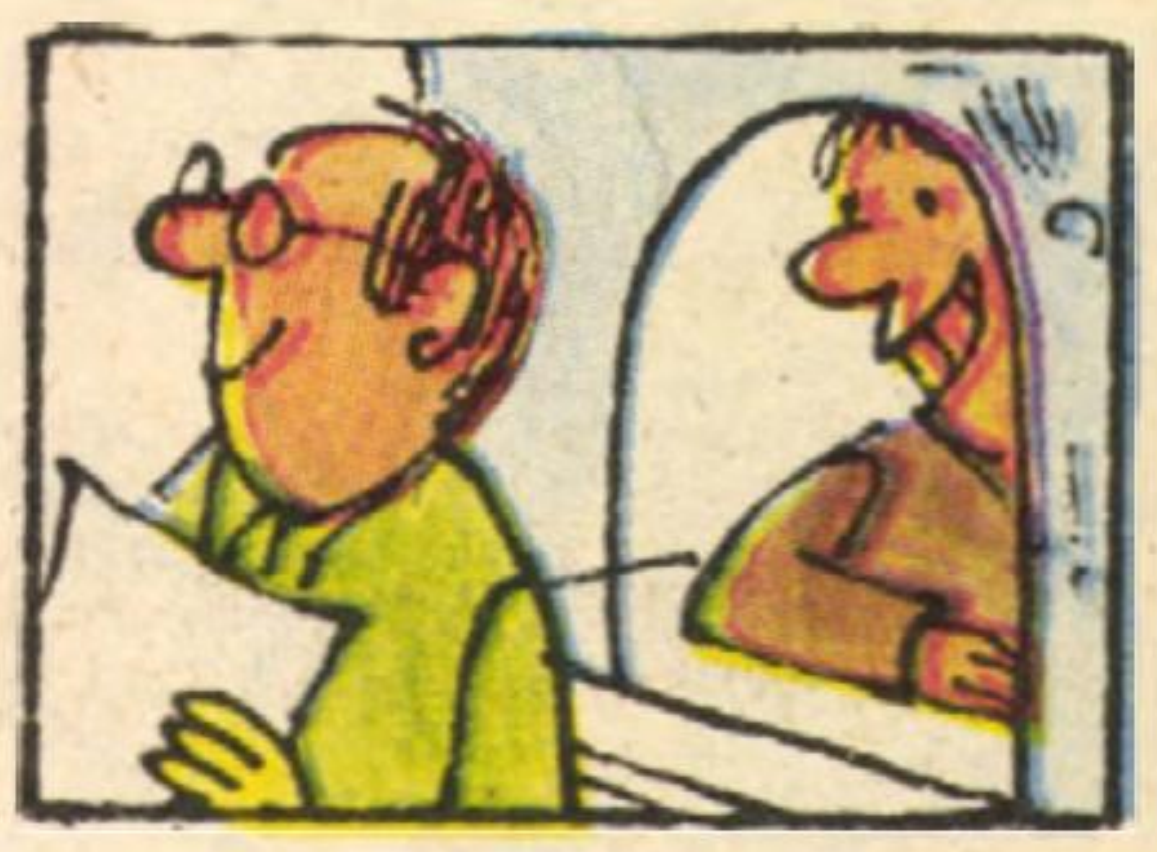

KERTVÁROSI ESTÉK

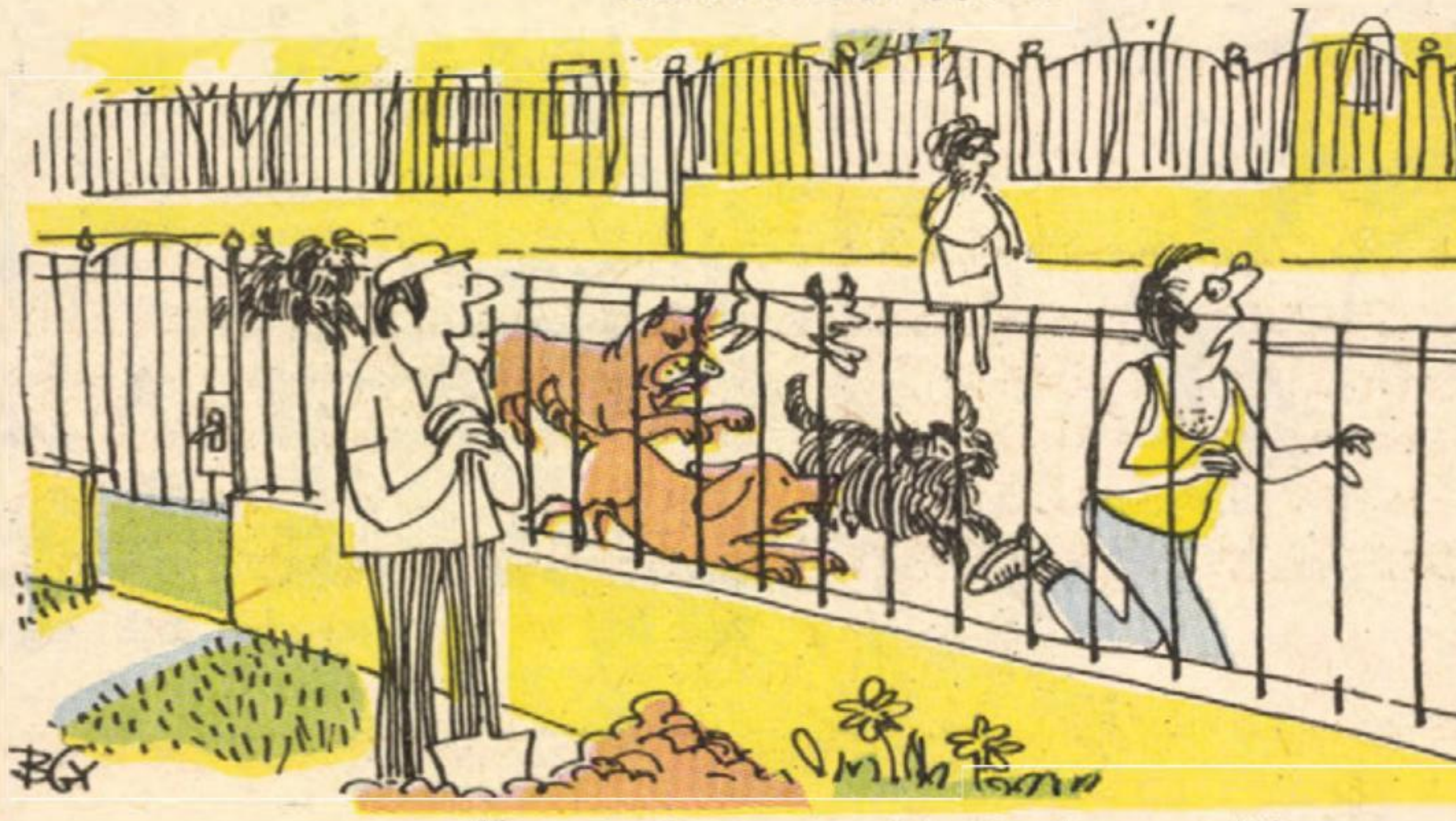

– Kocogunk, szomszéd úr, kocogunk?

SKÓT

A Sunday Express állandó viccpályázatán ezúttal is jól dolgozott a győztes...

– Mielőtt hozzáfognánk – mondja a glasgowi lelki tanácsadó szolgálat vezetője az új páciensnek –, nem árt tudnia, hogy ha két kérdésre óhajt választ, az nálam tíz fontba kerül.

– Hű, a mindenségit – sziszeg a páciens –, nem sok az egy kicsit?

– De igen – szól a pszichiáter. – No és a második kérdése?

FEKETE HUMOR

IZGALMAS OLVASMÁNY

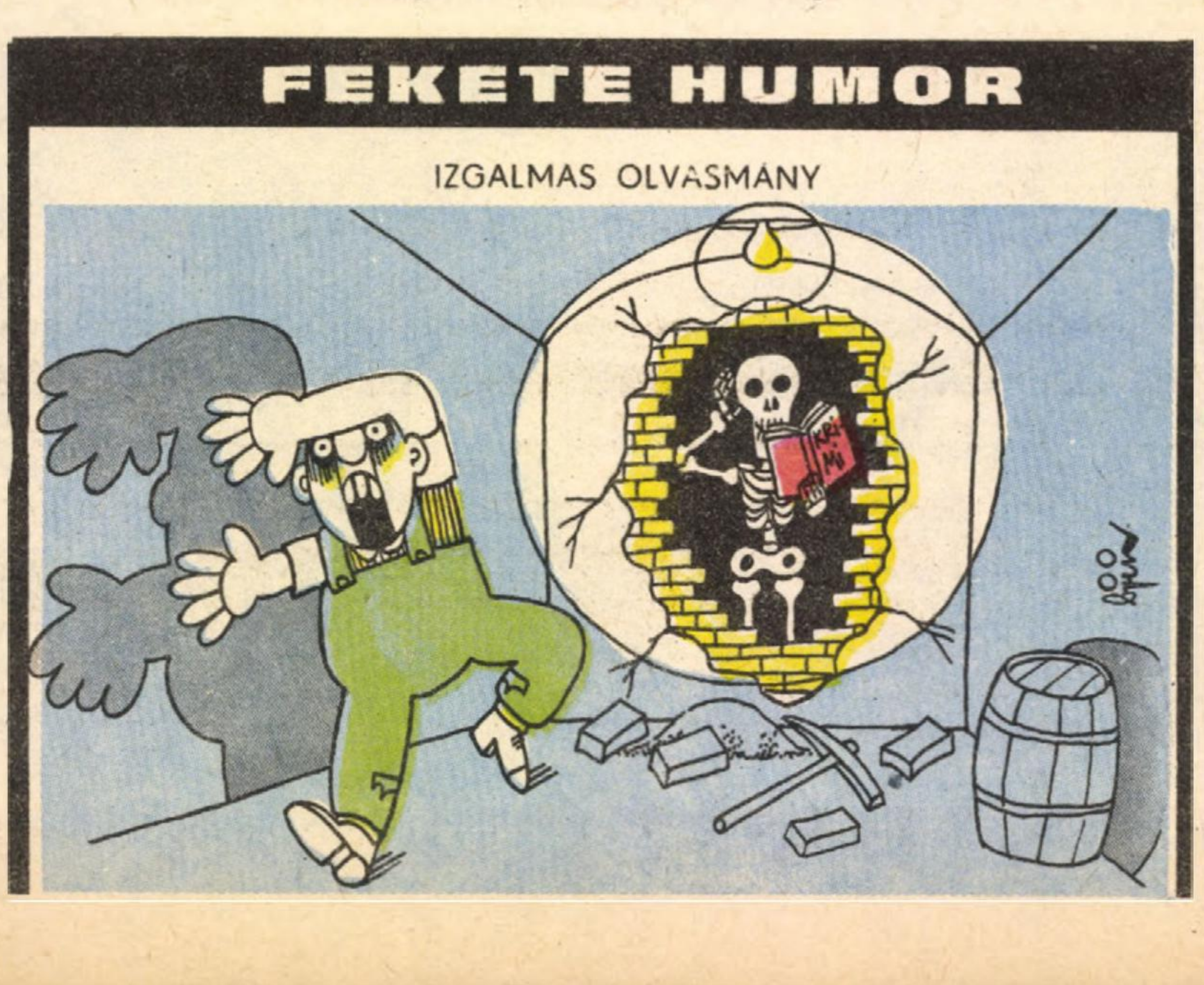

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-30 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

MINISZOKNYA

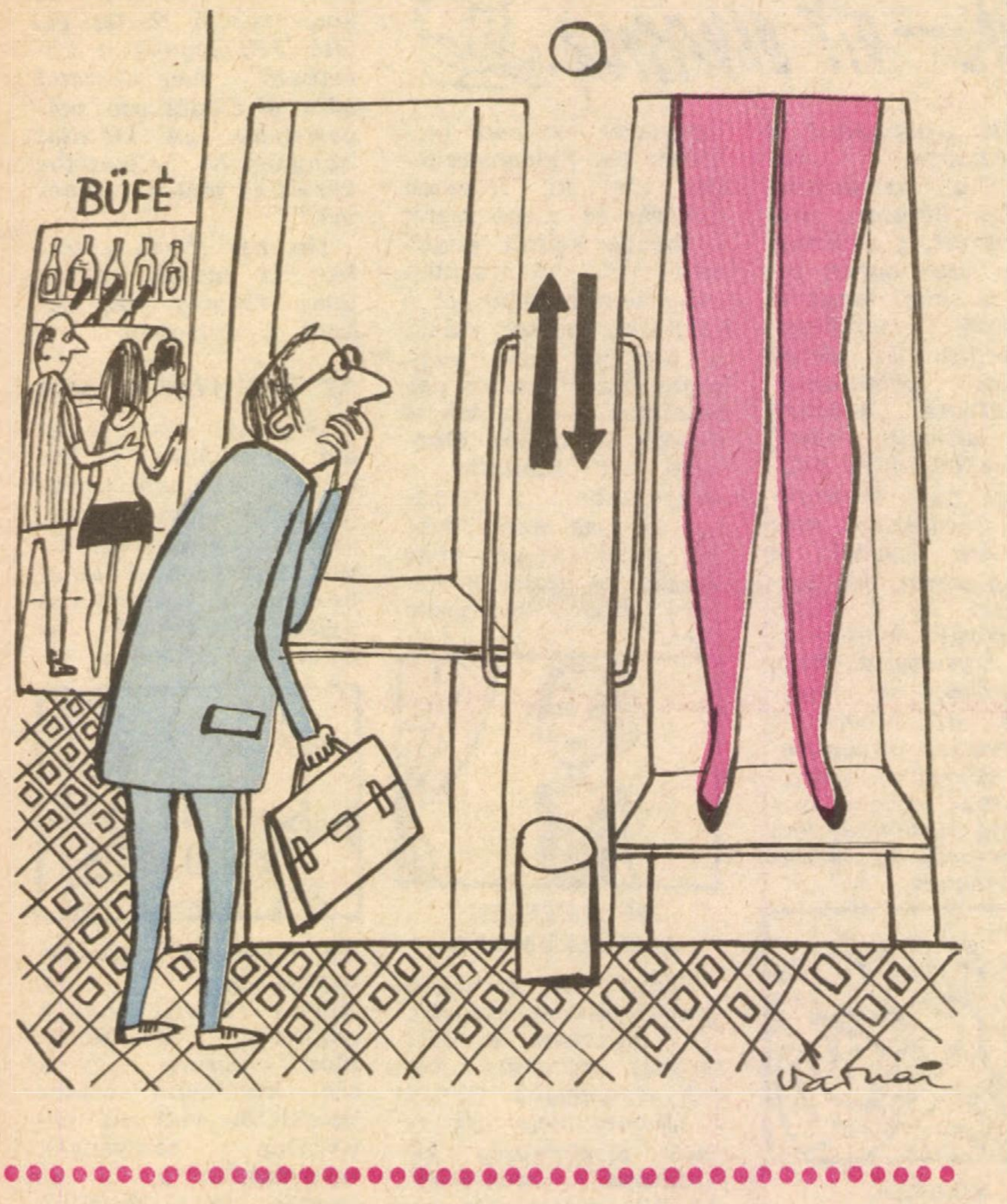

DIADALMENET

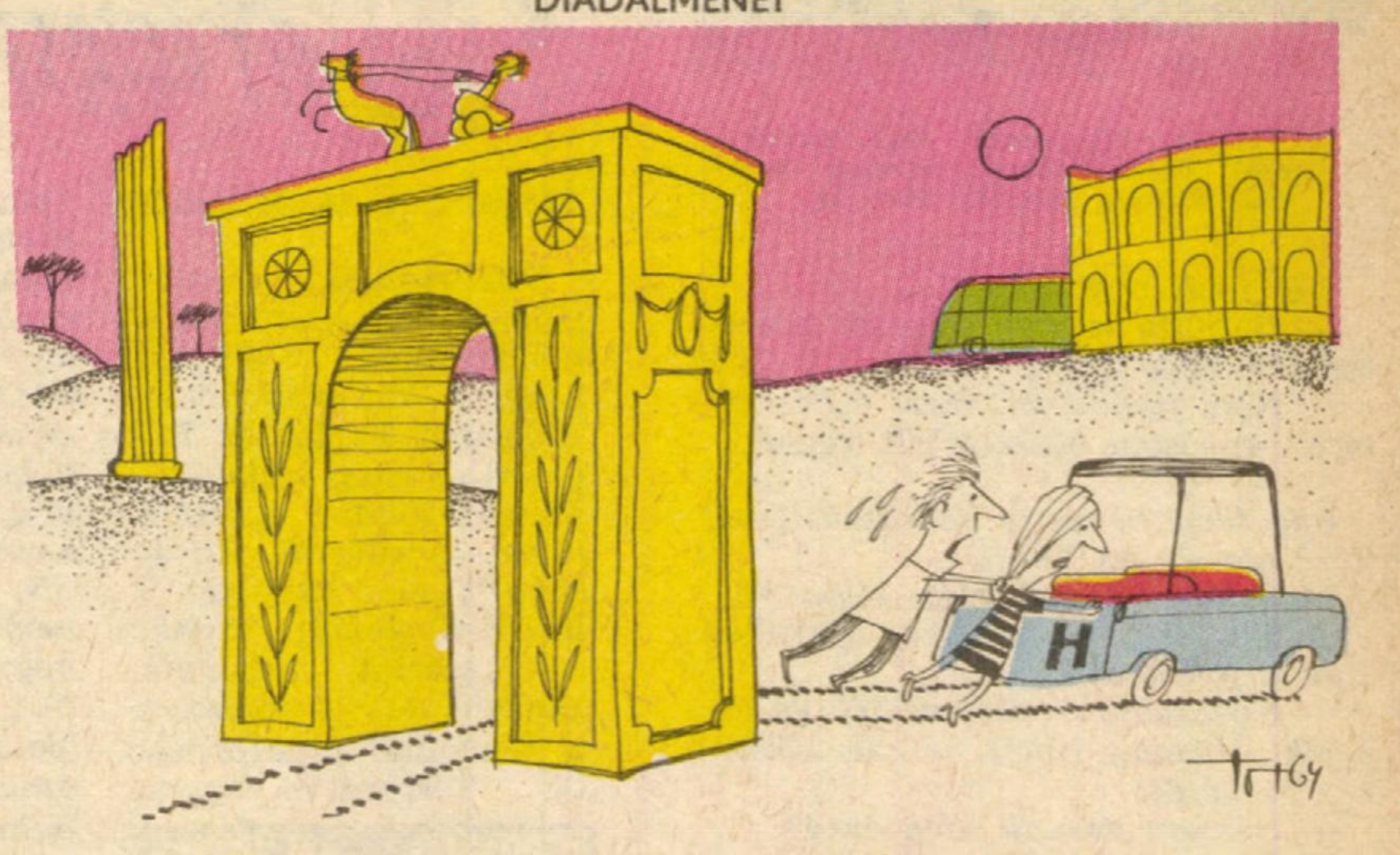

– Azért képzeld el, hányan irigyelnek minket otthon, hogy a saját kocsinkkal csináljuk végig ezt az európai körutazást!

A NAGY ILLUZIONISTA

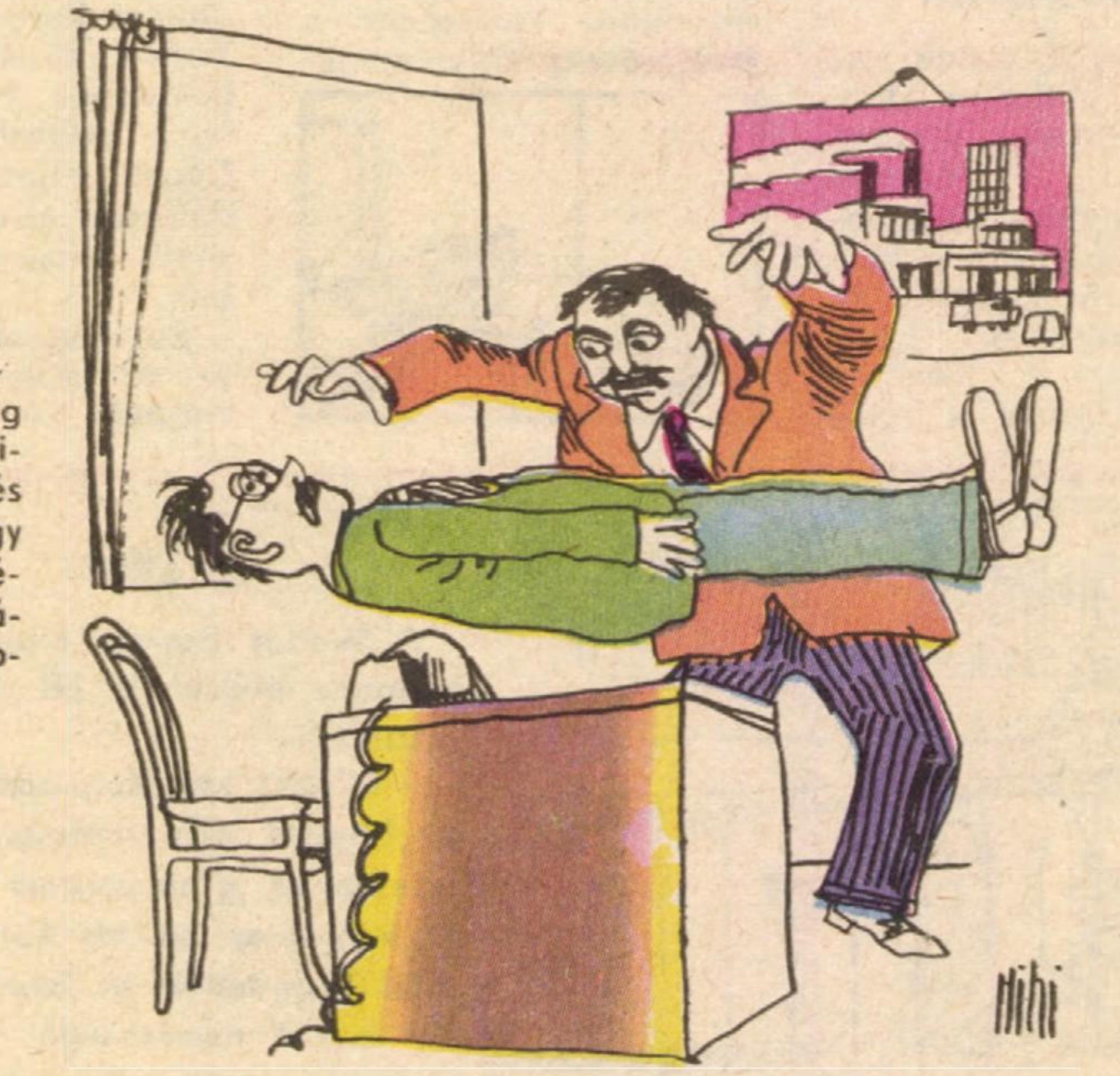

– Most pedig felmégy a minisztériumba, és elintézed, hogy az új termékünkhöz ártámogatást kapjunk...

tribün

Lángoló siker. Rod Tyrrell, Buriton városka legjobb krikettjátékosa egy csomag foszforos gyufát tett nadrágja zsebébe, úgy ment a pályára. Egy kósza labda véletlenül zsebentalálta, Rod messzire lobogó nadrággal távozott. Szerencsére, volt egy lavór víz a közelben...

***B**illie-Jean King, Wimbledon sokszoros bajnoknője nem tartozik a közönség kedvencei közé. Gépszerű tökélyével, precíz játékával és — főként — szakadatlan győzelmeivel sikerült kilopnia magát az angol szurkolók szívéből. Erre célzott Frank McGhee, a Daily Mirror riportere, amikor múlt héten, a női egyes döntőjének beharangozóját így kezdte:*

— Billie-Jean Kingnek ma délután 14 001 ellenfelet kell legyőznie. És ebből 14 000 — néző.

A Reader's Digestben olvastuk.

A páciens fogyni akar, az orvos átad neki egy nagy barna üveget, benne rengeteg pici tablettával.

— No és? — kérdi a kuncsaft. — Mennyit kell ebből beszedni?

— Semennyit — mondja az orvos. — Hanem naponta háromszor kiszórja a tablettákat a szobájában, aztán egyenként felszedi őket a földről. A hatás biztos.

***Ú**szóiskola, reggel hat óra. Szerencsétlen kislegény téblábol a folyosón.*

— Te mit keresel itt fiam? — mondja az edző. — A te edzésed csak fél 8-kor kezdődik.

— Igen — mondja a srác. — Csak jöttem megmondani, hogy fél 8-kor nem jöhetek, mert beteg vagyok.

(p. p.)

A PIACON

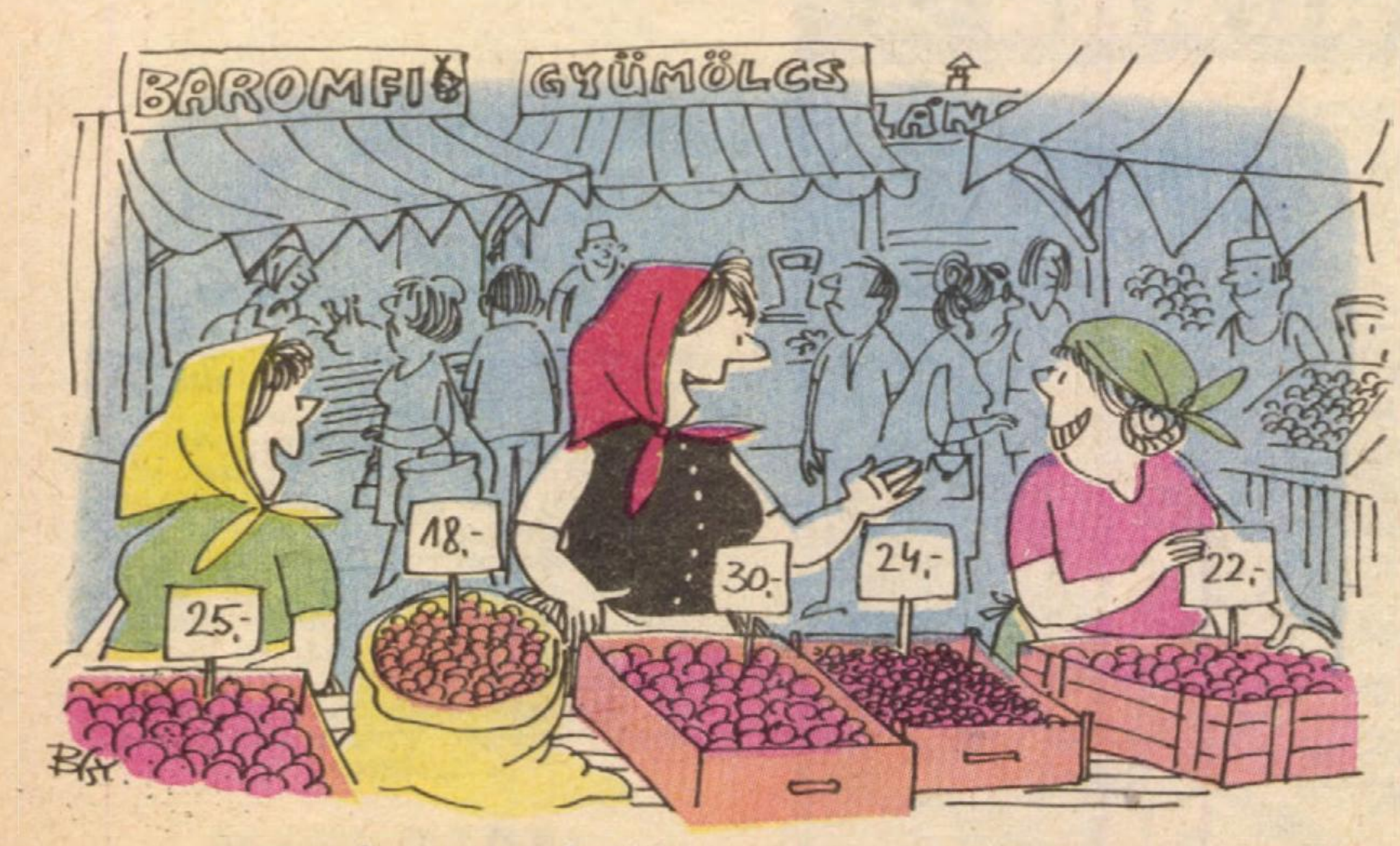

– Az uram a határban arat, én meg itt...

TAPINTATOS ÜGYFÉL

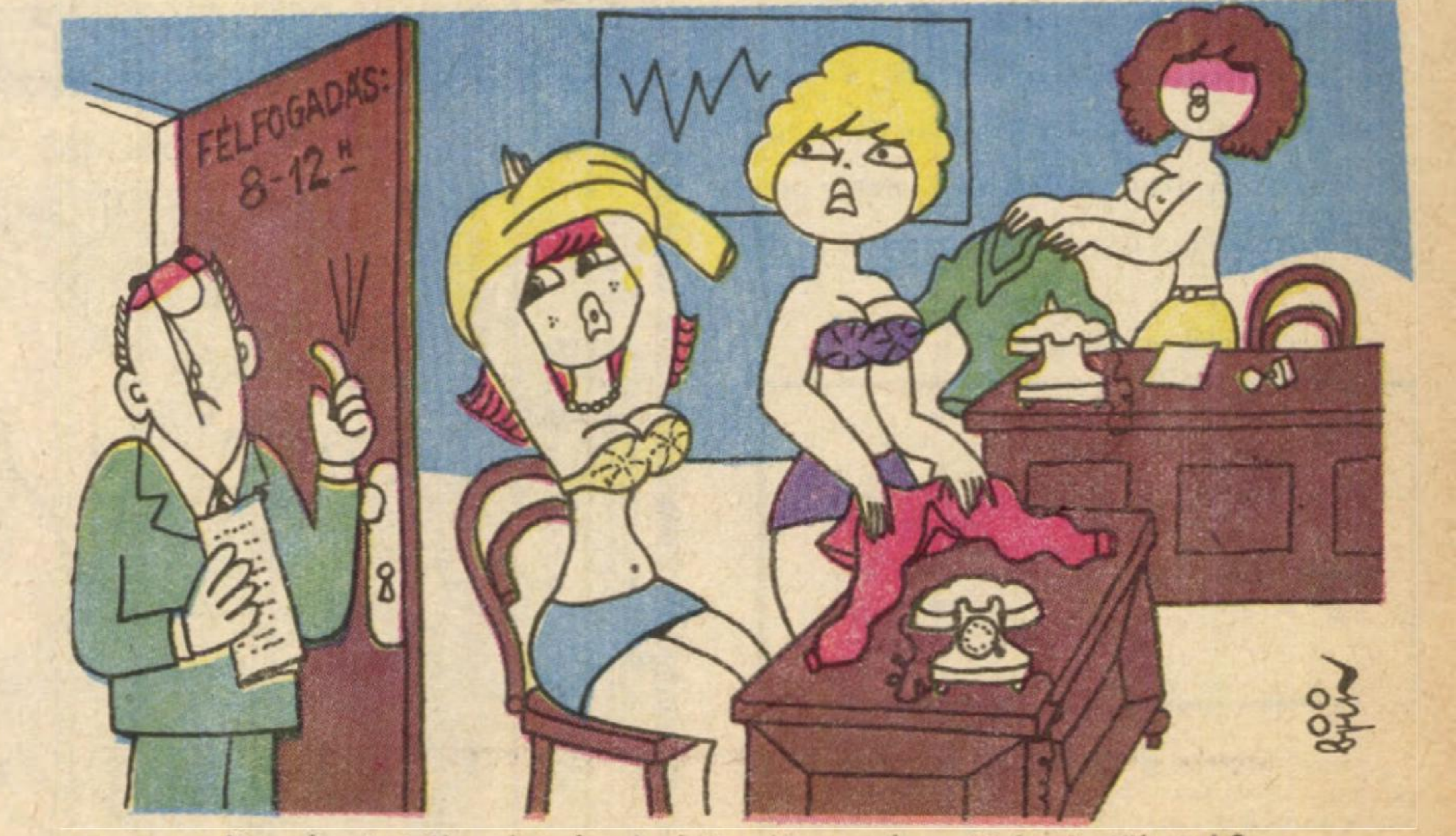

– Bocsánat, hölgyeim, ha befejezték a ruhapróbát, bejöhetek?...